

Politechnika Wrocławska

KSIĘGA PAMIĄTKOWA

ZJAZDU W 2010 ROKU
ABSOLWENTÓW PIERWSZEGO ROCZNIKA
POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ
Z OKAZJI 65-LECIA
POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ I 100-LECIA
UCZELNI TECHNICZNYCH WE WROCŁAWIU

Opracował Kazimierz Banyś

Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej
Wrocław 2010

Zespół redakcyjny części II
Kazimierz BANYŚ
Tadeusz BIESIEKIERSKI
Otton DĄBROWSKI
Jerzy FEKECZ
Andrzej IDZIKOWSKI
Edward MIELCARZEWICZ

Opracowanie redakcyjne
Wojciech KRAL (część II)
Elżbieta ŻURAWSKA-ŁUCZYŃSKA (część I)

Korekta
Alina KACZAK
Elżbieta ŻURAWSKA-ŁUCZYŃSKA

Fotografie
Krzysztof MAZUR

Okładka według projektu Wojciecha KANIOWSKIEGO

Część II. Biogramy absolwentów wydano na podstawie *Księgi Pamiątkowej Zjazdu Pierwszych Słuchaczy Politechniki Wrocławskiej z okazji 60-lecia Uczelni 1945–2005*, Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej, Wrocław 2005

Wszelkie prawa zastrzeżone. Żadna część niniejszej książki, zarówno w całości, jak i we fragmentach, nie może być reprodukowana w sposób elektroniczny, fotograficzny i inny bez zgody wydawcy i właścicieli praw autorskich.

© Copyright by Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej, Wrocław 2010

OFICYNA WYDAWNICZA POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ
Wybrzeże Wyspiańskiego 27, 50-370 Wrocław
www.oficyna@pwr.wroc.pl; e-mail: oficwyd@pwr.wroc.pl

ISBN 978-83-7493-575-3

Drukarnia Oficyny Wydawniczej Politechniki Wrocławskiej. Zam. nr 1242/2010.

Część I

**Zjazd Absolwentów Pierwszego Roczника
Politechniki Wrocławskiej w 2010 r.**

Wspólna fotografia uczestników wykładu poprowadzonego w dniu 15 listopada 1945 roku przez prof. Kazimierza Idaszewskiego. W wydarzeniu tym udział brali: (od lewej) Kazimierz Orłowski, Kazimierz Mściwujewski, Wilhelm Węglarski, Tadeusz Tomankiewicz, Bolesław Chojnacki, Paweł Baron, Jerzy Krzyczkowski, inż. Władysław Kołek, Witold Medyński, prof. Kazimierz Idaszewski, Antoni Weber, inż. Andrzej Jellonek, Zbigniew Orzeszkowski, Zdzisław Łosiak, Antoni Kozieł, Stanisław Fortuna, Zbigniew Jaszczewski, Zbigniew Godziński, Stefan Sieniawski, N.N.

Autor fotografii: Henryk Poniewierski

Przedmowa Przewodniczącego Stowarzyszenia Absolwentów Politechniki Wrocławskiej

Szanowni Państwo,
Szanowni Nasi Absolwenci rocznika 1950,

mieliśmy przyjemność w dniu 12 czerwca 2010 roku uczestniczyć wraz z Państwem w ważnym dla Was i jakże ważnym dla całej naszej politechnicznej społeczności spotkaniu. Dobrą tradycją pielęgnowaną przez wszystkie wydziały Politechniki są okresowe, organizowane zazwyczaj co 5 lat, spotkania koleżeńskie poszczególnych roczników. Takiego jednak spotkania jak Wasze, w 60 rocznicę ukończenia studiów, jeszcze nigdy nie było. Jako Stowarzyszenie Absolwentów Politechniki Wrocławskiej byliśmy dumni, że w naszym działaniu możemy uczestniczyć i współorganizować takie wzruszające wydarzenia. Stowarzyszenie takie jak nasze (SAPWr) siłą rzeczy w swej działalności opiera się na historii swojej, swojej uczelni i swoich członków. Bez znajomości swej tradycji, bez tych fundamentów, nie można zbudować trwałej budowli. Politechnika Wroclawska, z której jesteśmy tak dumni, niesie ze sobą chlubny bagaż historii (czyli również historie Waszego życia), a co ważniejsze niesie ze sobą przyszłość. Dla nauki, dla Polski, jak również dla swoich obecnych absolwentów, z których – tak jak teraz jest dumna z Was – będzie dumna w przyszłości. W imieniu Stowarzyszenia Absolwentów życzymy Wam zdrowia i pomyślności i do następnego za 5 lat spotkania.

*Jerzy Łaskawiec
Przewodniczący Stowarzyszenia Absolwentów
Politechniki Wrocławskiej*

Zjazdy Pierwszych Absolwentów Politechniki Wrocławskiej

W 1945 roku studia na Politechnice Wrocławskiej rozpoczęło 595 osób. Do 1950 roku dyplomy otrzymały 492 osoby.

Zjazdy Pierwszych Absolwentów Politechniki Wrocławskiej są organizowane co 5 lat. Pierwszy Zjazd został zorganizowany w 1975 r., przybyło wówczas 205 osób. W drugim Zjeździe w 1980 r. uczestniczyło 185 osób.

Trzeci Zjazd odbył się w 1985 r. i brało w nim udział 168 osób. Wydano wówczas *Księgę Pamiątkową Pierwszych Słuchaczy Politechniki Wrocławskiej Roku Inauguracyjnego 1945*. Księgę liczącą 180 stron przygotował Komitet redakcyjny: Kazimierz Banyś (przewodniczący), Jerzy Fekecz, Tadeusz Izbicki, Edward Mielcarzewicz, Tadeusz Pieniążek. Słowo wstępne napisał ówczesny rektor PWr. – nasz Kolega – prof. Jan Kmita.

Czwarty Zjazd odbył się w 1990 r., uczestniczyło w nim 205 osób. Na piątym Zjeździe w 1995 r. było obecnych 156 osób. Szósty Zjazd został zorganizowany w 2000 r. i wzięło w nim udział 148 osób. W siódmym Zjeździe w 2005 r. uczestniczyło natomiast 98 osób.

Z okazji Zjazdu wydano *Księgę Pamiątkową Zjazdu Pierwszych Słuchaczy Politechniki Wrocławskiej z okazji 60-lecia uczelni 1945–2005*. Księga została przygotowana przez Zespół redakcyjny w składzie: Kazimierz Banyś (przewodniczący), Tadeusz Biesiekierski, Otton Dąbrowski, Jerzy Fekecz, Andrzej Idzikowski, Edward Mielcarzewicz. Liczba stron 166. „Słowo wstępne” napisał ówczesny rektor PWr. prof. Tadeusz Luty, a „Refleksje i podziękowania” ówczesny przewodniczący Stowarzyszenia Absolwentów Politechniki Wrocławskiej prof. Jan Kmita.

12 czerwca 2010 r. odbył się już ósmy Zjazd, wzięło w nim udział 55 absolwentów.

Zjazd został zorganizowany przez Komitet w składzie: prof. Kazimierz Banyś – przewodniczący (Wydział Mechaniczny), prof. Otton Dąbrowski (Wydział Budownictwa), prof. Tadeusz Biesiekierski (Wydział Architektury), prof. Jerzy Fekecz (Wydział Elektryczny), prof. Henryk Hawrylak (Wydział Mechaniczny), prof. Bohdan Karabon (Wydział Chemiczny), prof. Jan Kmita (Wydział Budownictwa), prof. Edward Mielcarzewicz (Wydział Budownictwa), prof. Jerzy Stańda (Wydział Mechaniczny), prof. Tadeusz Sulima (Wydział Elektryczny), prof. Zdzisław Samsonowicz (Wydział Mechaniczny).

Otwarcie Zjazdu

W Zjeździe uczestniczyli Absolwenci Pierwszego Roczника Politechniki Wrocławskiej w liczbie 53 osób i 40 osób towarzyszących, Senat Politechniki Wrocławskiej, profesorowie i nauczyciele akademicy. Ogółem około 150 osób.

Zgodnie z programem Zjazd odbył się 12.06.2010 r. Rozpoczął się Mszą Świętą odprawioną w kościele pw. Najświętszego Serca Jezusowego przy pl. Grunwaldzkim, koncelebrowaną przez ks. prof. Waldemara Irka Rektora Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu, ks. prof. Jerzego Machnacza i ks. Pawła Bujaka. W czasie mszy ksiądz prof. Waldemar Irek wygłosił wzruszającą homilię poświęconą Absolwentom Pierwszego Roczника Politechniki Wrocławskiej.

Msza św. koncelebrowana przez ks. Waldemara Irka, ks. Jerzego Machnacza i ks. Pawła Bujaka w kościele pw. Najświętszego Serca Jezusowego

Po nabożeństwie wspólnie z JM Rektorem prof. Tadeuszem Więckowskim złożono Księżom serdeczne podziękowania. Uczestnicy Zjazdu, po ich powitaniu przed Kościołem, przeszli pod Pomnik Martyrologii Profesorów Lwowskich, gdzie JM Rektor PWr. prof. Tadeusz Więckowski, Jan Kmita i Kazimierz Banyś złożyli wieniec.

Uczestnicy Zjazdu w kościele

Składanie podziękowań ks. prof. Waldemarowi Irkowi.
JM Rektor PWr. prof. Tadeusz Więckowski, Kazimierz Banyś, Jerzy Łaskawiec, Jan Kmita

Kazimierz Banyś i Jan Kmita składają wieniec pod Pomnikiem Martyrologii Profesorów Lwowskich

Wieniec składa JM Rektor PWr. prof. Tadeusz Więckowski z osobami towarzyszącymi

Uczestnicy Zjazdu przeszli następnie do Gmachu Głównego, gdzie o godzinie 11.00 rozpoczęła się główna część uroczystości.

Za stołem prezydyjnym miejsca zajęli: JM Rektor PWr. prof. Tadeusz Więckowski, Kazimierz Banyś, Jan Kmita, Zdzisław Samsonowicz, Janusz Górniak (przewodniczący spotkania) i Jerzy Łaskawiec (Przewodniczący Stowarzyszenia Absolwentów Politechniki Wrocławskiej).

JM Rektor PWr. prof. Tadeusz Więckowski i Kazimierz Banyś wchodzą do Auli

Spotkanie otworzył doc. Janusz Górniak, a Chór Kameralny Politechniki Wrocławskiej „Consonanza” odśpiewał Gaude Mater Polonia, po czym JM Rektor prof. Tadeusz Więckowski powitał uczestników Zjazdu.

Za stołem prezydyjnym od lewej:
Janusz Górniak, Przewodniczący SA PWr.
Jerzy Łaskawiec, Przewodniczący Komitetu
Organizacyjnego Zjazdu Kazimierz Banyś,
JM Rektor PWr. prof. Tadeusz Więckowski,
Jan Kmita, Zdzisław Samsonowicz

Powitanie gości przez JM Rektora Politechniki Wrocławskiej prof. Tadeusza Więckowskiego

Szanowni Państwo,

dzisiejszy dzień jest ważny dla Politechniki Wrocławskiej.

Chciałbym przywitać korpus dziekanów, członków Senatu Politechniki Wrocławskiej, przedstawicieli studentów, rektorów-seniorów.

Witam Was, Absolwentów Politechniki Wrocławskiej, w murach Waszej, w murach naszej wspólnej uczelni.

JM Rektor PWr. prof. Tadeusz Więckowski wita zebranych

Kiedy pół roku temu z prof. Janem Kmitą byliśmy na wręczaniu dyplomów absolwentom Wydziału Budownictwa, Profesor powiedział, że Politechnika wypuszcza swoje dzieci. Teraz, po ponad pół wieku, dzieci wróciły. Mam bowiem nadzieję, że będziecie Państwo w tej współczesnej Politechnice Wrocławskiej czuli się jak we wspólnym domu.

Czy Politechnika Wrocławska byłaby taka dziś, gdyby nie Wy? Część z Was przyjechała do Wrocławia i budowała naszą Politechnikę. Tu, w murach poniemieckiej Wyższej Szkoły Technicznej znaleźli swoje miejsce i studenci, i nauczyciele akademicy, którzy duchem związani byli ze Lwowem, z Politechniką

Lwowską, z Uniwersytetem Jana Kazimierza, z innymi ośrodkami akademickimi na Wschodzie.

Kiedy dzisiaj wspólnie składaliśmy kwiaty pod Pomnikiem Pomordowanych Profesorów Lwowskich, to był to gest symboliczny. Bo ta intelektualna część polskiego Lwowa jest tu, we Wrocławiu. Ci, którzy zostali na Wzgórzach Wuleckich, duchem są z nami. I to dzięki nim oraz dzięki tym, którzy przez następne lata budowali Politechnikę Wrocławską, mamy dzisiaj taką uczelnię: nowoczesną, nastawioną na zaawansowane badania naukowe i kształcenie młodzieży na wysokim poziomie.

Przemówienie Przewodniczącego Komitetu Organizacyjnego Zjazdu Absolwentów Pierwszego Roczника Politechniki Wrocławskiej prof. Kazimierza Banysia

Magnificencjo, Wysoki Senacie, Wielce Szanowni, Czcigodni i Dostojni Zebrani. Drogie Koleżanki i Koledzy,

występuję tu jako przewodniczący Komitetu Organizacyjnego Zjazdu Absolwentów Pierwszego Roczника Politechniki Wrocławskiej. Jestem ogromnie wzruszony i zaszczycony, że mam wielki honor powitać Państwa zebranych tu w Auli naszej Politechniki Wrocławskiej. Pozwólcie Państwo, że w skrócie przedstawię kilka informacji związanych z naszym Zjazdem.

Przewodniczący Komitetu Organizacyjnego Zjazdu
prof. Kazimierz Banys

Spotykamy się na kolejnym Zjeździe Pierwszych Studentów Politechniki Wrocławskiej w 65 lat od rozpoczęcia i 61 lat od zakończenia studiów, a także w stulecie od utworzenia we Wrocławiu Wyższej Szkoły Technicznej.

Druga wojna światowa trwająca od 1 września 1939 r. zakończyła się 9 maja 1945 roku. Już w 10 maja 1945 roku przybyła do Wrocławia Naukowa Grupa w liczbie 26 osób (wśród których był załóżek – cztery osoby – przyszłej Straży Akademickiej). Grupa ta została zorganizowana w Krakowie przez byłego rektora Uniwersytetu Lwowskiego profesora Stanisława Kulczyńskiego. W czerwcu i lipcu utworzono Straż Akademicką w liczbie około 200 osób, które przejęły opiekę nad budynkami Politechniki i Uniwersytetu. Straż Akademicka skutecznie zabezpieczyła mienie Uczelni i działała do 24 grudnia 1945 roku.

Działalność Uczelni pod nazwą „Uniwersytet i Politechnika we Wrocławiu” rozpoczęła się formalnie na podstawie dekretu z 24 sierpnia 1945 roku. Rektorem został prof. Stanisław Kulczyński, a prorektorem do spraw Politechniki i rzeczywistym jej gospodarzem prof. Edward Sucharda. W rzeczywistości Politechnika Wroclawska podjęła swoją działalność 15 listopada 1945 r. wykładem prof. Kazimierza Idaszewskiego.

Wspaniała była atmosfera tamtych miesięcy i kolejnych lat naszych studiów. Młodzież po pięciu latach wojny złańniona wiedzy nie liczyła się z trudnościami. Już na pierwszym roku studiów wielu kolegów podjęło pracę jako asystenci wolontariusze lub zastępcy asystentów. Zorganizowaliśmy Bratnią Pomoc i koła naukowe studentów, a przede wszystkim domy akademickie przy ul. Stanisławskiego i Kotsisa.

Na Politechnice utworzono wówczas cztery wydziały:

- Chemiczny
- Budownictwa i Architektury
- Hutniczy
- Mechaniczno-Elektryczny.

W 1946 roku zlikwidowano Wydział Hutniczy i powołano pięć wydziałów:

- Architektury
- Budownictwa
- Chemiczny
- Elektryczny
- Mechaniczny

Studenci z Wydziału Hutniczego zostali przyjęci na inne wydziały Politechniki Wrocławskiej (11 osób przyjęto na Akademię Górniczo-Hutniczą w Krakowie).

Do ważniejszych wydarzeń w skali kraju zaliczyłbym Pierwszy Ogólnopolski Kongres Akademicki w czerwcu 1946 roku w Warszawie, w którym miałem zaszczyt brać udział jako prezes Koła Naukowego Studentów Hutników. Wygłosiłem tam przemówienie dotyczące naszej Uczelni:

Jako przedstawiciel uczelni wrocławskich zapewniam zebranych reprezentantów wszystkich uczelni Polski, że wyższe szkoły we Wrocławiu sprostają postawionym im zadaniom na równi z innymi ośrodkami. Młodzież Wrocławia jest przekonana, że Ziemia Zachodnie

wróciły na zawsze do Macierzy, że po nas wiele następnych pokoleń będzie studiować w polskich miastach, jak Wrocław, Szczecin, Opole i w innych metropoliach Ziem Odzyskanych. Zapewniałem, że my, pierwsi słuchacze wyższych uczelni Wrocławia, włączymy się bezpośrednio po studiach do pracy w odbudowie i rozbudowie kraju.

Obecnie mogę powiedzieć, że tak się właśnie stało. Już w pierwszych latach powojennych zaszły dwa ważne dla Wrocławia wydarzenia: pierwsze to Wystawa Ziem Odzyskanych w 1948 roku, a drugie to Światowy Kongres Intelktualistów w sierpniu 1948 roku, który miał miejsce na Politechnice Wrocławskiej. Wielu naszych kolegów uczestniczyło w organizacji tego Kongresu, tak że mieliśmy okazję poznać wielu sławnych w świecie intelektualistów, wśród nich znakomitego malarza Pabla Picassa. W tym czasie w kraju mówiło się ogólnie, że Wrocław jest stolicą Ziem Odzyskanych.

Przez kilkadziesiąt lat pracowaliśmy aktywnie dla dobra kraju, a także dla zaspokojenia naszych ambicji i rozślawienia Politechniki Wrocławskiej. Ogromny dorobek Pierwszego Rocznika 1945 zawdzięczamy w dużej mierze naszym Profesorom. Niektórych chciałbym tu przypomnieć:

1. Profesorowie z Wydziału Architektury: Tadeusz Wróbel, Tadeusz Broniewski, Konrad Dyba, Andrzej Frydecki, Dobrosław Czajka, Tadeusz Brzoza.

2. Profesorowie z Wydziału Budownictwa: Marian Janusz, Mieczysław Zachara, Józef Kożuchowski, Ludomir Suwalski, Dobrosław Strożecki, Wiktor Mamak, Kazimierz Zipser, Igor Kisiel, Adam Mitzel.

3. Profesorowie z Wydziału Chemicznego: Edward Sucharda, Włodzimierz Trzebiatowski, Edwin Płażek, Henryk Kuczyński, Dionizy Smoleński, Zdzisław Ziolkowski.

4. Profesorowie z Wydziału Mechanicznego: Mieczysław Sasiadek, Roman Sobolski, Robert Szewalski, Kazimierz Szawłowski, Stanisław Ochęduszko, Teodor Wróblewski, Ryszard Podarewski, Eugeniusz Kuczyński, Egon Dworzak i Władysław Chowaniec.

Ponadto pragnę przypomnieć także trzech znakomitych matematyków: Hugo Steinhaus, Edward Marczewski, Władysław Ślebodziński.

Wszyscy już nie żyją. Nie żyje już też wielu naszych Kolegów i Koleżanek z naszego rocznika. Pozwólcie Państwo, że zaproponuję teraz uczczenie Ich pamięci minutą ciszy.

O ówczesnej młodzieży akademickiej Wrocławia rektor Uniwersytetu i Politechniki, prof. dr Stanisław Kulczyński tak pisał w „Jednodniówce Bratniej Pomocy Studentów” w 1948 r.:

(...) niezależnie od zagadnień naukowych, jakie stają przed szkołami akademickimi Wrocławia, na barki tych instytucji spada pilne i trudne zadanie społeczne wykształcenia licznych kadr wysoko wykwalifikowanej młodzieży, inteligencji, potrzebnej nam na wszystkich odcinkach gospodarczego i kulturalnego życia. To ostatnie zadanie spełnić mogą szkoły akademickie jedynie przy współdziałaniu z młodzieżą. Aparat nadawczy, jakim jest doborowe grono profesorów i badaczy naukowych zrzeszonych na dziesięciu wydziałach Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu wymaga licznego, aktywnego i zorganizowanego apa-

ratu odbiorczego, którym jest młodzież. Organizowanie życia młodzieżowego, uchylanie piętrzących się przed młodym pokoleniem trudności związanych ze studiami akademickimi, podsycanie zapалу potrzebnego do pokonania wysiłku podejmowanego przez naszą młodzież wśród ogromnych trudności powojennego życia jest zadaniem Bratniej Pomocy oraz studentów Uniwersytetu i Politechniki. Zadania te nasza młodzież spełnia dobrze, pracując nad podziw ofiarnie w oparciu o samopomoc i spółdzielcze założenia, gospodarując oszczędnie środkami, jakie na ten cel przeznaczają społeczeństwo. Oceniając trzyletni dorobek Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu nie można pominąć udziału i wkładu młodzieży w realizację tego dzieła. W okresie wahań i niepewności, jakim były pierwsze miesiące po zakończeniu działań wojennych, młodzież przysłała lawą do Wrocławia, zaludniła to miasto rzeszą kilku tysięcy młodych i ruchliwych ludzi. Nie brakło przedstawicieli młodzieży także w pierwszej pionierskiej grupie, wkraczającej do miasta bezpośrednio po jego kapitulacji. Młodzież wytrzymała próbę pierwszej zimy w nie ogrzanych, nie oszkolonych i częściowo nie pokrytych salach wykładowych, pracowniach i mieszkaniach. Niemały jest wkład młodzieży w uporządkowaniu budynków Uniwersytetu i Politechniki oraz w zabezpieczeniu mienia naukowego przed zniszczeniem i rabunkiem. Niemały jest także wkład młodzieży w stworzenie właściwej atmosfery studiów, właściwej postawy wobec zadań, jakie podejmuje na Ziemiach Odzyskanych odważnie i ofiarnie cała pracująca Polska. Ten ostatni moment zasługuje na szczególne podkreślenie. Jest on bowiem naczelnym wymogiem społecznym stawianym młodzieży.

Można zadać pytanie, czy sprostaliśmy postawionym przez rektora Kulczyńskiego zadaniom. Jestem głęboko przekonany, że dobrze spełniliśmy nasz obowiązek wobec kraju i naszej Alma Mater. Przyczyniliśmy się do odbudowy i rozbudowy kraju. Nasze Koleżanki i Koledzy zaprojektowali wiele dróg, mostów, budynków i maszyn. Wprowadzili nowe technologie, opatentowali i opublikowali wiele rozwiązań. Wykształcili wielu specjalistów. Wychowali kilka pokoleń naszych następców. Kolumbowie rocznik 1945 zaznaczyli swą obecność, obejmując stanowiska dyrektorów zakładów, przedsiębiorstw i instytutów. Wielu z nich zostało profesorami, dziekanami, prorektorami, jeden rektorem, kilku doktorami honoris causa. Nazwiska wielu zostały wpisane do Księgi Współczesnych Uczonych, a nazwiska niektórych z nich wpisano na tablicę szczególnie zasłużonych dla Politechniki Wrocławskiej.

Magnificencjo, Wysoki Senacie, Wielce Szanowni Goście,

w imieniu Pierwszych Studentów Politechniki Wrocławskiej życzę Waszej Magnificencji oraz Dziekanom, Dyrektorom Instytutów i wszystkim nauczycielom akademickim dalszego rozwoju Politechniki i zajmowania poczesnego miejsca wśród światowych uczelni oraz doczekania się uczonego z Politechniki Wrocławskiej, który otrzyma Nagrodę Nobla.

Koleżankom i Kolegom oraz Osobom Towarzyszącym dziękuję za udział i życzę miłego pobytu w naszym pięknym Wrocławiu.

Wystąpienie JM Rektora Politechniki Wrocławskiej prof. Tadeusza Więckowskiego

Chciałbym teraz Państwu pokazać obecny stan Politechniki Wrocławskiej i przedstawić plany rozwoju uczelni.

Misją naszej uczelni jest:

- kształtowanie twórczych, krytycznych i tolerancyjnych osobowości społeczności akademickiej;
- wytyczanie kierunków rozwoju nauki i techniki;
- kształcenie wysokiej klasy specjalistów zgodnie z zapotrzebowaniem rynku pracy;
- transfer wiedzy do gospodarki;
- innowacyjność badań naukowych;
- pielęgnowanie wartości i tradycji akademickich;
- wszechstronna współpraca z innymi uczelniami.

W jaki sposób realizujemy tę misję? Na 12 wydziałach i w Studium Kształcenia Podstawowego studiuje prawie 33 tysiące studentów pod opieką i kierownictwem dwóch tysięcy pracowników naukowo-dydaktycznych, z czego ponad 500 to samodzielni pracownicy naukowcy. Jesteśmy jednym z największych na Dolnym Śląsku pracodawców. Wszystkie nasze kierunki kształcenia mają akredytację Państwowej Komisji Akredytacyjnej.

Czym dysponujemy? Mamy ponad 260 budynków z nowoczesnymi laboratoriami, bibliotekami, salami dydaktycznymi wyposażonymi multimedialnie, 360 sal i pracowni wykładowo-ćwiczeniowych, ponad 430 laboratoriów dydaktycznych, ponad 80 laboratoriów komputerowych, pracownie komputerowe i czytelnie z całodobowym dostępem do Internetu. We Wrocławiu mówi się, że jesteśmy największym kamienicznikiem w mieście. Budżet Politechniki Wrocławskiej sięga 1/3 budżetu województwa dolnośląskiego.

Jak jesteśmy oceniani? Jak inni nas widzą? Do rankingów trzeba oczywiście podchodzić z rezerwą. Ale nie należy się martwić tym, że w zestawieniu „Rzeczpospolitej” i „Perspektyw” nie schodzimy poniżej trzeciego miejsca wśród uczelni technicznych i pierwszej piątki wśród wszystkich uczelni publicznych w Polsce.

Politechnika Wroclawska prowadzi programy wymiany międzynarodowej dla studentów i doktorantów, podpisuje umowy z uczelniami na całym świecie – jest ich ponad 150, z dwunastoma z nich prowadzimy program podwójnego dyplomowania. Mamy w naszej uczelni ponad 140 kół naukowych, działa tu prawie 30 organizacji studenckich.

Prowadzimy projekty badawcze. Kilkadziesiąt z nich to projekty unijne, w których Politechnika Wroclawska jest liderem bądź partnerem. Ich łączna kwota to kilkaset milionów złotych. Przywiązujemy dużą wagę do rozwoju nauki. Bo uniwersytet badawczy nie istnieje bez badań naukowych. Jesteśmy niekwestionowanym liderem, jeśli chodzi o liczbę patentów – prawie 80 rocznie. Następna uczelnia – Politechnika Warszawska ma ich ponad połowę mniej.

Perełką uczelni są laboratoria akredytowane. Jest ich 12, w tym jedno z certyfikatem Unii Europejskiej. Ale nie chcemy na tym poprzestać. Dlatego inwestujemy również w zaplecze – dydaktyczne i badawcze. Obecnie prowadzimy kilka dużych inwestycji, które znacząco poprawią i unowocześnią naszą bazę. Pierwsza z nich to Technopolis, dwa budynki dedykowane nowoczesnym technologiom:

- Centrum Studiów Zaawansowanych Technik Informacyjnych i Komunikacyjnych przy ul. Janiszewskiego;

- Centrum Edukacyjno-Technologiczne przy ul. Długiej. W tej część kampusu już poczyniliśmy inwestycje. Niedawno oddaliśmy do użytku nowy budynek i zmodernizowane laboratoria nanotechnologiczne.

Zaczynamy budowę kompleksu edukacyjno-badawczego GEOCENTRUM, gdzie swoją siedzibę znajdą wydziały związane z naukami o Ziemi. To krok historyczny – Politechnika przekroczy Odrę – kompleks stanie po drugiej stronie kampusu głównego, przy ul. Na Grobli.

I największe wyzwanie: Środowiskowa Biblioteka Nauk Ścisłych i Technicznych – BIBLIOTECH. W pełni cyfrowa, ze zdigitalizowanymi zbiorami, na miarę już nie XXI, a chyba kolejnego wieku. Budowa kosztowna, wymagająca wielu zabiegów i uzgodnień.

W planach mamy powstanie Strefy Kultury Studenckiej, czyli miejsca, gdzie nasza młodzież będzie mogła coś zjeść, pobawić się, podyskutować o filmach w DKF-ie, rozwijać swoje pasje i zainteresowania.

Nie zapominamy o istniejącej substancji. Zaczęliśmy remonty kilku obiektów, niektóre – jak budynek A-10 – doczekały się pełnej modernizacji. Teraz przyszedł czas na obiekty z serii C – czyli przede wszystkim Wydział Budownictwa oraz Elektroniki oraz B-1.

Remontujemy sukcesywnie domy studenckie, budujemy nowy parking w kampusie głównym, bo to sprawa ważna zarówno dla pracowników, jak i studentów.

Ważne jest to, że Politechnika na te inwestycje pozyskuje środki europejskie. Nie sięga do własnych zasobów, a jeśli już – to w stopniu minimalnym. Wykorzystujemy ten dobry dla polskich uczelni czas na inwestowanie. Mam nadzieję, że dzięki temu Politechnika Wroclawska za kilka lat będzie w sensie materialnym inną uczelnią. Ale nie wolno nam przy tym zapomnieć – i my nie zapominamy – o najważniejszej rzeczy: o inwestycji w ludzi. Bo nie zbudujemy nowoczesnej uczelni bez kadry, bez młodych naukowców.

Dziękuję bardzo za to ważne i miłe spotkanie.

Wręczenie dyplomów honorowych i odznaczeń

Wręczenie dyplomów

Jego Magnificencja Rektor PWr. prof. Tadeusz Więckowski w asyście Przewodniczącego Stowarzyszenia Absolwentów Politechniki Wrocławskiej mgra inż. Jerzego Łaskawca wręczył dyplomy honorowe wszystkim obecnym Pierwszym Absolwentom Politechniki Wrocławskiej.

Wręczenie dyplomów było okazją do krótkiej rozmowy Jego Magnificencji z każdym z obecnych Pierwszych Absolwentów. Jego Magnificencja złożył również osobiste gratulacje i życzenia zdrowia.

Absolwenci Wydziału Architektury: (Tadeusz Więckowski), Tadeusz Biesiekierski, Bronisław Firla, Mieczysław Gliszczyński, Jadwiga Grabowska-Hawrylak, Jerzy Kaczmarcki, Bogna Klimczewska, Zdzisław Kuhl, Czesław Oleksy, Maria Tawryczewska

Absolwenci Wydziału Budownictwa: (Jerzy Łaskawiec, Tadeusz Więckowski), Mieczysław Chmiel, Stefan Dyga, Edward Glinkowski, Bolesław Hebrowski, Stanisław Kamiński, Iścisław Karabon, Jan Kmita, Bogusław Lipski, Edward Mielcarzewicz, Włodzimierz Skibiński, Krzysztof Sokolnicki (Kazimierz Banyś)

Absolwenci Wydziału Chemicznego: (Jerzy Łaskawiec), Adam Bartecki, Witold Fuchs, Antoni Gromkowski, Lechosław Gwiazdowski, Bohdan Karabon, (Andrzej Matynia, Tadeusz Więckowski), Kazimierz Kołodziej, Stanisław Maciaszek, Alina Maluga, Irena Szanser, Stanisław Szczerba, Tadeusz Ziemia

Absolwenci Wydziału Elektrycznego: (Jerzy Łaskawiec, Tadeusz Więckowski), Józef Buck, Jerzy Kluk, Ignacy Sierosławski, Tadeusz Sulima, Stefan Ścibor-Rylski, Zbigniew Wojnarowicz

Absolwenci Wydziału Mechanicznego: (Tadeusz Więckowski), Jerzy Bar, Andrzej Burmecha, Antoni Dziama, Lechosław Han, Henryk Hawrylak, Roman Koch, Janusz Mittek, Szymon Pilecki, Waclaw Połozynski, Józef Rogowski, Zdzisław Samsonowicz, Andrzej Sołtyński, Jerzy Stańda, Czesław Szczurkowski, Zbigniew Zwoliński (Jerzy Łaskawiec, Kazimierz Banyś)

Wystąpienie Prezesa Wrocławskiego Oddziału SARP dra arch. Macieja Hawrylaka

Prezes Stowarzyszenia Architektów Polskich dr arch. Maciej Hawrylak w towarzystwie JM Rektora prof. Tadeusza Więckowskiego i prof. Kazimierza Banysia wręczył dyplomy honorowe architektom i podkreślił, że ta pierwsza grupa architektów wykazała się aktywnością w odbudowie i rozbudowie Wrocławia i Dolnego Śląska.

Prezes Wrocławskiego Oddziału SARP dr arch. Maciej Hawrylak (w środku) wręcza dyplomy Stowarzyszenia Architektów Polskich

100 lat Uczelni Technicznej, 65 lat Politechniki Wrocławskiej

Przypadająca w tym roku rocznica 65-lecia Politechniki Wrocławskiej i 100-lecia uczelni technicznej jest niepowtarzalną okazją do uhonorowania jej pierwszych studentów. Niepowtarzalną zapewne dlatego, iż kolejne rocznice będą się zapewne odbywały już bez udziału samych zainteresowanych. Dlatego też szczególnie gorąco należy przywitać na tej uroczystości przybyłe grono 10 studentów: Tadeusza Biesiekierskiego, Bronisława Firlę, Mieczysława Gliszczyńskiego, Jadwigę Grabowską-Hawrylak, Jerzego Kaczmarskiego, Bognę Klimczewską, Zdzisława Kuhla, Czesława Oleksego i Marię Tawryczewską, a także Radosławę Lombarską i Wandę Zarzycką, chociaż nie mogły zjawić się na tej Ceremonii mimo wcześniejszego potwierdzenia udziału.

Jako prezes Oddziału Wrocławskiego Stowarzyszenia Architektów Polskich, organizacji o równie długiej tradycji, mam niewątpliwie zaszczyt honorować studentów pierwszego rocznika Wydziału Budownictwa, w późniejszym okresie przekształconego w samodzielny Wydział Architektury.

Jest to także symboliczne (dosłownie i w przenośni) honorowanie przez uczniów swoich nauczycieli. Jako absolwent Wydziału Architektury byłem uczniem prof. Tadeusza Biesiekierskiego, a także jako syn Jadwigi Grabowskiej-Hawrylak byłem jej wychowankiem nie tylko dosłownie, ale przede wszystkim w sensie profesjonalnym.

Studentów pierwszego rocznika, z racji czasu, w jakim przyszło im zdobywać wiedzę, a później doświadczenie zawodowe, można z całą pewnością określić mianem pionierów. Każdy podążający nową drogą ma trudniejsze zadanie do spełnienia. Okres powojenny dodatkowo uczynił tę drogę ekstremalnie trudną. Problemy związane z niskim standardem życia, brakiem podstawowych materiałów do nauki i złymi warunkami lokalowymi musiały odbić się na postawach przyszłych architektów, wzmacniając ich duchowo i czyniąc odpornymi na przeciwności losu. Ale też okresy pionierskie mają niezaprzeczone plusy, w jakich każdy rocznik studentów, nie tylko architektów, chciałby mieć swój udział. Tym najbardziej istotnym elementem jest bezspornie szybkie wejście w pełne życie zawodowe i możliwość realizacji pasji twórczej. Kształtowania i wcielania w życie własnych wizji zawodowych. Dlatego też pokolenie powojenne wniosło ogromny wkład w kształtowanie nowego obrazu architektury na terenie Wrocławia, miejsca macierzystej uczelni, ale także innych rejonów, do których absolwenci pierwszego Roczника po ukończeniu studiów wyjechali. Wszędzie tam obok starszych kolegów budowali od nowa Polskę. Jednak większość studentów była pionierami odbudowy ze zniszczeń Wrocławia. Już jako studenci odbywali praktyki, a jako architekci walnie przyczynili się do odtworzenia najpierw Starego Miasta, a później do jego budowy i rozbudowy.

Tak więc studenci pierwszego rocznika w latach 50., okresie socrealizmu, nabierali doświadczenia zawodowego i koncentrowali się na odbudowie ze zniszczeń. Moment uzyskiwania pełni „sił twórczych”, przez byłych studentów pierwszego rocznika przypadł na pełen dynamicznej rozbudowy okres lat 60. i 70. Zaowocowało to szeregiem wspaniałych realizacji, z których część zapewne już niebawem zostanie wpisana na karty historii architektury miasta Wrocławia, Warszawy czy innych rejonów Polski, a także poza granicami Polski, bo takie też koleje losu były ich udziałem. Niektóre dzieła już znajdują się w najnowszych podręcznikach architektury Wrocławia i stanowią świadectwo tamtych wspaniałych lat.

Naszym zadaniem jako następców jest stałe przypominanie o tych pionierskich czasach oraz podejmowanie starań w celu ochrony spuścizny po pierwszym (choć nie tylko) roczniku studentów i absolwentów późniejszego Wydziału Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Prezes SARP O/Wrocław
dr arch. Maciej Hawrylak

Wystąpienie Przewodniczącego Oddziału Wrocławskiego PZITB mgra inż. Tadeusza Nawracaja

Prezes PZITB mgr inż. Tadeusz Nawracaj wygłosił przemówienie, podkreślając, że Pierwsi Absolwenci przyczynili się do odbudowy i rozbudowy Wrocławia oraz miast i wsi Dolnego Śląska. Następnie wręczył odznaki przyznane Absolwentom: Jadwidze Grabowskiej-Hawrylak, Stanisławowi Kamińskiemu, Janowi Kmicie, Bolesławowi Hebrowskiemu, Kazimierzowi Banysiowi, Krzysztofowi Sokolnickiemu i Kazimierzowi Thielowi.

Tadeusz Nawracaj pogratulował Pierwszym Absolwentom osiągnięć naukowych i zawodowych oraz wyraził podziękowanie za to, że dzięki działalności pionierów PZITB i inne stowarzyszenia rozwinęły swoją działalność. Zwrócił również uwagę na współdziałanie PZITB z Politechniką Wrocławską. Podkreślił także, że odznaczeni Pierwsi Absolwenci należą do grona najaktywniejszych członków Stowarzyszenia.

Przemawia Prezes PZITB mgr inż. Tadeusz Nawracaj

Osoby uhonorowane odznaką PZITB: Jadwiga Grabowska-Hawrylak, Stanisław Kamiński, Jan Kmita, Kazimierz Banyś, Bolesław Hebrowski, Krzysztof Sokolnicki oraz Przewodniczący PZITB mgr inż. Tadeusz Nawracaj i JM Rektor PWr. prof. Tadeusz Więckowski

**POLSKI ZWIĄZEK
INŻYNIERÓW I TECHNIKÓW BUDOWNICTWA**
Oddział we Wrocławiu
REGON: 931548065
NIP: 896-00-07-324

<http://www.pzitb.net.pl>
e-mail: sekretariat.pzitb@not.pl

50-020 Wrocław, ul. Marszałka Józefa Piłsudskiego 74 tel./fax: 71/343-64-88; 71/344-85-89
Wrocław, czerwiec 2010 r.

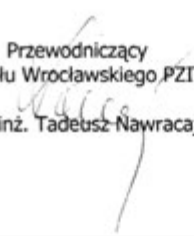
**Absolwenci Pierwszego Roczника
Politechniki Wrocławskiej**

Politechnika Lwowska, Jej Profesorowie to korzenie Politechniki Wrocławskiej. Swoje początki Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa ma również na Politechnice Lwowskiej. To tam w Cesarsko-Królewskiej Szkole Politechnicznej przemianowanej na Politechnikę Lwowską na Wydziale Inżynieryjno-Budowlanym prof. Stefan Bryła zapoczątkował działalność koła naukowego inżynierów budownictwa, które stało się załącznikiem Polskiego Związku Inżynierów Budowlanych.

Prof. Wacław Żenczykowski, prof. Jerzy Nachay, prof. Stefan Bryła zostali wybrani w 1934 r. pierwszym Zarządem PZIB. Tu we Wrocławiu działalność Stowarzyszenia zapoczątkowano w 1946 r. właśnie na Politechnice Wrocławskiej. Wtedy słuchacze pierwszego rocznika prof. dr inż. Otton Dąbrowski, prof. Tadeusz Kolendowicz to członkowie założyciele Oddziału Wrocławskiego PZITB. Działalność Stowarzyszenia opierała się głównie o studentów i kadre naukową Politechniki Wrocławskiej. To w szeregach PZITB swoimi zainteresowaniami, doświadczeniem zawodowym dzielili się prof. Adam Cybulski, prof. Mieczysław Zachara, prof. Adam Mitzel, prof. Igor Kisiel. Aktywnie działają do dziś prof. Jan Kmita, prof. Kazimierz Banyś, prof. Otton Dąbrowski czy inż. Krzysztof Sokolnicki.

Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa szczególną wagę przywiązuje do tradycji, do dokonań inżyniera – inżyniera Politechniki Wrocławskiej. Absolwenci pierwszego rocznika to przecież drożdże, które pozwoliły na zbudowanie jednej z pierwszych uczelni technicznych w kraju. To na ręce pierwszego rocznika Politechniki Wrocławskiej w imieniu PZITB składam wyrazy szacunku i uznania z Waszych dokonań zawodowych. To Wasze pierwsze dyplomy inżynierskie pozwoliły nam – mojemu pokoleniu, żyć i uczyć się w pięknym mieście Wrocławiu. Dokonałiście tego, czego my chcemy jako grupa zawodowa być wiernymi:

Być Narodowi Użytecznym.

Przewodniczący
Oddziału Wrocławskiego PZITB

mgr inż. Tadeusz Nawracaj

Wystąpienie Prezesa Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej Okręgu Wrocławskiego dra Jerzego Woźniaka

Prezes Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej dr Jerzy Woźniak w towarzystwie JM Rektora prof. Tadeusza Więckowskiego wręczył medale „Pro Memoria” przyznane Pierwszym Absolwentom: Kazimierzowi Banysio-
wi, Zdzisławowi Samsonowiczowi, Tadeuszowi Kolendowiczowi.

Prezes Jerzy Woźniak podkreślił, że ogromna liczba ówczesnej młodzieży z pokolenia Pierwszych Absolwentów uczestniczyła w czasie okupacji w działalności konspiracyjnej. Wszystkim Pierwszym Absolwentom życzył zdrowia oraz złożył gratulacje odznaczonym osobom.

Prezes ŚZŻ AK dr Jerzy Woźniak dekoruje Zdzisława Samsonowicza
i Kazimierza Banysia medalami „Pro Memoria”

Światowy
OKRĘG DOLNOŚLĄSKI

Związek Żołnierzy Armii Krajowej

50-062 • WROCŁAW • PLAC SOLNY 14a • TEL./FAX 071/ 344-61-61

Wrocław, 21 września 2010 r.

JM Rektor
Politechniki Wrocławskiej
Pan Profesor Tadeusz Więckowski

Przewodniczący Komitetu
Organizacyjnego
Pan Profesor Kazimierz Banyś

Z satysfakcją przyjąłem zaproszenie na Zjazd Pierwszych Absolwentów Politechniki Wrocławskiej. Wszak większość ówczesnej młodzieży działała w okresie drugiej wojny światowej w konspiracji i aktywnie uczestniczyła w akcjach zbrojnych i terrorystycznych. Ta młodzież udowodniła światu, jak można utrudniać wrogowi niszczenie Polski. Po zakończeniu drugiej wojny światowej grupa młodzieży, która przeżyła wojnę podjęła studia na wyższych uczelniach. Od 15 listopada 1945 roku także na Politechnice Wrocławskiej. W 1950 roku 492 pierwszych absolwentów otrzymało dyplomy magistrów inżynierów i przystąpiło do pracy na Uczelni albo w Przemysle i Budownictwie.

Dzisiaj odbywa się Zjazd w setną rocznicę Wyższych Uczelni Technicznych we Wrocławiu i 65 lat od powołania Politechniki we Wrocławiu.

Na Zjazd przybyło 60 osób. Z tej okazji Światowy Związek Żołnierzy Armii Krajowej postanowił udekorować nw. kolegów orderem „Pro Memoria”. Order ten otrzymują:

1. Profesor Kazimierz Banyś.
2. Profesor Tadeusz Kolendowicz.
3. Profesor Zdzisław Samsonowicz.

Odnaczonym składam gratulację. Wszystkim uczestnikom Zjazdu życzę zdrowia i spotkania na następnym Zjeździe za 5 lat.

JM Rektorowi składam życzenia dalszego wspianego rozwoju Politechniki Wrocławskiej.

Prezes Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej
Okręg Dolnośląski

dr Jerzy Woźniak

Listy gratulacyjne

Wystąpienie Wicekonsul dr Annette Bussmann z Konsulatu Generalnego Niemiec we Wrocławiu

Szanowni Państwo!

W imieniu Konsula Generalnego Republiki Federalnej Niemiec pana Brasacka chciałabym serdecznie podziękować za zaproszenie Konsulatu Generalnego na dzisiejszą uroczystość Zjazdu wszystkich Absolwentów Pierwszego Roczника Studentów Politechniki Wrocławskiej po roku 1945.

Interesującym symbolem jest fakt, że dzisiejsza uroczystość jest częścią wielkiego jubileuszu 100-lecia Politechniki Wrocławskiej 1910-2010. Włączenie tego spotkania w kalendarz uroczystości jubileuszowych tłumaczy naturalną symbiozę, która cechuje dzisiaj nowoczesną Politechnikę, bazując na pierwotnych źródłach utworzonej w 1910 roku Królewskiej Wyższej Szkoły Technicznej, którą po dniu 15 listopada 1945 zasilił personel profesorów ze Lwowa oraz ich następcy.

Jako pierwsi absolwenci macie Państwo z pewnością żywo w pamięci czasy przełomu w drugiej połowie lat 40. oraz na początku lat 50. Wszystko to, z perspektywy osoby urodzonej w późniejszym okresie, mogą sobie tylko wyobrazić. Musiały to być ciężkie czasy, naznaczone piętnem wojennych przeżyć, troską o chleb codzienny i dach nad głową oraz pytaniem: co dalej ze mną będzie?

O tym, że poradziliście Państwo sobie, świadczy obecność Państwa tutaj dziś. Ukończyliście Państwo studia i dzięki temu znaleźliście swoje miejsce w życiu. Tego chciałabym Państwu serdecznie pogratulować, ponieważ z pewnością nie było to łatwe.

Życzę Państwu dzisiaj, aby udało się obok uroczystości publicznych znaleźć Państwu czas i sposobność na odnalezienie „bratnich dusz” z dawnych czasów, by wspólnie oddać się wspomnieniom: pozytywnym lub negatywnym. Razem bowiem pokonaliście Państwo wówczas trudny rozdział w życiu, bądź walcząc przeciw sobie, bądź się solidaryzując, co łączy ludzi, łączyło wówczas i łączy do dziś.

Dziękuję bardzo!

Wicekonsul dr Annette Bussmann
z Konsulatu Generalnego Niemiec we Wrocławiu

Wystąpienie Prezesa Zarządu Wrocławskiej Rady FSNT NOT prof. Czesława Szczegielniaka

Profesor Czesław Szczegielniak wystąpił w podwójnej roli. W imieniu pani Ewy Mańkiewicz-Cudny Prezesa Zarządu Głównego FSNT NOT odczytał list gratulacyjny i wręczył JM Rektorowi PWr. Tadeuszowi Więckowskiemu tablicę pamiątkową. Następnie prof. Czesław Szczegielniak wygłosił przemówienie podkreślające udział absolwentów Politechniki w działalności Stowarzyszenia Naukowo-Technicznego NOT. Zwrócił uwagę, iż bardzo wielu Pierwszych Absolwentów aktywnie i nieustannie działa na rzecz NOT.

Podkreślił, że w ostatnich latach szczególnie aktywny jest prof. Kazimierz Banyś, działający jako przewodniczący Komitetu Konkursów i Nagród za wybitne osiągnięcia naukowo-techniczne. To dzięki tej działalności Wrocławski NOT ma wysoką ocenę w skali kraju.

Prezes prof. Szczegielniak na zakończenie pogratulował Pierwszym Absolwentom ich dokonań i życzył zdrowia.

Prezes Zarządu Wrocławskiej Rady FSNT NOT prof. Czesław Szczegielniak składa listy gratulacyjne na ręce JM Rektora Politechniki Wrocławskiej prof. Tadeusza Więckowskiego

**NACZELNA ORGANIZACJA TECHNICZNA
FEDERACJA STOWARZYSZEŃ NAUKOWO-TECHNICZNYCH**

**PREZES
EWA MAŃKIEWICZ-CUDNY**

Warszawa, dnia 2 czerwca 2010r.

Jego Magnificencja
Rektor Politechniki Wrocławskiej
Prof. dr hab. inż. Tadeusz Więckowski

Mamowemu Pamię Rektone!

Uprzejmie dziękuję za zaproszenie na Zjazd Absolwentów Pierwszego Roczника Studentów Politechniki Wrocławskiej w ramach obchodów 65-lecia Waszej Uczelni oraz w ramach obchodów jubileuszu 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu.

Niestety w tym czasie Naczelna Organizacja Techniczna organizuje konkurs „Młody Innowator” oraz posiedzenia Rady Programowej XXIV Kongresu Techników Polskich i I Kongresu Innowacyjności. Nie pozwala mi to uczestniczyć w Waszym Jubileuszu i spotkać z Panem Rektorem. nad czym szczerze ubolewam.

Ruch stowarzyszeniowy jest ściśle związany z działalnością dydaktyczną, badawczą i wdrożeniową uczelni technicznych. Mam nadzieję, że tradycyjna już współpraca między Politechniką Wrocławską a Federacją Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT, a szczególnie z Wrocławską Radą Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT będą pogłębiane i zaowocują wspólnymi przedsięwzięciami na rzecz implementacji innowacyjnych rozwiązań dla polskiej gospodarki.

Liczę, że wśród młodych inżynierów opuszczających mury Waszej Uczelni znajdują się chętni do podjęcia działalności w ruchu stowarzyszeniowym. Ma on bowiem długą (175 lat) i bogatą historię. Należy ją kontynuować.

Gratuluje jubileuszowych rocznic i życzę na przyszłość dalszych sukcesów dla dobra Waszej Uczelni, regionu dolnośląskiego, Wrocławia oraz naszej Ojczyzny.

Z wyrazami szacunku

**Naczelna Organizacja Techniczna
WROCLAWSKA RADA FEDERACJI
STOWARZYSZEŃ NAUKOWO – TECHNICZNYCH NOT**
50-020 Wrocław ul. J. Piłsudskiego 74
tel. 071 347-14-24 e-mail:zarzad@not.pl

**Jego Magnificencja
Rektor Politechniki Wrocławskiej
prof. zw. dr hab. inż. Tadeusz WIĘCKOWSKI**

Magnificencjo, Panie Rektorze i Absolwenci Pierwszego Roczника Studentów Politechniki Wrocławskiej,

dziękuję za zaproszenie na Zjazd Absolwentów Pierwszego Roczника Studentów Politechniki Wrocławskiej, w ramach obchodów jubileuszu 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu.

Składam serdeczne gratulacje i wyrazy uznania zacnemu gronu Absolwentów Pierwszego Roczника Studentów Politechniki Wrocławskiej, wśród których jest wielu uznanych profesorów i znakomych inżynierów.

Przy tej okazji, w imieniu społeczności NOT-owskiej skupionej we Wrocławskiej Radzie Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT, wyrażam nadzieję na dalszą dobrą współpracę, jaka jest prowadzona od wielu lat pomiędzy Politechniką Wrocławską a Wrocławską Radą FSNT NOT.

Godny podkreślenia jest fakt, że Wrocławski Oddział NOT w latach powojennych kształcił inżynierów w ramach Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej, której otwarcie nastąpiło w 1949 r. Była to wyższa szkoła przeznaczona dla osób dorosłych pracujących w przemyśle i budownictwie. Nauka była prowadzona na czterech wydziałach: Budownictwa Lądowego, Chemii, Elektrycznym i Mechanicznym.

Liczymy na to, że współpraca pomiędzy Politechniką Wrocławską i Wrocławską Radą FSNT NOT będzie nadal aktywna. Obecnie istnieje potrzeba podjęcia konkretnych wspólnych działań mających na celu zwiększenie kształcenia inżynierów.

Całemu środowisku Politechniki Wrocławskiej gratuluję pięknych jubileuszy, dotychczasowych osiągnięć oraz życzę sukcesów w podejmowanych działaniach na rzecz inżynierów i techników oraz społeczności akademickiej Dolnego Śląska i Wrocławia.

Z poważaniem

Prezes Zarządu
Wrocławskiej Rady FSNT NOT

Czesław Szczepielniok
dr hab. inż. Czesław Szczepielniok

Wrocław, 12 czerwca 2010 r.

Wystąpienie prof. Romualda Kolmana

Profesor Romuald Kolman, który przepracował wiele lat w Politechnice Gdańskiej, wręczył JM Rektorowi prof. Tadeuszowi Więckowskiemu swoją ostatnią książkę pt. „Kwalitologia“, na którą przeznaczył 40 lat swojego życia.

Oto treść wystąpienia:

Magnificencjo Rektorze!

Zwracam się z uprzejmą prośbą o przyjęcie tego symbolicznego upominku. Ta monografia pod tytułem „Kwalitologia” jest dziełem mojego życia. Kwalitologia, to wiedza o różnych dziedzinach jakości. Uprawiam naukowo problematykę jakości od czterdziestu lat. Moje dociekania, analizy i badania zaowocowały kolejno opanowaniem poszczególnych działów stanowiących bazy rozwoju wiedzy o jakości. Są to:

- kwantyfikacja, czyli ilościowe wyznaczanie poziomu jakości (monografia w roku 1973),
- inżynieria jakości czyli zbiór analitycznych metod do obliczania jakości optymalnej, ekonomicznie uzasadnionej (monografia w roku 1992),
- jakość życia (poradnik w roku 2002),
- procesy przemian jakościowych w otaczającym świecie i w żywych organizmach, stanowiące dużą lukę poznawczą (monografia w 2005 roku),
- kwalitologia konsumencka – to zbiór informacji i porad dla konsumentów (rozdział w „Kwalitologii” wydanej w roku 2009).

Omawiana monografia jest podwójnie związana z Politechniką Wrocławską, bo:

- jej autor jest jednym z pierwszych absolwentów tej Uczelni,
- piękną recenzję o „Kwalitologii” opublikowała w „Problemach Jakości” Pani Profesor Zofia Zymonik, zatrudniona w Politechnice Wrocławskiej.

Magnificencjo Rektorze, proszę przyjąć tę książkę jako symbol działań pierwszych absolwentów naszej Uczelni, gdyż każdy z nas dał krajowi to, na co było go stać!

A gdy jestem przy głosie, proszę pozwolić, że zwrócę się do Profesora Banysia, aktualnego Przewodniczącego Stowarzyszenia Pierwszych Absolwentów, gdyż sądzę, że będę wyrazi-cielem przekonań wszystkich tu obecnych.

Drogi Kaziu!

Przyjmij wyrazy pełni uznania i serdecznego podziękowania za twórczą inwencję, trud realizacji i spory zasób czasu poświęcony zorganizowaniu dzisiejszego, uroczystego Zjazdu w pięknej oprawie. Z uściskami życzę Ci dalszych sukcesów w tym bardzo pożytecznym działaniu!

Wrocław, 12 czerwca 2010 r.

Prezydent Wrocławia

JM

Prof. Tadeusz Więckowski
Rektor Politechniki Wrocławskiej

Pan

Prof. Kazimierz Banyś
Przewodniczący Komitetu Organizacyjnego Zjazdu

Szanowni Państwo!

Serdecznie dziękuję za zaproszenie na Zjazd Absolwentów Pierwszego Roczника Studentów Politechniki Wrocławskiej.

Obchody 100-lecia Uczelni Technicznych nie mogą obyć się bez studentów, którzy tuż po wojnie rozpoczęli naukę na Politechnice Wrocławskiej i wysłuchali pierwszego polskiego wykładu.

W dorobku uczelni technicznych, który służąc wszystkim, jest ponadnarodowy Politechnika Wroclawska zapisuje piękną kartę i jej absolwenci z dumą mówią „to moja Uczelnia”. Jestem również przekonany, że spacer po korytarzach i salach dostojnych gmachów dostarczy wielu emocji.

Chciałbym na ręce Panów złożyć wszystkim uczestnikom najserdeczniejsze życzenia wszelkiej pomyślności, a także życzyć udanego spotkania.

Żałuję, że nie będę mógł wziąć udziału w spotkaniu.

Łączę wyrazy szacunku

Rafał Dutkiewicz

WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI
Rafał Jurkowlaniec

Wrocław, 11 czerwca 2010 r.

Jego Magnificencja
prof. dr hab. inż. Tadeusz Więckowski
Rektor Politechniki Wrocławskiej

Wesła Magnificencjo!

Politechnika Wroclawska jest doskonałą wizytówką intelektualną oraz przedmiotem dumy całego Dolnego Śląska. Jako jedna z największych i najlepszych uczelni technicznych w kraju i za granicą, kształci specjalistów dla wszystkich branż nowoczesnego przemysłu. Rok rocznie kreuje dociekliwe umysły oraz wskazuje jednocześnie na wzorce postępowania zawodowego i obywatelskiego, budując postawy twórcze i prospołeczne współczesnego społeczeństwa.

Politechnika Wroclawska podtrzymuje więzi ze swoimi absolwentami i liczy na ich najwyższe walory etyczne, aktywność zawodową i społeczną, jak również na ich udział w umacnianiu autorytetu Uczelni. Pielęgnuje wspólnotę i tradycje akademickie przez współpracę w badaniach naukowych i kształceniu studentów. Działając na rzecz tworzenia światowej przestrzeni edukacyjnej i badawczej, ma świadomość, że wszechstronne wykształcenie jej absolwentów nie jest możliwe bez ich współpracy.

Słowa uznania kieruję do Absolwentów Pierwszego Roczника Politechniki Wrocławskiej, którzy dzięki wiedzy zdobytej podczas studiów mogli prowadzić badania naukowe, zdobywać doświadczenie zawodowe i odnosić sukcesy w wielu dziedzinach gospodarki, podnosząc przy tym prestiż Uczelni na arenie międzynarodowej.

Raz jeszcze Wszystkim gratuluję i życzę dalszych sukcesów w pracy naukowej, dydaktycznej i zawodowej oraz wszelkiej pomyślności w życiu osobistym.

Z pozdrowieniami
T. Więckowski

MARZAŁEK WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO
Marek Lapiński

Wrocław, 11 czerwca 2010 roku

Politechnika Wrocławska
Wybrzeże Wyspiańskiego 27
50-370 Wrocław

Szanowni Państwo,

jestem zaszczycony, że mogę składać życzenia pionierom Politechniki Wrocławskiej – pierwszym absolwentom jednej z najlepszych uczelni w Polsce.

Politechnika cieszy się dziś znakomitą marką nie w tylko w polskim środowisku akademickim, ale też wśród zagranicznych naukowców. Na ten sukces uczeni pracowali wiele lat. Ale to Państwo, absolwenci pionierskiego rocznika studiów na Politechnice, rozpoczęliście drogę swojej *alma mater* na wyżyny świata nauki.

W dzisiejszych czasach edukacja wyższa odbywa się w komfortowych warunkach. Studenci mają do dyspozycji bogaty zestaw pomocy naukowych i Internet, w którym mogą znaleźć wszelkie potrzebne prace badawczej informacji. Państwa nauka w murach Politechniki Wrocławskiej odbywała się w zupełnie innych realiach.

Żyliście we Wrocławiu, który dopiero podnosił się z powojennych gruzów. Wielu wątpiło, czy miasto odzyska dawny blask. Ta sztuka jednak się udała. Wrocław pozbył się wojennego piętna dzięki Państwa studenckiemu zaangażowaniu, pasji w odkrywaniu tajemnic wiedzy i ambitnemu dążeniu do poszerzania wiedzy. Pomagaliście Państwo Politechnice rozwijać się, wspierając zarazem odbudowę stolicy naszego regionu.

Dziś zarówno Dolny Śląsk, jak i Wrocław harmonijnie się rozwijają. Wielka w tym zasługa pomysłów, idei i odkryć, których autorami są znakomici fachowcy z Politechniki Wrocławskiej. To wszystko dzięki pracy, którą rozpoczęliście Państwo 65 lat temu.

Dlatego pozwolę sobie złożyć na Państwa ręce wyrazy głębokiego uznania i szacunku.

Życzę wszelkiej pomyślności uczestnikom zjazdu absolwentów pierwszego rocznika studiów na Politechnice Wrocławskiej, a także dzisiejszym pracownikom uczelni. Wierzę, że zjazd ten dostarczy Państwu wielu wspólnych wrażeń i wspomnień.

Z poważaniem,

Marek Lapiński
Marszałek Województwa Dolnośląskiego

Rok założenia 1926

**STOWARZYSZENIE INŻYNIERÓW I TECHNIKÓW
MECHANIKÓW POLSKICH
ZARZĄD GŁÓWNY**

00-050 WARSZAWA, UL. ŚWIĘTOKRZYSKA 14

TEL. (22) 826 45 55, 827 17 68, FAX 826 03 54

e-mail: simp@simp.pl; www.simp.pl

Warszawa, 12 czerwca 2010 r.

Prof. Kazimierz Banyś
Przewodniczący
Komitetu Organizacyjnego
Zjazdu Absolwentów
Pierwszego Rocznika
Politechniki Wrocławskiej

Szanowny Kolego Profesorze,

Z okazji kolejnego Zjazdu Absolwentów Pierwszego Rocznika Politechniki Wrocławskiej odbywającego się w roku jubileuszu 65-lecia rozpoczęcia działalności tej uczelni a także 100-lecia utworzenia Wrocławskiej Szkoły Technicznej, w imieniu Zarządu Głównego Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich oraz własnym przekazuję serdeczne życzenia i gratulacje.

Jestem pełen podziwu dla ogromu dokonań zarówno kadry naukowej jak i pierwszego rocznika studentów Politechniki Wrocławskiej, którzy w ekstremalnie trudnych powojennych warunkach krzewili wiedzę techniczną wśród młodzieży wiedzy tej pozbawionej ze względu na przerwę spowodowaną działaniami wojennymi. Jedni i drudzy byliście pionierami.

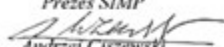
Dorobek 65-lecia Politechniki Wrocławskiej jest imponujący. Uczelnia, która od wielu lat należy do najlepszych wyższych szkół technicznych w Polsce, wykształciła w tym czasie ponad 100 tysięcy magistrów inżynierów, nadając ok. 4500 osobom dyplomy doktorów nauk technicznych.

Dziś z perspektywy kilkudziesięciu lat pragnę także dołączyć wyrazy podziękowania dla licznych pracowników naukowych Politechniki Wrocławskiej, którzy będą równocześnie aktywnymi działaczami Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich wspierają działalność SIMP na różnych polach. Dotyczy to przede wszystkim udziału w charakterze referentów bądź wykładowców konferencji naukowych lub naukowo-technicznych, seminariów i sympozjów, często odbywających się w murach Waszej znakomitej Uczelni.

Bez kadry naukowej Politechniki i absolwentów wydziałów mechanicznych znacznie skromniejszy liczebnie i merytorycznie byłby Oddział Wrocławski SIMP, należący – dzięki ich obecności – do czołówki jednostek terenowych naszego Stowarzyszenia.

Ogromny jest także wkład kadry naukowej Politechniki Wrocławskiej w działalność specjalistycznych sekcji i towarzystw naukowo-technicznych SIMP, z których trzy o zasięgu ogólnokrajowym mają siedzibę w stolicy Dolnego Śląska. Są to: Sekcja Sterowania i Napędu Hydraulicznego – kierowana przez Władysława Burzyńskiego, Sekcja Uszczelnień i Techniki Uszczelniania – kierowana przez Marka Gawlińskiego ora Sekcja Maszyn Roboczych Ciężkich i Transportu Bliźniego – kierowana przez Kazimierza Banysia.

Życząc wielu dalszych wspaniałych Jubileuszy, a także znaczących sukcesów w przyszłości, przekazuję wyrazy uznania i szacunku

Prezes SIMP

Andrzej Ciszewski

URZĄD DOZORU TECHNICZNEGO

P R E Z E S

Wrocław, 12 czerwca 2010 r.

Pan
prof. Tadeusz Więckowski
Rektor
Politechniki Wrocławskiej

Wasza Magnificenco,

W imieniu Urzędu Dozoru Technicznego i swoim własnym, mam zaszczyt złożyć serdeczne gratulacje dla wszystkich pracowników i studentów Politechniki Wrocławskiej, z okazji jubileuszu 65 - lecia istnienia Uczelni.

Chciałbym, przy tej uroczystej okazji, podziękować za bardzo dobrą współpracę, jaka ma od lat miejsce pomiędzy Politechniką Wrocławską a Urzędem Dozoru Technicznego, w szczególności jego terenowym Oddziałem we Wrocławiu, przy realizacji wspólnych przedsięwzięć służących promocji tematyki bezpieczeństwa technicznego.

Pragnę podkreślić, jak wysoko cenimy w Urzędzie Dozoru Technicznego wiedzę techniczną absolwentów Politechniki Wrocławskiej, spośród których wielu zasila nasze kadry inżynierskie, by realizować działania zmierzające do zapewnienia bezpiecznej eksploatacji urządzeń technicznych.

Panie Rektorze, chciałbym złożyć na Pana ręce serdeczne życzenia pomyślności i wielu sukcesów dla wszystkich związanych z Politechniką Wrocławską.

Z wyrazami szacunku

Marek Walczak

Podziękowanie Przewodniczącego Komitetu Organizacyjnego Zjazdu Absolwentów Pierwszego Roczника Politechniki Wrocławskiej prof. Kazimierza Banysia

Na zakończenie uroczystości w Auli Politechniki Wrocławskiej Przewodniczący Komitetu Organizacyjnego Zjazdu złożył podziękowania.

Wielce Szanowni Państwo,

zbliżamy się do zakończenia naszej uroczystości w Auli Politechniki Wrocławskiej. Pragnę więc serdecznie podziękować Jego Magnificencji Panu Rektorowi naszej Uczelni prof. Tadeuszowi Więckowskiemu za stworzenie warunków do zorganizowania tej wspaniałej Uroczystości oraz wpisanie jej do kalendarza imprez związanych z obchodami stulecia wszystkich uczelni technicznych we Wrocławiu. Zjazd nasz odbywa się również z okazji powołania 65 lat temu Politechniki Wrocławskiej i rozpoczęcia studiów przez nasz rocznik. Na ręce Pana Rektora i Prorektorów oraz Senatu składam w imieniu Pierwszych Absolwentów wyrazy ogromnego uznania dla Władz Uczelni, profesorów i nauczycieli akademickich za wspaniałą rozwój naszej Alma Mater. Podziwiamy naszą Szkołę i jesteśmy dumni z Jej osiągnięć i zajmowanej wysokiej pozycji w światowej ocenie.

Dziękuję Księdzu Rektorowi Papieskiego Wydziału Teologicznego Waldemarowi Irkowi, Czcigodnemu Księdzu Profesorowi Jerzemu Machnaczkowi oraz Czcigodnemu Księdzu Proboszczowi Pawłowi Bujakowi za sprawowanie Mszy Świętej w intencji Pierwszych Absolwentów oraz za wspaniałą homilię.

Dziękuję Panu Wojewodzie Rafałowi Jurkowiakowi i Panu Marszałkowi Markowi Łapińskiemu oraz Panu Prezydentowi Rafałowi Dutkiewiczowi za wspieranie naszej Politechniki i za pismo gratulacyjne.

Dziękuję Konsulowi Niemieckiemu za utrzymywanie dobrych stosunków polsko-niemieckich, a w szczególności za życzliwość dla Politechniki Wrocławskiej, co wspaniale zaprezentowała Pani Konsul ds. Kultury dr Annette Bussmann.

Dziękuję Pani Ewie Mańkiewicz-Cudny Prezesowi NOT w Warszawie za życliwe słowa pod adresem Pierwszych Absolwentów Politechniki Wrocławskiej, co wspaniale prezentuje nadesłane pismo.

Dziękuję Panu Prezesowi NOT we Wrocławiu Profesorowi Czesławowi Szczepielniakowi za życzliwość dla Pierwszych Absolwentów, a także za sponsorowanie naszego Zjazdu i organizowanie Wrocławskich Dni Nauki i Techniki oraz konkursów za wybitne osiągnięcia naukowo-techniczne, a także za wspaniałe wystąpienie.

Dziękuję Kolegom Prezesom Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych za wyróżnianie i nagradzanie Pierwszych Absolwentów, a także wspaniałe wystąpienia. Podziękowania składam na ręce:

– dra Macieja Hawrylaka – Prezesa Stowarzyszenia Architektów Polskich,
– mgra inż. Tadeusza Nawracaja – Prezesa Związku Inżynierów i Techników Budownictwa.

Dziękuję Przewodniczącemu Samorządu Studenckiego Panu Kamilowi Nawirskiemu za życzliwe słowa pod adresem Pierwszych Absolwentów.

Dziękuję Prezesowi Światowego Związku Armii Krajowej drowi Jerzemu Woźniakowi za wspieranie i wyróżnianie Pierwszych Absolwentów w nagrodach i odznaczeniach, a także za integrowanie środowiska kombatantów.

Serdecznie dziękuję Dostojnym Gościom, zabierającym głos, za ciepłe słowa pod naszym adresem.

Szczególne podziękowania składam Drogim Koleżankom i Drogim Kolegom za rozslawianie naszej Politechniki, również za to, że mogliśmy się spotkać na kolejnym Zjeździe Pierwszych Absolwentów. Jest to ewenement, wszak niektórzy z nas przekroczyli już „dziewięćdziesiątkę”. Wyrazy uznania i podziękowania składam Koleżankom i Kolegom za dorobek naukowy i techniczny przekazany naszym następcom, za wszystkie dokonania, które rozslawiają naszą Uczelnię.

Serdecznie dziękuję Osobom Towarzyszącym za udział i pomoc potrzebującym Koleżankom i Kolegom.

Na ręce Przewodniczącego Stowarzyszenia Absolwentów Politechniki Wrocławskiej Jerzego Łaskawca składam serdeczne podziękowania za umożliwienie działalności Komitetowi Organizacyjnemu Zjazdu i za szczególną pomoc i wkład pań organizujących Zjazd.

Dziękuję Kolegom z Komitetu Organizacyjnego za udział w organizacji Zjazdu.

Dziękuję członkom Chóru Kameralnego Politechniki Wrocławskiej „Consonanza” za wspaniały występ.

Dziękuję wszystkim, którzy przyczynili się do zorganizowania tej uroczystości.

Serdeczne podziękowania składam Opatrzności za otoczenie nas opieką i umożliwienie nam doczekania się tak pięknego wieku i wspaniałego Zjazdu.

Gratuluje Koleżankom i Kolegom, a także sobie, że możemy organizować takie Zjazdy. Ufam, że za pięć lat – w 2015 roku – znów tutaj się spotkamy.

Zakończenie części oficjalnej Zjazdu

Jego Magnificencja Rektor Politechniki Wrocławskiej prof. Tadeusz Więckowski, podsumowując uroczystość, podziękował wszystkim za przybycie. Wyraził radość, że Zjazd odbył się w tym szczególnym roku 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu i 65-lecia Politechniki Wrocławskiej. Podziękował organizatorom Zjazdu za ich trudną, ale owocną pracę.

Profesor Tadeusz Więckowski zaprosił wszystkich uczestników Zjazdu przed Gmach Główny Politechniki w celu wykonania pamiątkowej fotografii, co było pięknym uwienieniem części oficjalnej Zjazdu.

Uroczystość w Auli zakończył Chór Kameralny Politechniki Wrocławskiej „Consonanza” odśpiewaniem pieśni „Gaudeamus Igitur”.

Spotkanie popołudniowe

Po uroczystym obiedzie w holu Gmachu Głównego w Auli odbyło się spotkanie Pierwszych Absolwentów. Profesor Kazimierz Banyś powitał zebranych i zaprezentował program spotkania.

W ramach programu odbyła się prezentacja filmu „Z ducha i materii”, zrealizowanego przez Lenę Kaletową. Film przedstawiał, jak po zakończeniu działań wojennych w zniszczonym Wrocławiu powstawała Politechnika Wrocławska. Pokazano usuwanie gruzów i porządkowanie miasta, terenów Politechniki i Uniwersytetu, w czym swój udział mieli przyszli studenci. Przedstawiono odbudowę Politechniki Wrocławskiej i jej stan obecny.

Po filmie prelekcję na temat rozwoju Politechniki Wrocławskiej wygłosił mgr inż. Krzysztof Dackiewicz.

Spotkanie wieczorne

Wieczorem w Stołówce Akademickiej miała miejsce uroczysta kolacja. Na spotkaniu Przewodniczący Komitetu Organizacyjnego Zjazdu prof. Kazimierz Banyś powitał serdecznie wszystkich zebranych i wspomniął o kilku wydarzeniach z okresu studiów, a także o niektórych Profesorach i Kolegach.

W czasie kolacji odbył się pokaz par tanecznych Studenckiego Klubu Tańca Towarzyskiego Politechniki Wrocławskiej ISKRA, kierowanego przez panią Barbarę Pisarską-Gubernat.

Kolacja upłynęła w miłej, pełnej wspomnień atmosferze. Podczas kolacji Przewodniczący Stowarzyszenia Absolwentów Politechniki Wrocławskiej Jerzy Łaskawiec zwrócił się do Pierwszych Absolwentów z wyrazami uznania za działalność w okresie studiów i po ich zakończeniu. Podkreślił, że Ich dokonania w dziedzinie techniki przyczyniły się do odbudowy kraju. Podkreślił również, że Pierwsi Absolwenci wychowali kilka pokoleń w okresie 60 lat od zakończenia studiów. Zwrócił uwagę na znaczącą liczbę publikacji i patentów. Podziękował także za utrzymywanie kontaktu z Alma Mater i jej rozślawianie, a także za organizowa-

Spotkanie wieczorne

Profesor Henryk Hawrylak z małżonką Jadwigą Grabowską-Hawrylak

Wieczorne spotkanie z tańcem

Przewodniczący Komitetu Organizacyjnego Zjazdu prof. Kazimierz Banyś z trenerką Klubu Tanecznego ISKRA Barbarą Pisarską-Gubernat zapraszają na kolejny Zjazd Absolwentów

nie co pięć lat zjazdów, które są wzorem dla następnych roczników absolwentów opuszczających Uczelnię. Życzył wszystkim zdrowia, pomyślności i spotkania za pięć lat.

Celem każdego Zjazdu Pierwszych Absolwentów Politechniki Wrocławskiej było i jest odnawianie koleżeńskich kontaktów. Tak było i obecnie. Na tym niezwykle uroczystym Zjeździe z okazji 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu oraz 65-lecia Politechniki Wrocławskiej były obecnych 55 osób z grupy 492 osób, które ukończyły Politechnikę Wrocławską w latach 1945–1950.

Uczestnicy Zjazdu mieli okazję do rozmów, prezentowania swoich dokonań, wymiany poglądów oraz do rozważań na temat, co dały studia na Politechnice Wrocławskiej – do kuluarowego omówienia swojego życia. Podkreślali, że to, co osiągnęli w życiu, to zasługa Alma Mater. Wszyscy wyrażali życzenie dalszego rozwoju Politechniki Wrocławskiej dla dobra jej studentów i absolwentów, jak również dla dobra Wrocławia i Polski.

Na zakończenie spotkania wieczornego i Zjazdu Przewodniczący Komitetu Organizacyjnego Zjazdu prof. Kazimierz Banyś podziękował serdecznie wszystkim obecnym Pierwszym Absolwentom oraz osobom towarzyszącym za udział w tej uroczystości i zaprosił na kolejny zjazd w 2015 r..

Uczestnicy Zjazdu Absolwentów przed Gmachem Głównym Politechniki Wrocławskiej

Lista nazwisk absolwentów – uczestników Zjazdu 12 VI 2010 r.

Wydział Architektury

1. Tadeusz BIESIEKIERSKI	6. Bogna KLIMCZEWSKA
2. Bronisław FIRLA	7. Zdzisław KUHL
3. Mieczysław GLISZCZYŃSKI	8. Czesław OLEKSY
4. Jadwiga GRABOWSKA-HAWRYLAK	9. Maria TAWRYCZEWSKA
5. Jerzy KACZMARSKI	

Wydział Budownictwa Lądowego i Wodnego

1. Mieczysław CHMIEL	7. Jan KMITA
2. Stefan DYGA	8. Tadeusz KOLENDOWICZ
3. Edward GLINKOWSKI	9. Bogusław LIPSKI
4. Bolesław HEBROWSKI	10. Edward MIELCARZEWICZ
5. Stanisław KAMIŃSKI	11. Włodzimir SKIBIŃSKI
6. Iścisław KARABON	12. Krzysztof SOKOLNICKI

Wydział Chemiczny

1. Adam BARTECKI	7. Stanisław MACIASZEK
2. Witold FUCHS	8. Alina MALUGA
3. Antoni GROMKOWSKI	9. Irena SZANSER
4. Lechosław GWIAZDOWSKI	10. Stanisław SZCZERBA
5. Bohdan KARABON	11. Tadeusz ZIEMBA
6. Kazimierz KOŁODZIEJ	

Wydział Elektryczny

1. Józef BUCK	4. Tadeusz SULIMA
2. Jerzy KLUK	5. Stefan ŚCIBOR-RYLSKI
3. Ignacy SIEROSŁAWSKI	6. Zbigniew WOJNAROWICZ

Wydział Mechaniczny

1. Kazimierz BANYŚ	10. Szymon PILECKI
2. Jerzy BAR	11. Waclaw POŁOŻYŃSKI
3. Andrzej BURMECHA	12. Józef ROGOWSKI
4. Antoni DZIAMA	13. Zdzisław SAMSONOWICZ
5. Lechosław HAN	14. Andrzej SOŁTYŃSKI
6. Henryk HAWRYLAK	15. Jerzy STAŃDA
7. Roman KOCH	16. Czesław SZCZURKOWSKI
8. Romuald KOLMAN	17. Zbigniew ZWOLIŃSKI
9. Janusz MITTEK	

Postscriptum – nominacje

W dniu 11 listopada 2010 r. Pierwsi Absolwenci Politechniki Wrocławskiej: Kazimierz Banyś, Lechosław Han i Tadeusz Sulima otrzymali nominacje na stopień kapitana.

O awansowanie wystąpił, w ramach Zjazdu Absolwentów Pierwszego Roczника Politechniki Wrocławskiej, Prezes Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej Okręgu Wrocławskiego dr Jerzy Woźniak.

Wręczenie nominacji odbyło się w trakcie uroczystych obchodów Narodowego Święta Niepodległości na placu Gołębim we Wrocławiu.

Gratulacje nominowanym złożyli obecni w tym dniu: Wojewoda Dolnośląski Rafał Jurkowlaniec, Marszałek Województwa Dolnośląskiego Marek Łapiński, Prezydent Wrocławia Rafał Dutkiewicz, Rektor Politechniki Wrocławskiej prof. Tadeusz Więkowski i Prezes Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej dr Jerzy Woźniak.

Kazimierz Banyś odbiera nominację z rąk
Dowódcy Śląskiego Okręgu Wojskowego gen. bryg. Zbigniewa Smoka

SIŁY ZBROJNE
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

MINISTER OBRONY NARODOWEJ

mianował

nie będącego w czynnej służbie wojskowej

por. Kazimierza BANYSIA s. Szymona r. 1922

na stopień
KAPITANA

z dniem 22 października 2010 r.

Wrocław, 02.11.2010 r.

.....
(data)

SZEF
WOJEWÓDZKIEGO SZTABU WOJSKOWEGO
we Wrocławiu

plk Jerzy PANAS

Część II
Biogramy pierwszych absolwentów
Politechniki Wrocławskiej

Rektorzy Politechniki Wrocławskiej

I	1945–1951	Prof. Stanisław Kulczyński
II	1951–1960	Prof. Dionizy Smoleński
III	1960–1969	Prof. Zygmunt Szparkowski
IV	1969–1980	Prof. Tadeusz Porębski
V	1980–1981	Prof. Bogusław Kędzia
VI	1981	Prof. Tadeusz Zipser
VII	1982	Prof. Jerzy Schroeder
VIII	1982–1984	Prof. Waław Kasprzak
IX	1984–1990	Prof. Jan Kmita
X	1990–1996	Prof. Andrzej Wiszniewski
XI	1996–2002	Prof. Andrzej Mulak
XII	2002–2008	Prof. Tadeusz Luty
XIII	od 2008	Prof. Tadeusz Więckowski

I

II

III

IV

V

VI

VII

VIII

IX

X

XI

XII

XIII

Z dziejów Uczelni

Politechnika Wrocławska została utworzona w 1945 r. bezpośrednio po zakończeniu działań wojennych. Po trzymiesięcznym oblężeniu Wrocławia przez wojska radzieckie niemiecka załoga skapitulowała 6 maja 1945 r.

W trzy dni po kapitulacji, 9 i 10 maja 1945 r., przybyła do Wrocławia sformowana w Krakowie na Uniwersytecie Jagiellońskim Grupa Naukowo-Kulturalna. Do sprawnej organizacji Politechniki w znaczący sposób przyczynili się inż. Dionizy Smoleński, prof. Kazimierz Idaszewski i prof. Edward Sucharda (pierwszy prorektor Politechniki Wrocławskiej). Inżynier Dionizy Smoleński był przed wojną pracownikiem Instytutu Technicznego Uzbrojenia i asystentem na Politechnice Warszawskiej. We Wrocławiu znalazł się we wrześniu 1944 r. na skutek wywiezienia z Warszawy na roboty przymusowe, po kapitulacji miasta dołączył do Grupy Naukowo-Kulturalnej.

Dokumentem powołującym polskie uczelnie we Wrocławiu jest Dekret z dnia 24 sierpnia 1945 r. o przekształceniu Uniwersytetu Wrocławskiego i Politechniki Wrocławskiej w polskie państwowe szkoły akademickie. Dokument został wydany przez Radę Ministrów i zatwierdzony przez Prezydenta Krajowej Rady Narodowej. Dekret stanowił, że pierwszych rektorów i skład profesorski mianuje Prezydent KRN, a w okresie organizacyjnym (do 31 sierpnia 1946 r.) rektorzy Uniwersytetu Wrocławskiego i Politechniki Wrocławskiej mają kompetencje Senatu Akademickiego i Rad Wydziałowych. Utworzona została jedna uczelnia pod nazwą „Uniwersytet i Politechnika we Wrocławiu” ze wspólnym rektorem, senatem i administracją.

Powołano sześć wydziałów uniwersyteckich:

1. Prawno-Administracyjny,
2. Humanistyczny,
3. Matematyczno-Przyrodniczy,
4. Lekarski z Oddziałem Farmaceutycznym,
5. Medycyny Weterynaryjnej,
6. Rolnictwa

oraz cztery wydziały politechniczne:

1. Chemiczny,
2. Mechaniczno-Elektrotechniczny,
3. Budownictwa,
4. Hutniczy.

Pierwszym rektorem uczelni został profesor i przedwojenny rektor Uniwersytetu we Lwowie Stanisław Kulczyński, a prorektorem Politechniki – prof. Edward Sucharda. Organizatorami i pierwszymi dziekanami wydziałów politechnicznych byli: prof. Franciszek Nowotny na Wydziale Chemicznym, prof. Kazimierz Idaszewski na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym, prof. Tadeusz Wróbel na Wydziale Budownictwa, prof. Józef Zwierzycki na Wydziale Hutniczym. Wpisy na wydziały politechniczne były dokonywane przez dziekanów lub osoby do tego upoważnione na danym wydziale.

W 1945 r. na czterech wydziałach politechnicznych studia rozpoczęło 595 osób: 150 na Budownictwie, 87 na Wydziale Chemicznym, 262 na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym oraz 96 na Wydziale Hutniczym. 15 listopada 1945 r. odbył się pierwszy polski wykład, wygłoszony przez prof. Kazimierza Idaszewskiego dla studentów IV roku Oddziału Elektrycznego na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym. Byli to głównie studenci, którym wojna przerwała studia i którzy po zakończeniu semestru letniego na II i IV roku (w Krakowie lub Gliwicach) przyjechali do Wrocławia pod koniec 1945 r.

Organizacja życia akademickiego we Wrocławiu

Z chwilą zakończenia działań wojennych i kapitulacji Wrocławia napłynęły do miasta rzesze Polaków z kraju i z zagranicy. Pierwszymi pracownikami Politechniki i studentami byli młodzi ludzie wywiezieni w okresie okupacji na przymusowe roboty do Niemiec i do obozów koncentracyjnych. Wielu pierwszych studentów trafiło na Politechnikę Wrocławską albo wprost z oddziałów wojskowych i partyzanckich, albo wróciło z zagranicy po wojennej tułaczce. Wiek pierwszych studentów był bardzo zróżnicowany – od 18 do 40 lat, ale wszystkich ich łączył głód wiedzy spowodowany pięcioletnią przerwą wojenną w działalności szkolnictwa wyższego. Bezprzykładne wyniszczenie Polaków przez okupanta najbardziej dotknęło właśnie młodzież i inteligencję. Entuzjazm do nauki i pracy wynikał stąd, że każdy student cieszył się, że przeżył straszliwy okres wojny i okupacji. Wzrastała więc też chęć udziału w tworzeniu Politechniki, zwłaszcza u kolegów zgrupowanych w Straży Akademickiej, którzy nie tylko pilnowali gmachów uczelni, lecz także uczestniczyli w jej odbudowie. Wielu kolegów przez prawie cały okres studiów było dodatkowo zatrudnionych na Politechnice jako laboranci, a nawet jako młodszy asystenci lub asystenci-wolontariusze. Równocześnie z utworzeniem wyższych uczelni we Wrocławiu powstało Stowarzyszenie Studentów – Bratnia Pomoc – najważniejszy organizator życia studenckiego. Bratnia Pomoc wprowadziła zwyczaj noszenia czapek akademickich przez wszystkie studentki i studentów. Każdy wydział miał inny kolor czapki lub otoku. Pojawienie się we Wrocławiu znacznej, kilkutysięcznej grupy młodzieży w czapkach studenckich nadało temu zniszczonemu miastu nowy charakter. Wszystkie trudności życia akademickiego, takie jak brak opału w domach akademickich, brak ogrzewania i szyb

w budynkach uczelni, nie były w stanie osłabić atmosfery entuzjazmu do nauki. Dodać należy, że brakowało wtedy podręczników, książek i wszelkich innych pomocy dydaktycznych, do których później studenci mieli już łatwiejszy dostęp.

Wykłady i notatki z wykładów i ćwiczeń były podstawą do studiowania. To pierwsi studenci wykonywali (społecznie) plansze do wykładów i ćwiczeń. Sporządzali tablice i wykresy, na których uczyły się następne pokolenia młodzieży akademickiej. To nasze notatki były często podstawą opracowywania i drukowania pierwszych skryptów. Pierwsi studenci pomagali organizować katedry, laboratoria, sale wykładowe i pomoce naukowe, gdyż niewielu było pracowników technicznych i asystentów. Utworzenie polskich wyższych uczelni we Wrocławiu miało ogromne znaczenie dla ugruntowania polskości na tych ziemiach.

Straż Akademicka Politechniki Wrocławskiej

W maju 1945 r., po odzyskaniu Wrocławia, na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie zorganizowano Grupę Naukowo-Kulturalną, której zadaniem była ochrona obiektów i pozostałego po zniszczeniach wojennych mienia wrocławskich wyższych uczelni. Ta pierwsza Grupa Naukowo-Kulturalna pod kierownictwem prof. Stanisława Kulczyńskiego przybyła do Wrocławia 9 maja 1945 r., a większe grupy Polaków, w tym młodzieży żadnej wiedzy, przyjechały już w czerwcu i lipcu 1945 r. Skład osobowy tych grup był różny: nieliczni profesoro- wie, docenci, asystenci oraz w większości kandydaci na wyższe uczelnie w różnym wieku, a wśród nich przedwojenni studenci wyższych uczelni lub studenci tajnego nauczania. Z tych młodych ludzi utworzono Straż Akademicką Uniwersytetu; z których większość zakwaterowano na terenie obecnej Akademii Medycznej. Najważniejszym zadaniem Straży Akademickiej Uniwersytetu była całodobowa służba wartownicza w celu ochrony pozostałego mienia.

W dniu 2 lipca 1945 r. budynki Politechniki Wrocławskiej zostały przejęte pod administrację grupy pracowników, którą kierował inżynier Dionizy Smoleński. Około 20 lipca 1945 r. w odpowiedzi na propozycję inż. Smoleńskiego 10 osób z grupy członków Straży, pełniących dotąd służbę na terenach klinik, przeszło na teren Politechniki w celu ochrony tych obiektów. Tę pierwszą grupę Straży Akademickiej Politechniki tworzyli: Zbigniew Gawlik, Zenon Kloczkowski, Zbigniew Mroczkowski, Janusz Pluciński, Jerzy Pyzikowski, Waław Romaniuk, Zdzisław Samsonowicz, Ignacy Sierosławski, Jerzy Stokłosa, Zdzisław Szata. Grupa ta uzyskała dla siebie i przyszłych członków Straży kwatery i broń oraz przystąpiła do służby wartowniczej. Po pewnym czasie stało się konieczne, by członkowie Straży oprócz służby wartowniczej pełnili inne funkcje, np. Z. Samsonowicz pełnił funkcję kierownika technicznego transportu, a inni jego koledzy zajmowali się m.in. zdobywaniem materiałów budowlanych potrzebnych do remontu budynków lub organizacją i ochroną przy usuwaniu i wywozie dużej ilości materiałów wybuchowych, które zalegały niektóre piwniczne pomieszczenia gmachu głównego Politechniki.

Postanowiono powiększyć Straż o drugą grupę, w skład której wchodził: Jerzy Barwiński, Jerzy Batorowicz, Antoni Dziama, Ryszard Gac, Mieczysław Głuszak, Zdzisław Godlewski, Andrzej Karp, Kazimierz Kołodziej, Bohdan Kraheński, Tadeusz Patryn, Andrzej Walisch, Stanisław Wróbel, Tadeusz Zięba, Jerzy Ziomek.

Należy pamiętać, że członkowie Straży nie otrzymywali za swą pracę wynagrodzenia. Korzystali z wyżywienia przygotowywanego w kuchni klinicznej przy ul. Chałubińskiego. Ich ubiór stanowiły poniemieckie mundury ozdobione biało-czerwonymi naszywkami; na lewe ramię zakładali biało-czerwone opaski z napisem Straż Akademicka Politechniki.

Praca członków Straży – późniejszych studentów różnych wydziałów Politechniki – nie była łatwa. Do prac porządkowych i budowlanych zgromadzono dużą grupę pracowników niemieckich. Od rana do późnego popołudnia panował duży ruch w budynkach oraz na podwórzach gmachu głównego. Powybijane okna, otwarte pomieszczenia, pootwierane szafy, często z kosztownym sprzętem i aparaturą laboratoryjną, książki i różna dokumentacja pozostawiona w nieładzie – a wewnątrz budynku ludzie najęci do pracy. Członkowie Straży pilnowali pracujących, a jednocześnie zabezpieczali pozostawione mienie, przenosząc je do pomieszczeń o lepszym zabezpieczeniu.

Bratnia Pomoc Studentów

Organizatorem życia studenckiego od chwili utworzenia Politechniki Wrocławskiej był tzw. „Bratniak”. Bratnia Pomoc Studentów Uniwersytetu i Politechniki (wspólna) powstała 10 września 1945 r. Pierwszym prezesem został kolega Jerzy Cieślikowski. Od początku istnienia „Bratniak” podjął działalność gospodarczą, socjalną, mieszkaniową, kulturalną i samopomocową. „Bratniak” organizował i prowadził pierwsze domy akademickie, stołówki, domy wypoczynkowe, sklepy, majątki rolne, wydawał skrypty, organizował biblioteki, udzielał doraźnej pomocy materialnej i prowadził działalność kulturalną wśród młodzieży akademickiej. Pierwsza studencka stołówka powstała w lokalu przy ul. Skłodowskiej-Curie, a następnie przy ul. Wojciecha z Brudzewa. Pierwszymi domami akademickimi były domy robotnicze przy ul. Stanisławskiego i Kotsisa, administrowane i samodzielnie zagospodarowywane przez studentów, tzn. umeblowane, oszkłone (wiele było zdewastowanych). Naprawiono instalacje i ogrzewanie. Część kolegów mieszkała w centrum miasta. Wielu podejmowało prace zarobkowe, co bardzo utrudniało i w konsekwencji wydłużało studia. Niektórzy studenci musieli wręcz ze studiów zrezygnować.

Siedzibą „Bratniaka” był budynek przy ul. Parkowej. Mieściły się tam Zarząd i kierownictwo poszczególnych sekcji. Zasięg działalności „Bratniaka” był jednak znacznie szerszy. Zarządzał bowiem wszystkimi domami akademickimi, stołówkami, sklepami, a także domami wypoczynkowymi dla studentów. O zakresie działalności „Bratniaka” niech świadczy fakt, że w 1947 r. utrzymywał 83 domy

akademickie dla około 1000 studentów. Na każdym roku akademickim był wybierany starosta, który wchodził w skład Zarządu „Bratniaka”. Na każdym wydziale działały ponadto koła naukowe studentów. Prezesi tych kół również wchodziłi w skład poszerzonego Zarządu „Bratniaka”. Istniała więc bardzo ścisła więź Zarządu z młodzieżą akademicką. Młodzież chętnie podejmowała wszelkie prace społeczne.

O młodzieży akademickiej Wrocławia ówczesny rektor Uniwersytetu i Politechniki, prof. dr Stanisław Kulczyński, w *Jednodniówce Bratniej Pomocy Studentów* w 1948 r. tak pisał:

(...) Uczelnie akademickie Wrocławia liczą dzisiaj okrągło 10 tys. osób. Licząc ogólnie około 1 200 lekarzy, inżynierów i wszelkiego rodzaju magistrów opuszczać będzie rocznie uczelnie wrocławskie, aby ujmować w swoje ręce kierownicze stanowiska na najróżniejszych odcinkach życia. Za lat kilkanaście życie na Ziemiach Odzyskanych skupi się w ręku wychowanków wrocławskich szkół akademickich. Od ich kultury, wykształcenia, charakteru i postawy społecznej zależeć będzie oblicze naszego życia na Ziemiach Zachodnich. Oblicze to nie może być blade. Poziom naszego życia nawiązywać musi do wspaniałych tradycji kulturalnych, jakie zaszczepiliśmy na Ziemiach Zachodnich przed okresem politycznego upadku, a tempo życia utrzymać musi rozmach, jaki mu nadała współczesna Polska Ludowa. Oto zadania, jakie stoją przed naszą młodzieżą. Sprostanie im wymaga nie tylko entuzjazmu i wysokich kwalifikacji, ale i charakteru.

Kazimierz Banyś

Wydział Architektury

Początki Wydziału

Sześćdziesiąta piąta rocznica powstania Wydziału Architektury na naszej uczelni skłania do retrospektywnych refleksji i wspomnień o pierwszych profesorach, o koleżankach i kolegach, a przede wszystkim o bujnym nurcie życia akademickiego, jakie zaczynało się rozwijać w trudnych warunkach pierwszych lat powojennych.

Czas nieubłaganie zacierza szczegóły, wykrusza się grono ówczesnych nauczycieli i wychowawców, przeredzają się i nasze szeregi – dlatego wydawało się potrzebne przypomnienie tamtych lat, mimo wszystko pięknych i bogatych w wydarzenia.

Jubileuszowe wydawnictwa Politechniki Wrocławskiej szczegółowo podają dane statystyczne i fakty dynamicznego rozwoju Uczelni, jej działalności naukowej i dydaktycznej, pomijano natomiast sprawy dotyczące życia akademickiego, działalności studenckich kół naukowych i spontanicznie rozwijających się różnych form organizacyjnych w pierwszych latach powojennych. Charakteryzowały się one wielkim zaangażowaniem w studiach. Dla wielu koleżanek i kolegów możliwość nauki po przejściach wojennych i okupacyjnych była celem najważniejszym. Nie liczyło się czasu, a zajęcia 40–50 godzin tygodniowo były zjawiskiem normalnym. Mimo to wielu z nas było czynnie zaangażowanych społecznie, znajdowało się czas na życie towarzyskie i kontakty koleżeńskie.

Ta garść wspomnień, które chcemy utrwalić, zebrana dzięki pomocy wielu kolegów, a przede wszystkim Tadeusza Kozaczewskiego, Tadeusza Biesiekierskiego, Stanisława Będkowskiego, Kazimierza Kabata i Witolda Skowronka – choć na pewno nie daje pełnego obrazu – niech będzie przyczynkiem i zapisem tego, co było autentyczne, pełne inicjatywy, twórcze i realizowane nie na zasadzie odgórnych zarządzeń, ale spontaniczne, jako przejaw chęci działania przez samych studentów. Warto to odnotować porównując tamte lata z dniem dzisiejszym.

Na wstępie wypada jednak przypomnieć w skrócie historię naszego Wydziału i pionierów rozpoczynających tworzenie jego zrębów.

Już 30 czerwca 1945 roku pracę w Referacie Odbudowy Uniwersytetu i Politechniki rozpoczął Tadeusz Kozaczewski, wkrótce potem zjawił się tam Jerzy Hawrot i prof. Tadeusz Wróbel. Potem przybyli inni. Pierwszym dziekanem Wydziału Budownictwa i jednocześnie jego organizatorem był prof. Tadeusz Wróbel, były kierownik Katedry Urbanistyki Politechniki Lwowskiej. Wydział Budownictwa,

składający się z Oddziału Architektury i Oddziału Inżynierii był kreowany 24 sierpnia 1945 r.

Pierwszym dziekanem Wydziału Architektury, którego powołano w roku akademickim 1949/50 był prof. Tadeusz Broniewski, a prodziekanem prof. Andrzej Frydecki.

Pierwsi architekci, profesorowie i kierownicy katedr:

prof. Tadeusz Wróbel – Katedra Urbanistyki,

prof. Tadeusz Broniewski – Katedra Historii Architektury,

prof. Dobrosław Czajka – Katedra Rysunku Odręcznego,

prof. Aleksander Kapuściński – Katedra Architektury I (po jego śmierci w 1946 r. Katedrę objął prof. Zbigniew Kupiec),

prof. Tadeusz Brzoza – Katedra Architektury I,

prof. Andrzej Frydecki – Katedra Architektury II,

prof. Stanisław Mielnicki – Katedra Budownictwa Ogólnego,

prof. Konrad Dyba – początkowo działał w ramach Wydziału Mat.-Fiz.-Chem., dopiero potem powołano Katedrę Geometrii Wykreślnej na Wydziale Architektury.

Pionierami w dydaktyce byli także pierwsi adiunkci i asystenci: Jerzy Hawrot, Czesław Wajdzik, Helena Ciechanowska, Kazimierz Ciechanowski, Marcin Bukowski, Zygmunt Haich, Zbigniew Katoła, Edward Krzyżewski, Jan Łobodzki.

Na stanowiska młodszych asystentów byli angażowani także zdolni, dobrze zapowiadający się studenci.

Później, tj. od roku 1952, powstawały kolejne katedry, przychodzili następni profesorowie. Wydział się rozrastał, przechodził różne ewolucje organizacyjne aż do formy, jaką ma obecnie. Jest to jednak odrębny rozdział.

Nurt ówczesnego życia akademickiego jest prawdopodobnie całkowicie nieznamy dzisiejszym studentom, a gronu młodszych kolegów asystentów znany jedynie chyba fragmentarycznie.

W jesieni 1946 r. powstał Związek Słuchaczy Architektury – jako studenckie koło naukowe. Pierwszym prezesem był kol. Tadeusz Kozaczewski, a następnie przez dwie kadencje prezesował Kazimierz Kabat (do roku 1949 – kiedy to decyzją władz centralnych w wyniku powołania Związku Studentów Polskich – istniejące koło naukowe, w tym także ZSA rozwiązano, a majątek został przekazany do ZSP).

Celem działalności ZSA była organizacja odczytów, wygłaszanych przez zapraszanych profesorów. Stanowiły one rozszerzenie zakresu wykładów z architektury. Taka kameralna forma służyła wzajemnemu się poznawaniu.

Zorganizowano bibliotekę z księgozbiorem dostępnej literatury z architektury i urbanistyki oraz dostępnych podręczników szkolnych. Przy ich braku sami studenci zorganizowali powielanie ocalałych, unikatowych egzemplarzy podręczników (około 6 tytułów).

Chcąc przyjąć z materialną pomocą potrzebującym kolegom – niezależnie od działalności „Bratniaka” oraz wychodząc naprzeciw potrzebom kulturalnym studenckiego środowiska – w ramach ZSA został zorganizowany sklep materiałów papierniczych w zaadaptowanym na ten cel parterze narożnika ul. Norwida i Skłodowskiej-Curie. Kierownikiem sklepu był z początku Tadeusz Izbicki, a potem Kazimierz Kabat. Sklep ten, jako jedyny wtedy we Wrocławiu, zaopatrywał studentów w artykuły kreślarskie i papiernicze. Dochód z tego sklepu umożliwił już w 1947 r. zorganizowanie i wyposażenie świetlicy ZSA (na zapleczu sklepu) – ze specjalistyczną biblioteką, czytelnią i kreślarnią oraz umożliwił udzielanie zapomóg potrzebującym kolegom. W świetlicy odbywały się prelekcje, spotkania z profesorami, spotkania koleżeńskie, zebrania Zarządu ZSA i inne imprezy. Nad sprawami finansowymi od jesieni 1946 bardzo sprężysto czuwał Witold Skowronek, który tę funkcję sprawował prawie do końca istnienia ZSA.

W tym okresie zorganizowano 3 wycieczki studenckie: do Poznania, Warszawy (na ruiny zabytków) i w Tatry.

Przygotowano i wysłano na Międzynarodową Wystawę Prac Studentów Architektury w Londynie prace projektowe i rysunki naszych studentów. Były to w tej formie pierwsze kontakty międzynarodowe.

Przygotowano oprawę plastyczną kolumny studenckiej na pochodzie pierwszomajowym – za co ZSA otrzymało podziękowanie od władz centralnych.

W roku 1948 ZSA opracował oprawę graficzną Kongresu Intelktualistów w gmachu Politechniki we Wrocławiu.

ZSA miał swój znaczek. Był rozpisany konkurs między studentami. Pierwszą nagrodę zdobyła Jadwiga Grabowska (Hawrylakowa) za znaczek w kształcie splotu trzech liter. Posiadacze tego znaczka przechowują go z pieczołowitością jako cenną pamiątkę. ZSA miał też swoje wydawnictwo – był to periodyk „Tryglif” – ukazało się kilka numerów.

*Tadeusz Biesiekierski
Tadeusz Izbicki*

Lista pierwszych absolwentów Wydziału Architektury

1. Stanisław BĘDKOWSKI
2. Kazimierz BIENKOWSKI, Wrocław
3. Tadeusz BIESIEKIERSKI, Wrocław
4. Tadeusz BINEK
5. Zdzisław BRZÓZEK
6. Andrzej BORAJKIEWICZ
7. Walenty BORSUK
8. Stanisław BORYŁO
9. Nina BOTKER
10. Zygmunt DMOWSKI
11. Ludwik DOMANSKI
12. Edmund FRĄCKIEWICZ
13. Waclaw FURMANISZYN
14. Bolesław GAŁALSKI, Wrocław
15. Stanisław GIEŻYŃSKI
16. Mieczysław GLISZCZYŃSKI, Warszawa
17. Franciszek GODLEWSKI, Słupsk
18. Leonard GOŁĘBIEWSKI, Łódź
19. Mieczysław GOC
20. Zbigniew GORAZDOWSKI
21. Jadwiga GRABOWSKA-HAWRYLAK, Wrocław
22. Lesław HAWLING, Katowice
23. Emil HOLZER
24. Tadeusz IZBICKI, Wrocław
25. Jerzy JABŁOŃSKI
26. Halina JACZEWSKA
27. Bogna JAKUSZKO-KLIMCZEWSKA, Wrocław
28. Zygmunt JAROSZ
29. Waclaw JUREWICZ
30. Jerzy KACZMARSKI, Wrocław
31. Andrzej KARP
32. Stanisław KAWKA
33. Stanisław KNYSZ, Wrocław
34. Igor KOCIUBIŃSKI, Wrocław
35. Andrzej KOMOROWSKI
36. Roman KOPCZYŃSKI
37. Bolesław KOPYSTYŃSKI
38. Jerzy KOWALSKI
39. Włodzimierz KOWALSKI
40. Tadeusz KOZACZEWSKI
41. Leszek KRAWCZYK-PIASECKI
42. Tadeusz KRÓL
43. Feliks KRUPA
44. Anatol KRZYWICKI
45. Maria KRZYŻANOWSKA-BALIŃSKA
46. Elżbieta KUBALA-LIMANOWSKA, Kielce
47. Zdzisław KUHL, Opole
48. Tadeusz LAREK
49. Lech LEPIANKA
50. Henryk LESZCZYŃSKI
51. Henryk LEŚNY
52. Henryk LEWULIS
53. Witold LIPIŃSKI, Wrocław
54. Radosława LOMBARSKA, Radom
55. Zbigniew LOMBARSKI, Radom
56. Stefan ŁACHNIAK, Warszawa
57. Michał ŁUKASIEWICZ
58. Tadeusz ŁUŃSKI, Warszawa
59. Zygmunt MAGDZIARSKI, Wrocław
60. Kazimierz MALCZEWSKI
61. Zbigniew MALCZEWSKI
62. Jerzy MAREK
63. Bogusław MARTYNOWICZ, Wrocław
64. Tadeusz MAŁDRZYKOWSKI
65. Władysław MICHAŁOWSKI
66. Jerzy MIERZEJEWSKI
67. Zbigniew MOSTOWSKI
68. Lidia MUSIAŁ-PLEBANKIEWICZ, Warszawa
69. Marian NAJMOWICZ
70. Jerzy NOSEK
71. Czesław OLEKSY
72. Zbigniew PASZKE
73. Bolesław PEPŁOWSKI, Wrocław
74. Franciszek PEREK
75. Jan PIĄTEK
76. Zdzisław PIWOWARCZYK
77. Zdzisław POKORNY
78. Zbigniew POLITOWSKI, Wrocław
79. Andrzej PRAUZIŃSKI, Wrocław
80. Józef ROMASZKIEWICZ

81. Stanisław ROSPOND	91. Zbigniew SZCZERBA
82. Celina ROŻYCKA	92. Tadeusz SZERBAK
83. Tadeusz RÓŻAŃSKI	93. Błażej SZKARADEK
84. Henryk RUSEK	94. Mieczysław ŚWIDA
85. Władysław RYBACZUK	95. Roman TUNIKOWSKI
86. Leon SAWKA	96. Józef WANAG
87. Edward SEIFRYD	97. Ludwik WIJA
88. Witold SKOWRONEK	98. Jan WIKTOR, Wrocław
89. Józef STYCZYŃSKI	99. Tadeusz WYBULT
90. Jan SUTUŁA	100. Wanda ZARZYCKA, Katowice

Wykaz biogramów pierwszych absolwentów Wydziału Architektury

1. Tadeusz BIESIEKIERSKI	11. Igor KOCIUBIŃSKI
2. Bronisław FIRLA	12. Zdzisław KUHŁ
3. Bolesław GAĞALSKI	13. Radosława LOMBARSKA
4. Mieczysław GLISZCZYŃSKI	14. Zbigniew LOMBARSKI
5. Franciszek GODLEWSKI	15. Witold LIPIŃSKI
6. Lesław HAWLING	16. Zygmunt MAGDZIARSKI
7. Jadwiga GRABOWSKA-HAWRYŁAK	17. Lidia MUSIAŁ-PLEBANKIEWICZ
8. Tadeusz IZBICKI	18. Czesław OLEKSY
9. Jerzy KACZMARSKI	19. Andrzej PRAUZIŃSKI
10. Andrzej KARP	20. Wanda ZARZYCKA

Dr inż. arch. Tadeusz Biesiekierski

Docent w Instytucie Architektury i Urbanistyki Politechniki Wrocławskiej.

Pierwsza praca w wydziale pomiarów Urzędu Wojewódzkiego w roku 1945, a następnie praca w Studenckiej Spółdzielni Pracy „Arkady”, z kolei w Centralnym Biurze Projektów Budownictwa Wiejskiego we Wrocławiu, gdzie pełnił kolejno funkcje: projektanta, kierownika zespołu, kierownika pracowni. Jednocześnie pracował na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej na stanowisku st. asystenta adiunkta u prof. Andrzeja Frydeckiego, st. wykładowcy, a obecnie docenta, pełniąc funkcje kierownika Zakładu Architektury i Planowania Przestrzennego Wsi w Instytucie Architektury i Urbanistyki, w latach 1987–1990 pełnił funkcje prodziekana Wydziału Architektury.

Autor wielu prac naukowych, popularno-naukowych, organizator kilku konferencji naukowych krajowych i międzynarodowych o tematyce architektury wsi i planowania przestrzennego. Autor wielu prac projektowych i realizacji z dziedziny budownictwa mieszkaniowego, oświatowego, handlowego, sakralnego wiejskiego.

Autor wielu recenzji prac naukowych i prac doktorskich. Promotor ok. 60 prac magisterskich i 1 pracy doktorskiej.

Członek Rady Naukowo-Technicznej przy Ministrze Rolnictwa, Członek Rady Naukowo-Technicznej, urbanistyczno-architektonicznej woj. jeleniogóskiego i wałbrzyskiego. Członek Komisji Architektury i Urbanistyki Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu, członek SARP od 1950 roku.

Odnaczenia: Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej, złota odznaka SARP.

W roku 1991 przeszedł na emeryturę. Jest członkiem „Solidarności”.

Dypl. inż. arch. Bronisław Firla

Urodzony 15 VI 1924 r. w Suchej Górnej (Zaolzie, Republika Czeska).

Uczeń Polskiego Gimnazjum Realnego im. J. Słowackiego w Orłowej (do wybuchu wojny), szkoły DecArt w Pradze (korespondencyjnie). Przymusowo wcielony do Wehrmachtu w 1943 r. W latach 1944–1947 ochotniczo w II Korpusie Polskim. Gimnazjum w Alessano – 1945 r., Liceum Radiotechniczne Falconara – 1946 r. Studia rozpoczęte na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej (do 1949 r.) ukończył w Brnie w 1951 r. (ze względów politycznych nie otrzymał wizy).

Praca i osiągnięcia zawodowe:

Do 1985 r. zawodowo związany ze Stavoprojektem w Ostrawie. Współautor urbanistycznej koncepcji miasta Hawierzowa, autor dzielnicy Ostrawa Żabrzeg;

realizacje: kino Centrum Hawierzów, kino Luna, supermarket Ostrawa Z., bloki mieszkalne w centrum Hawierzowa i na głównej ulicy, w Ostrawie, pawilon sanatoryjny w Jesioniku, dom spokojnej starości w Bystrzycy. Niezrealizowane projekty to m.in. budynki administracyjne Navimor w Sopocie i Limex w Berlinie.

Współautor pomnika Ostrawska Operacja w Żywocicach, w Nydku, autor pomnika w Skrzeczeniu, pomnika poświęconego stuleciu założenia Polskiego Gimnazjum w Orłowej (Nagroda Polonijna 2009 ZŁOTE SOWY). Członek PZKO od 1947 r., w Prezydium ZG Polskiego Związku Kulturalno-Oświatowego w okresie Praskiej Wiosny, w latach 1960–1990 przewodniczył Sekcji Plastycznej przy ZG, współzałożyciel Grupy Twórczej H '68. Radny MRN w Suchoj Górnjej, miasta Hawierzowa w 1990 r. z ramienia Forum Obywatelskiego. Prezes-założyciel Koła Polskich Kombatantów w RC, od 1991 r. redaguje kwartalnik „Wiarus”. Rzeczoznawca Funduszu Związku Plastyków w Ostrawie (dzieło plastyczne w architekturze) w latach 1974–1982; od 1971 r. uczestnik międzynarodowych plenerów plastycznych, także organizator („Beskidy”), uczestnik międzynarodowych sympozjów form przestrzennych w Ostrawie w 1967 i 1969 r. Uprawia malarstwo, rysunek, grafikę komputerową, tkaninę Art Protis. Ponad 50 wystaw zbiorowych w kraju i zagranicą, okazjnie tworzy poezję. 30 wystaw indywidualnych: Praga, Wrocław, Warszawa, Kraków, Budapeszt-Szentendre, Paryż-La Ferte, Berlin, Londyn, St. Petersburg, Bielsko-Biała, Katowice, Opole, Ostrawa, Karwina.

Odnaczenia:

Odnaczenia wojenne, Zasłużony dla Kultury Polskiej, Złoty Krzyż Zasługi, Złoty Medal Wojska Polskiego, Krzyż Kawalerski Polonia Restituta.

Mgr inż. arch. Bolesław Gałalski

Urodzony 8 XII 1922 r. w kol. Adamówka, pow. Dubno na Wołyniu.

Żonaty z Łucją Kuźmicką (mgr ekonomii), syn Bogusław – mgr inż. mechanik.

Szkółę powszechną ukończył w miasteczku Młynowie, a Państwowe Gimnazjum im. T. Kościuszki w Łucu w roku 1939.

Po zajęciu Wołynia przez Związek Radziecki z rodzicami i siostrą przedostał się przez granicę na Bugu do Zamościa. Tam też pracował przez cały czas okupacji, aż do ucieczki Niemców w lipcu 1944 r., w spółdzielni mleczarskiej.

Po ucieczce Niemców, w październiku 1944 r., cała rodzina przeniosła się do Krasnegostawu, gdzie w marcu 1945 r. w Państwowym

Liceum im. Władysława Jagiełły uzyskał świadectwo maturalne, a w maju zapisał się na Wydział Architektury Politechniki Warszawskiej z tymczasową siedzibą w Lublinie. Po powrocie Politechniki do Warszawy, przeniósł się w październiku do Warszawy i studiował tam do czerwca 1947 roku, zaliczając pierwszy i drugi rok studiów. W październiku 1947 roku przeniósł się do Wrocławia i tutaj na Wydziale Architektury Politechniki ukończył studia i 15 marca 1951 roku otrzymał dyplom nr 37/A magistra inż. architekta.

Od maja 1949 rozpoczął pracę jako architekt we Wrocławskim Biurze Projektowo-Badawczym Budownictwa Przemysłowego, początkowo jako samodzielny technik, a po uzyskaniu dyplomu jako projektant.

W latach 1952–1959, już jako starszy projektant, kierownik pracowni i główny projektant, kierował pracami projektowymi odbudowy i rozbudowy:

- Zakładów Chemicznych „Rokita” w Brzegu Dolnym,
- Zakładów Azotowych w Tarnowie (dawne Mościce),
- Zakładów Chemicznych w Oświęcimiu,

oraz całkowicie nowej, związanej z kopalnią, Huty Cynku „Bolesław” koło Olkusza.

W marcu 1959 r. powołany został przez przewodniczącego Rady Narodowej m. Wrocławia prof. Bolesława Iwaszkiewicza na stanowisko Naczelnego Inżyniera i Zastępcę Dyrektora BP Miastoprojekt-Wrocław, które piastował do końca lipca 1966 roku. Po rezygnacji ze stanowiska pierwszego sierpnia tegoż roku powrócił do Wrocławskiego Biura Proj. Budownictwa Przemysłowego, gdzie jako starszy projektant dostał zadane opracowania części budowlanej i zagospodarowania terenu (plan zabudowy) do wstępnego projektu Huty Miedzi w Głogowie.

Po zatwierdzeniu opracowań projektu wstępnego uczestniczył w dalszych opracowaniach projektu technicznego, pełniąc również nadzór autorski nad realizacją budowy. Za całokształt prac przy realizacji huty odznaczony został w lipcu 1971 roku Złotym Krzyżem Zasługi.

W styczniu 1972 roku uchwałą Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej we Wrocławiu odznaczono go srebrną odznaką „Zasłużony dla Dolnego Śląska”.

W lipcu 1972 ponownie został kierownikiem pracowni (T-8) i głównym projektantem części budowlanej (na powierzchni) kopalni „Rudna” i Zakładów Górniczych „Polkowice”. Projektowanie i realizacja budowy tych inwestycji trwały do 1978 r., a za całokształt prac projektowych i nadzór autorski nad budową został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

W drugiej połowie lat 70., jako kierownik pracowni i główny projektant, otrzymał zadanie zaprojektowania obiektów dla jednostek Armii Radzieckiej na terenie Wrocławia, Legnicy i Świątoszowa – ogółem kilkadziesiąt budynków (koszary, przedszkola, świetlice, kotłownie itp.). Sprawne wywiązanie się pracowni z tego zadania sprawiło, że z rekomendacji dowództwa w Legnicy wpłynęło za pośrednictwem „Budimexu” w Warszawie zlecenie na opracowanie wstępnego projektu dużego hotelu w Kijowie.

Wykonany w pracowni projekt zatwierdzony i przyjęty został przez inwestora w Kijowie, do dalszych jednak prac nie doszło z powodu nieporozumień z „Budi-

mexem”, który zamiast uprzednio uzgodnionego zlecenia realizacji budowy dla Wrocławskiego PB nr 2 zlecił ją któremuś z przedsiębiorstw warszawskich. W tej sytuacji zrezygnowano z opracowania projektu technicznego.

W roku 1988 przeszedł na emeryturę.

Mgr inż. arch. Mieczysław Jerzy Gliszczyński

Urodzony 26 XI 1925 r. w Dąbrowie Chełmińskiej. Żonaty z Benedyktą Mierzejewską (dziennikarką), syn Tomasz – architekt.

Studia: Politechnika Wroclawska, Wydz. Architektury i Budownictwa – 1945–1951, Uniwersytet Warszawski, Wydz. Historii Sztuki – 1951–1953.

Podczas okupacji niemieckiej żołnierz AK, w partyzancie na Lubelszczyźnie i w woj. warszawskim.

Główny projektant biur projektowych: Budownictwa Kolejowego, Budownictwa Rolnego, Budownictwa Ogólnego, Balneoprojektu i Budopolu w latach 1951–1984, własna pracownia autorska od 1975 r.

Starszy wykładowca w Instytucie Projektowania oraz na Studium Poddyplomowym Politechniki Warszawskiej w latach 1976–1984, rzeczoznawca krajowy w Zespole Rzeczoznawców SARP, ekspert Polservice w Damaszku w latach 1984–1986.

Członek Stowarzyszenia Architektów Polskich od 1951 r., członek Prezydium Zarządu Głównego w latach 1988–1992. Członek Stowarzyszenia Autorów ZAiKS, przewodniczący Sekcji Autorów Dzieł Architektonicznych Stowarzyszenia Autorów ZAiKS – 2010 r.

W 1969 i 1974 otrzymał nagrody Ministra Budownictwa i Materiałów Budowlanych za wybitną twórczość architektoniczną, Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi z Mieczami, Krzyż Walecznych, Krzyż za Wolność i Niepodległość, Srebrny Krzyż Zasługi, Srebrną i Złotą Odznaką SARP.

Udział w 30 konkursach SARP i przetargach ofertowych: np. I nagrody: za centrum uzdrowiska w Monte Catini we Włoszech (dr A. Madeyski), Centrum Rządowe w Algierze (w zespole: S. Kuryłowicz, T. Kowalczyk, R. Nasfeter), Centrum Modlitw i Kultury Islamskiej w Teheranie (w zespole: R. Wysocki, A. Sufliński), Centrum Hotelowe pod Kairem (I. Tawryczewski), nowe uzdrowisko – Hammamat Faraun na Synaju (I. Tawryczewski), zespół szkolny wielofunkcyjny na rok 2000 (T. Gliszczyński), Szkoła Zawodowa Rzemiosł w Warszawie, Świątynia Opatrzności w Warszawie – wyróżnienie (Iza Sędek), dzielnica uzdrowskowa w Świnoujściu – najwyższa nagroda (St. Fiałkowski).

Obiekty zrealizowane i w trakcie realizacji: 4 kotłownie wysokoprężne, 2 fabryki materiałów drzewnych, 2 wieże ciśnień, 2 magazyny cukru, 2 dworce kolejowe, 8 obiektów sakralnych, 3 szkoły zawodowe, 2 domy wypoczynkowe, dom kultury,

dom spokojnej starości, 13 obiektów dla służby zdrowia, 12 budynków mieszkalnych wielorodzinnych. Najważniejsze z nich to: Kuria Biskupia w Kielcach, Dom Wypoczynkowy „Rzemieślnik” w Zakopanem, zakłady przyrodolecznicze z przychodnią i pijalnią w Szczawnicy i Iwoniczu Zdroju, Sanatorium „Budowlani” w Krynicy, w Nałęczowie, szpital kardiologiczny, zespół rehabilitacyjny dla dzieci kalekich w Busku Zdroju, zespoły kościelne w Sochaczewie, Wymysłowie, Kątach, osiedle mieszkaniowe „Karo” przy ul. Makolągwy w Warszawie, Szkoła Rzemiosł przy ul. Zajęczka w Warszawie, Dom dla Ludzi Samotnych „Renesans” w Otwocku (w trakcie realizacji), zespół mieszkalny z usługami w Warszawie przy ul. Tyszkiewicza 22, zespół mieszkalny w Śródborowie pod Otwockiem przy ul. Zamenhofska 18, konkurs na osiedle energooszczędne we Lwowie (Ukraina) – II nagroda.

Najważniejsze publikacje: *Architektura – Planen und Bauen* – Otto Glaus – Zurich, *Nowa architektura polska* – P. Szafer, *Budownictwo i architektura w Polsce* – J. Zachwatowicz, *Podstawy inżynierii uzdrowiskowej w Polsce* – A. Madeyski, odczyty na kongresie S.I.T.H. w Salzuflen „Architekt d’Aujourd’hui”. Artykuły w czasopismach: „Architektura”, „Przegląd Budowlany”, „Problemy Uzdrowiskowe”.

Mgr inż. arch. Franciszek Jerzy Godlewski

Urodzony 29 I 1924 r. w Bazowie pow. Sandomierz. W czasie okupacji członek ruchu oporu i więzień obozu koncentracyjnego w Inowrocławiu.

Praca:

- Przedsiębiorstwo Budowlane Przemysłu Węglowego w Katowicach, Grupa Robot nr 8 w Wałbrzychu, kier. techniczny produkcji;
- Biuro Projektu Budownictwa Komunalnego we Wrocławiu – st. projektant, kier. pracowni, autor projektu 5 segmentów bloku mieszkalnego na łuku ulicy we Wrocławiu (prototyp projektu powtarzalnego);
- Powiatowa Rada Narodowa w Nidzicy woj. olsztyńskie – arch. powiatowy, autor projektu odbudowy bud. mieszkalnych ze zniszczeń wojennych w Nidzicy;
- Powiatowa Rada w Słupsku – arch. powiatowy;
- Miastoprojekt Koszalin – pracownia w Słupsku – st. projektant, autor zrealizowanych projektów: planu realizacyjnego osiedla mieszkalnego na 6000 mieszkańców w Słupsku, projekty ośrodków wczasowych, szkół i domów kultury;
- Wojewódzki Zarząd Inwestycji Rolniczych w Słupsku – wojewódzki koordynator inwestycji;
- biegły sądowy z zakresu architektury i budownictwa w latach 1962–2003.

Mgr inż. arch. Lesław Kazimierz Hawling

Urodzony 16 XII 1925 r. we Lwowie.

Praca:

- ZGHMN „Hutmen” – inspektor, naczelnik wydziału.
- BPPMN Bipromet – starszy projektant, kierownik działu budownictwa, główny projektant.
- Miastoprojekt Rzeszów – starszy projektant, kierownik pracowni.
- Rejonowe Biuro Projektów – st. projektant.

Specjalizacja inżyniera I stopnia. Otrzymał status twórcy.

Odnaczenia: Złoty i Srebrny Krzyż Zasługi, Złota Odznaka NOT, Złota Odznaka Min. Kultury i inne.

Mgr inż. arch. Jadwiga Grabowska-Hawrylak

Urodzona 29 X 1920 r. w Tarnawcach.

Szkoła podstawowa, gimnazjum i liceum w Przemyślu. Studia na Wydz. Architektury PWr ukończone w 1950 r., dyplom nr 16.

Praca:

W czasie studiów asystentura w Katedrze Rysunku Odręcznego u prof. Czajki i w spółdzielni studentów architektury „Arkady”.

Po dyplomie w biurze projektowo-badawczym Miastoprojekt i okazjonalnie w Wojewódzkim Biurze Projektów, a po przejściu na emeryturę w pracowni własnej.

Projekty i realizacje:

Udział w odbudowie Wrocławia, Rynku i pl. Solnego, m.in. rekonstrukcja 2 kamieniczek: Rynek, Ratusz 7–9, projekty wielu szkół, m.in. Szkoły Tysiąclecia przy Podwalu, wielu budynków mieszkalnych i mieszkalno-usługowych, jak Dom Naukowca przy pl. Grunwaldzkim i Galeriowiec przy ul. Kołłątaja, także projekt osiedla Gajowice wspólnie z Marią i Igorem Tawryczewskimi oraz Edmundem Frąckiewiczem, zespół mieszkalno-usługowy przy pl. Grunwaldzkim, domy jednorodzinne, m.in. przy ul. Kochanowskiego i w Zielonej Górze, oraz kościół Pomnik-Tysiąclecia Diecezji Wrocławskiej pw. Odkupiciela Świata wspólnie z Maciejem Hawrylakiem. Udział w wielu konkursach krajowych i zagranicznych, w tym 4 wygrane konkursy. Udział w wystawach krajowych i zagranicznych, m.in. w wystawie „Le mure vivante”

w Paryżu i „Architecture and identity” w 2009 r. w Londynie. Od 1950 roku jest członkiem SARP, była członkiem zespołu sędziów konkursowych, Rady SARP w Warszawie, Komisji ds. Statusu Twórcy przy Min. Kultury i Sztuki i Komisji Arch. Urb. Oddziału Wrocławskiego PAN.

Nagrody i odznaczenia:

Status Twórcy Min. Kultury i Sztuki, nagrody II i III stopnia Min. Budownictwa i Mat. Bud., Nagroda artystyczna Wrocławia, Honorowa Nagroda SARP, Nagroda SARP za wybitne dzieło architektoniczne, odznaka „Budowniczy Wrocławia”, „Zasłużony dla Dolnego Śląska”, Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Komandorski Odrodzenia Polski, 3 medale Politechniki Wrocławskiej, medal 75-lecia PZITB.

Dr inż. arch. Tadeusz Izbicki

Urodzony 5 I 1922 r. Pochodzi z Ziemi Wileńskiej.

Szkoła średnia i liceum – Wilno – 1939. Żołnierz AK – okręg Wilno (1941–1944). Studia na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej (1945–1951). Dyplom mgra inż. arch. nr 27A.

Praca na Wydziale Architektury na stanowisku asystenta – od roku 1951.

W latach 1954–1972 adiunkt u prof. Andrzeja Frydeckiego w Katedrze Projektowania Budowli Społeczno-Usługowych. Doktorat w roku 1967. Nominacja na stanowisko docenta w 1976 r. na podstawie przewodu kwalifikacyjnego z dorobku twórczego. Do czasu przejścia na emeryturę w 1991 r. – kier. Zakładu Arch. Obiektów Użyteczności Publicznej w Instytucie Architektury i Urbanistyki. Zastępca dyr. ds. dydaktyki, kształcenia kadry naukowej. Promotor wielu prac dyplomowych, opiekun kilku przewodów doktorskich. Autor wielu opracowań naukowo-badawczych oraz publikacji na temat szkół.

Praca zawodowa (1951–1967) w biurze „Miastoprojekt-Wrocław” na stanowisku projektanta, st. projektanta. Projekty architektoniczno-urbanistyczne, realizacje, jako autor lub współautor, budynków mieszkalnych, szkół, obiektów handlowych we Wrocławiu (część w rejonie pl. Legionów).

Uczestniczył w opracowaniu planu ogólnego m. Wrocławia, planów realizacyjnych osiedli mieszkaniowych i zespołów usługowych we Wrocławiu i na Dolnym Śląsku. Współautor w zespole, w ogólnopolskim konkursie SARP na Południową Dzielnicę Mieszkaniową we Wrocławiu. Projekt nagrodzony ze wskazaniem do realizacji. Obecnie prawie w całości zrealizowany.

Członek SARP od 1951 r. W kilku kadencjach członek Zarządu Oddz. SARP we Wrocławiu. Przez 2 kadencje (1970–1980) przedstawiciel Zarz. Gł. SARP w Mię-

dzynarodowej Unii Architektów w Sekcji Szkolnictwa. Członek Komisji Arch.-Urb. Oddziału Wrocławskiego PAN. Ma status twórcy.

Odnaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, Złota Odznaka SARP i in.

Mgr inż. arch. Jerzy Kaczmarek

Urodzony 26 XI 1926 r. w Jarosławiu.

Były żołnierz Drugiej Armii Wojska Polskiego – odznaczony sześcioma odznaczeniami bojowymi.

Praca: CRS Oddz. Wrocław – kier. działu inspekcji budowlanej; Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Trzebnicy – architekt powiatowy; Wojewódzka Pracownia Urbanistyczna – kier. pracowni technicznej, Biuro Projektów Zarządu Inwestycji i Techniki CZS „Samopomoc Chłopska” we Wrocławiu. Po przejściu na emeryturę w 1986 roku biegły wojewody dolnośląskiego do wyceny nieruchomości budowlanych oraz inspektor nadzoru budowlanego jednorodzinnego do roku 1995.

Odnaczenia:

Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi, Medal Tysiąclecia, srebrna odznaka „Zasłużony dla Dolnego Śląska”, odznaka „Zasłużony dla Budownictwa Dolnego Śląska”.

Inż. arch. Andrzej Karp

Urodzony 4 IX 1925 roku w Krakowie.

Studia podyplomowe na Politechnice Warszawskiej.

Praca:

Politechnika Wrocławska Straż Akademicka 1945 r., Regionalna Dyrekcja Planowania Przestrzennego – Wrocław, Technikum Budowlane Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego, Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego, Biuro Projektów Budownictwa Komunalnego Wrocław – projektant, Wojewódzkie Biuro Projektów Oddz. Wałbrzych – st. projektant, WBUA Architekt Dzielnicy, UM Wrocław, Biuro Projektów „Inwestprojekt” – sprawdzający, kier. zespołu specjalistów, Miejskie Biuro Projektów Wrocław – st. projektant sprawdzający.

Odnaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty i Srebrny Krzyż Zasługi, Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, Krzyż Armii Krajowej, Krzyż Partyzancki AK, Patent Weterana Walk o Wolność i Niepodległość Ojczyzny, Odznaka Pioniera Wrocławia, Zasłużony Pracownik Rad Narodowych, Budowniczy Wrocławia, srebrna honorowa odznaka CZS Budownictwa Mieszkaniowego, „Zasłużony dla Budownictwa Dolnego Śląska”.

Mgr inż. arch. Igor Kociubiński

Urodzony 23 VII 1918 r. w Kamieńcu Podolskim.

Uczestnik wojny obronnej 1939 r. w stopniu wachmistrza-podchorążego 2. Pułku Strzelców Konnych; żołnierz AK Brygady Wileńskiej, więzień obozów NKWD – sybirak.

Praca zawodowa:

Od 1948 r., jeszcze jako student III roku Wydz. Arch., Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego – Wrocław. Po dyplomie od 1950 r. w biurach projektów na stanowiskach: projektant, kier. zespołu-pracowni – główny architekt. Przez 45 lat pracy w zawodzie architekta wykonał ponad 200 projektów branży ogólnobudowlanej i architektoniczno-urbanistycznej. Niektóre przykłady:

- budownictwo przemysłowe: pojedyncze obiekty hut: Stalowa Wola, Częstochowa, Legnica. Cementownie: Wierzbica, Rejowiec, zakłady uzdatniania wody, oczyszczalnie ścieków;
- inżynieria lądowa: lotnisko usługowo-sportowe Wrocław-Szymanów, most Pokoju na Odrze we Wrocławiu;
- obiekty użyteczności publicznej oraz sportu i turystyki: domy wypoczynkowe (FWP), szkoły, baseny kąpielowe z zapleczem sportowo-rekreacyjnym i usługowo-socjalnym (Głuchołazy, Zgorzelec, Syców), Kąpielisko „Morskie Oko” we Wrocławiu, pływalnie i obiekty rekreacyjno-sportowe KS „Ślęza”, wielofunkcyjna strzelnica myśliwsko-sportowa DZŁ Wrocław itd.;
- budownictwo ogólne: budynki mieszkalne, jednorodzinne, wielorodzinne oraz wielofunkcyjne – fragmenty osiedli mieszkaniowych.

Odnaczenia:

Złoty i Srebrny Krzyż Zasługi, 2 nagrody państwowe drugiego stopnia MGTiOS, Złoty i Srebrny Krzyż Zasługi PZŁ, Medal Zasługi dla Łowiectwa Dolnośląskiego, dyplomy i odznaczenia resortowe.

Mgr inż. arch. Zdzisław Kuhl

Urodzony 14 VIII 1927 r. we Lwowie.

Studia rozpoczął jeszcze we Lwowie w 1941 r. w szkole Rzemiosł Artystycznych w Klasie Architektury Wnętrz. Wykładowcami w szkole byli tej klasy architekci i profesorowie, jak Maksymilian Thulie, Roman Mann, inż. Tyski (podstawy rysunku odręcznego i perspektywa malarska), Karol Rutkowski (malarstwo), Marian Wnuk (rzeźba).

Piękno lwowskiej architektury i podziw dla panoramy miasta wrył się w duszę młodego wówczas chłopca na zawsze. Ta stolica polskich kresów wschodnich była przez wieki ośrodkiem kultury i sztuki, której zewnętrznym wyrazem były liczne zabytki architektury i rzeźby.

Studia na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej, kontynuatorki tradycji Politechniki Lwowskiej rozpoczął w 1945 r., w 1951 r. uzyskał tytuł inżyniera architekta, magistra nauk technicznych.

Na podstawie nakazu pracy, który wówczas obowiązywał absolwentów wyższych uczelni, rozpoczął pracę w dziale inwestycji WSK Wrocław. Następnie skierowano go do pracy przy przystosowaniu papierni na Psim Polu na zakłady metalowe (obecny „Polar”), a resort przemysłu ciężkiego skierował go dalej do zakładów metalowych w Poniatowej i fabryki łożysk tocznych w Kraśniku. Z Lubelszczyzny został przerzucony na Opolszczyznę do pracy w Zakładach Azotowych w Kędzierzynie w Opolskim Przedsiębiorstwie Budownictwa nr 1, gdzie pracował w wykonawstwie jako kierownik grupy robót. Po wygaśnięciu nakazu pracy został kierownikiem pracowni projektowej w Wojewódzkim Biurze Projektów w Opolu.

W 1974 roku objął stanowisko kierownika Państwowego Nadzoru Budowlanego w Wojewódzkim Wydziale Budownictwa i Urbanistyki, gdzie pracował do chwili przejścia na emeryturę w 1980 roku. Za pracę otrzymał odznakę „Zasłużony dla Opolszczyzny”.

W Sądzie Wojewódzkim w Opolu był przez 25 lat biegłym z zakresu budownictwa. Na emeryturze zajął się malarstwem. Jego akwarele poświęcone pięknu architektury Lwowa eksponowane były na licznych wystawach we Wrocławiu, Opolu, Kędzierzynie-Koźlu i w Londynie w Polskim Ośrodku Kultury, ku pocieszeniu serc liczne środowiska lwowiaków pozostających na emigracji w Anglii.

Członek Związku Artystów Plastyków; prezes Towarzystwa Miłośników Lwowa w Opolu. Jest autorem projektu wybudowanego w latach 1998–2003 supermarketu „Błękitna Wstęga” o łącznej kubaturze 20 000 m³.

Doc. dr hab. inż. arch. Witold Lipiński

Urodzony 17 XI 1923 r. w Kosakach.

Praca:

Spółdzielnia Pracy Studentów Architektury „Arkady”; Wydział Architektury Politechniki Wrocławskiej – Katedra Budownictwa Ogólnego – asystent, adiunkt, a od roku 1977 i obecnie – doc. dr hab. w Instytucie Architektury i Urbanistyki Politechniki Wrocławskiej; dyr. Instytutu Architektury i Urbanistyki w latach 1981–1984.

Ważniejsze osiągnięcia zawodowe:

Autor projektu i realizacji schroniska i obserwatorium meteorologicznego na Śnieżce, pięciu domów jednorodzinnych (w tym własnego) o formach powłokowych oraz kilkunastu innych obiektów mieszkalnych. Współautor projektu założenia KDM na pl. Kościuszki we Wrocławiu, ośrodka sportów wodnych w Lubinie, projekt domu ekologicznego.

Odnaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, Srebrna Odznaka „Zasłużony dla Dolnego Śląska”.

Mgr inż. arch. Radosława Lombarska

Urodzona 20 I 1924 r. w Łukowie.

Studia na Politechnice Wrocławskiej ukończyła w 1952 roku. Następnie pracowała we Wrocławiu, w „Miasto-projekcie”. W 1955 roku wyjechała do Radomia i pracowała w Biurze Projektów jako Główny Projektant Planu Zagospodarowania Przestrzennego miasta Radomia, Kozienic i Białobrzegów. Od 1960 roku pracowała w Technikum Budowlanym w Radomiu. W 1975 roku otrzymała nagrodę Ministra Oświaty za całokształt pracy pedagogicznej. W roku 1977 przeszła na emeryturę.

Mgr inż. arch. Zbigniew Lombarski

Urodzony 6 III 1924 r. w Stanisławowie.

Studia na Politechnice Wrocławskiej ukończył w grudniu 1951 r. Następnie pracował we Wrocławiu w Biurze Projektów Budownictwa Morskiego „Miastoprojekt”, równocześnie uczył w Technikum Budowlanym we Wrocławiu. W 1955 roku wyjechał do Radomia i tam pracował w Biurze Projektów „Miastoprojekt”, następnie zaś jako architekt powiatowy w Białobrzegach. Po zlikwidowaniu powiatów pracował w Urzędzie Wojewódzkim w Radomiu. Był również dyrektorem Technikum Budowlanego dla Pracujących. W roku 1989/1990 przeszedł na emeryturę, pracował jako biegły sądowy.

Mgr inż. arch. Zygmunt Magdziarski

Urodzony 30 IV 1922 r. w Opalenicy.

Praca: Od 1949 r. do przejścia na emeryturę – Wrocławskie Biuro Projektowo-Badawcze Budownictwa Przemysłowego: projektant, kier. pracowni, główny specjalista, kier. zespołu sprawdzającego, kier. działu technicznego.

Ważniejsze osiągnięcia zawodowe:

Projekty: Huta Cynku Miasteczko Śląskie k. Tarnowskich Gór; baza transportowa Kraków; Zakłady Stolarskie Jarosław; Zakłady Przemysłu Wełnianego Toruń (niezrealizowany), Zakład „Lubichów” (niezrealizowany); Zakłady „Konrad”; Elektromontaż. Rozbudowa: Pafawag, WZMot., Elwro, Archimedes, Hutmen, Zakład Energetyczny, Dolmel, ZREMB, FUM, ZM Tarnów, Świdnicka Fabryka Wagonów, Świdnicka Fabryka Urządzeń Przemysłowych, Świdnickie Zakłady Urządzeń Precyzyjnych, Przędzalnia Tomaszów Mazowiecki, założenia techniczno-ekonomiczne i część pt. „Zespół Budynków Biurowych Miastoprojektu i WBPBBP Wrocław” (projekt zespołowy niezrealizowany), założenia techniczno-ekonomiczne „Planetarium we Wrocławiu” (projekt zespołowy). Konkursy wewnątrzbiurowe (wygrane, niezrealizowane): Operetka Wrocławska, biurowiec „Bumar” w Warszawie.

Odnaczenia:

Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi, Medal XXX-lecia PRL, złote odznaki: „Zasłużony dla Dolnego Śląska”, „Zasłużony dla Budownictwa i PMB”, „Przodownik Pracy”, „Budowniczy Wrocławia”, Srebrna Odznaka SARP.

Mgr inż. arch. Lidia Musiał-Plebankiewicz

Urodzona 31 I 1925 r. w Busku Zdroju.

Praca:

Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego we Wrocławiu i w Warszawie; Miastoprojekt Stolica-Wschód w Warszawie; Inwestprojekt Warszawa; Miejskie Biuro Projektów w Warszawie; Wojskowe Biuro Projektów i Studiów w Warszawie; KBM-Północ w Warszawie; Balneoprojekt w Warszawie.

W roku 1980 przeszła na emeryturę.

Mgr inż. arch. Czesław Oleksy

Urodzony 10 II 1923 z Zagórowie pow. Olkusz.

Kombatant II wojny światowej.

Praca:

Wojewódzkie Biuro Projektów we Wrocławiu na stanowisku st. projektanta. Miastoprojekt – Wrocław na stanowisku st. projektanta i kierownika zespołu. Miejskie Biuro Projektów – Wrocław na stanowisku st. projektanta i kierownika zespołu oraz następcy kierownika pracowni do czerwca 1988 r., tj. do czasu przejścia na emeryturę.

Ważniejsze osiągnięcia zawodowe:

Odbudowa od fundamentów z modernizacją wnętrz dziewięciu kamieniczek zabytkowych w Bolesławcu (Rynek 15–23), rozbudowa z modernizacją Wojewódzkiego Szpitala Chirurgii Plastycznej w Polanicy Zdroju, Dom Pracy Twórczej Polskiej Akademii Nauk, dwa osiedla domków jednorodzinnych w Żmigrodzie, budynek Wojewódzkiego Urzędu Statystycznego we Wrocławiu – odbudowa z modernizacją, budynki mieszkalno-usługowe we Wrocławiu, Trzebnicy, Oleśnicy, Brzegu, Opolu, Bolesławcu i w Głogowie, Technikum Mechaniczne, Warsztaty, Internat oraz budynek administracyjno-socjalny z dużą stołówką dla Dolnośląskich Zakładów Metalurgicznych „Dozamet” w Nowej Soli, budynek Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu.

Odznaczenia i nagrody:

Krzyż Armii Krajowej, Krzyż Weterana Walk o Niepodległość, „Zasłużony dla Budownictwa Dolnego Śląska”, nagroda „Najlepszy Dom Roku 1980” za budynek Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu.

Mgr inż. arch. Andrzej Prauziński

Urodzony 9 VI 1926 r. w Toruniu.

Praca:

W okresie 1948–1970 Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego – st. projektant, kier. zespołu. Następnie Wojewódzkie Biuro Projektów – kier. zespołu sprawdzającego.

Otrzymał status twórcy.

Odnaczenia:

Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi, nagroda II stopnia Ministra Budownictwa za rok 1964 za realizację zakładu przemysłowego, Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej.

Mgr inż. arch. Wanda Zarzycka

Urodzona 14 IX 1925 r. w Ostrowcu Świętokrzyskim.

Praca:

Miastoprojekt-Katowice – st. projektant; Politechnika Śląska w Gliwicach – Wydział Budownictwa Ogólnego – st. asystent; Wojewódzka Pracownia Urbanistyczna – Biuro Planowania Przestrzennego – st. projektant, kier. zespołu sprawdzającego.

Ważniejsze realizacje:

Opracowanie głównej trasy komunikacyjnej z planem szczegółowego zagospodarowania przestrzennego śródmieścia Chorzowa; osiedle mieszkaniowe Grangesberg w Szwecji; zagospodarowanie przestrzenne fragmentu miasta Świerzawa; budynek mieszkalny w Katowicach przy ul. Powstańców.

Nagrody:

W konkursie urbanistyczno-architektonicznym na dzielnicę wczasową w Jaszowcu Ustroniu – 2 nagroda w zespole; nagroda resortowa w zespole za plan zagospodarowania rekreacyjnego Jury Krakowsko-Częstochowskiej.

Odnaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi, Srebrna i Złota Odznaka „Zasłużony w Rozwoju Województwa Katowickiego”.

**Wydział Budownictwa
Lądowego i Wodnego**

Początki i obecny stan Wydziału

Obecny Wydział Budownictwa Lądowego i Wodnego wywodzi się z Wydziału Budownictwa, który był jednym z czterech pierwszych wydziałów Politechniki Wrocławskiej. Pierwsze zajęcia na Wydziale odbyły się 19 listopada 1945 roku. Były to zajęcia z matematyki, prowadzone przez prof. dr Władysława Ślebodzińskiego. Pierwszy zaś wykład z przedmiotu kierunkowego – materiały budowlane – wygłosił 20 listopada 1945 roku ówczesny adiunkt Mieczysław Zachara.

W chwili powołania, tj. 24 sierpnia 1945 r., Wydział Budownictwa miał dwa Oddziały: Architektury oraz Inżynierii Lądowej i Wodnej. Pierwszym dziekanem Wydziału i jego organizatorem był prof. mgr inż. arch. Tadeusz Wróbel. Do grona pierwszych pracowników Wydziału Budownictwa należeli m.in.: prof. dr inż. Marian Janusz, prof. mgr inż. Józef Kożuchowski, prof. dr inż. Wiktor Mamak, prof. dr inż. Kazimierz Zipser i prof. dr inż. Mieczysław Zachara.

We wrześniu 1949 r. obydwie Oddziały przekształciły się w samodzielne wydziały. Z Oddziału Inżynierii Lądowej i Wodnej powstał Wydział Inżynierii z Oddziałami: Lądowym i Wodnym. Pierwszym dziekanem tego wyodrębnionego Wydziału i jego organizatorem był prof. dr inż. Wiktor Mamak. W roku 1954 Wydział Inżynierii zmienił nazwę na Wydział Budownictwa Lądowego, która utrzymała się aż do 1990 roku, w którym powstała obecna nazwa Wydziału.

W historii Wydziału można wyróżnić cztery charakterystyczne okresy jego działalności:

a) organizacyjny, obejmujący lata wspólnoty z Uniwersytetem Wrocławskim (1945–1951); działało wówczas dziewięć katedr: Budownictwa Ogólnego, Budowy Dróg i Ulic, Budowy Mostów, Budownictwa Stalowego i Żelbetowego, Budownictwa Wodnego I, Budownictwa Wodnego II, Budowy Kolei, Wytrzymałości Materiałów i Statyki oraz Techniki Sanitarnej;

b) samodzielnej działalności z autonomicznymi katedrami (1951–1968); istniało wówczas 12 katedr kierowanych przez samodzielnych pracowników naukowych: Budownictwa Ogólnego, Budownictwa Wodnego, Budowy Dróg i Ulic, Budowy Kolei, Budowy Mostów, Fundamentowania, Geodezji, Konstrukcji Żelbetowych, Materiałów Budowlanych, Mechaniki Budowli, Metalowych Konstrukcji Budowlanych, Organizacji i Mechanizacji Budowy;

c) działalności w systemie zreformowanym, opartym na strukturze instytutowej (1968–1990); Wydział pełnił zadania dydaktyczno-wychowawcze, a zadania naukowo-badawcze prowadziły instytuty: Budownictwa (I-2), Geotechniki (obecnie – Geotechniki i Hydrotechniki) (I-10) oraz Inżynierii Lądowej (I-14);

d) samodzielnej działalności wydziałów (od 1990 r.) na polu dydaktycznym, naukowym i technicznym.

W latach 1945-2010, funkcje dziekanów Wydziału pełnili kolejno: (†) prof. mgr inż. Tadeusz Wróbel (1945–1947), (†) prof. dr inż. Michał Mazur (1947–1948), (†) prof. dr inż. Ludomir Suwalski (1948–1949), (†) prof. dr inż. Wiktor Mamak (1949–1951), (†) prof. mgr inż. Józef Kozuchowski (1951/52), (†) prof. mgr inż. Adam Cybulski (1952–1955), (†) prof. inż. Waław Szarejko (1955/56), (†) prof. mgr inż. Józef Kozuchowski (1956–1958), (†) prof. dr inż. Igor Kisiel (1958–1961), (†) prof. dr inż. Adam Mitzel (1961–1965), prof. dr inż. Otton Dąbrowski (1965–1968), prof. dr inż. Jan Kmita (1968–1971), prof. dr inż. Otton Dąbrowski (1971–1972), doc. dr inż. Zdzisław Bodarski (1972–1979), (†) prof. dr hab. inż. Kazimierz Biernatowski (1979–1981), prof. dr hab. inż. Stanisław Mazur (1981–1987), prof. dr hab. inż. Stefan Gałczyński (1987–1990), prof. dr inż. Otton Dąbrowski (1990–1993), prof. dr hab. inż. Kazimierz Czaplinski (1993–1996), prof. dr hab. inż. Ernest Kubica (1996–2002), prof. dr hab. inż. Ryszard Izbicki (2002–2005), prof. dr hab. inż. Cezary Madryas (2005–2008), prof. dr hab. inż. Jerzy Hoła (od 2008 r.).

Rok akademicki 2009/2010

W skład Wydziału Budownictwa Lądowego i Wodnego wchodzi:

Instytut Budownictwa z Zakładami: Budownictwa Ogólnego; Fizyki Budowli i Komputerowych Metod Projektowania; Materiałów Budowlanych, Konstrukcji Drewnianych i Zabytkowych; Metod Projektowania i Realizacji Budowli; Katedrami: Konstrukcji Betonowych; Konstrukcji Metalowych oraz: Akredytowanym Laboratorium Badawczym z akredytowanymi Pracownikami: Konstrukcji Budowlanych i Technologii Betonu, a także Laboratorium Komputerowo Wspomagane-go Projektowania Budowlanego.

Instytut Inżynierii Lądowej z Zakładami: Dynamiki Budowli; Inżynierii Miejskiej; Infrastruktury Transportu Szynowego; Mostów; Statyki i Bezpieczeństwa Budowli; Wytrzymałości Materiałów; Katedrą Dróg i Lotnisk oraz Laboratorium Badawczym Obiektów Infrastruktury Transportowej i Pracownikami: Drogową, Kolejową, Mostową, Wytrzymałości Materiałów, Komputerową.

Instytut Geotechniki i Hydrotechniki z Zakładami: Budownictwa Wodnego i Geodezji; Fundamentowania; Geologii Inżynierskiej i Środowiskowej; Geomechaniki Budownictwa Podziemnego; Zespołem Badawczym Systemów Informacji o Terenie oraz Laboratoriami: Budownictwa Wodnego; Fundamentowania; Geodezji; Geologii Inżynierskiej i Środowiskowej; Mechaniki Gruntów.

Początki Wydziału

Wydział Budownictwa powołano w Politechnice Wrocławskiej dekretem z 24 sierpnia 1945 roku, a składał się z dwóch oddziałów: Architektury oraz Inżynierii Lądowej i Wodnej. Dopiero 1 września 1949 roku obydwie oddziały przekształcono w samodzielne wydziały. Z Oddziału Inżynierii Lądowej i Wodnej powstał Wydział Inżynierii z Oddziałem Lądowym i Wodnym. Od roku 1954 Wydział Inżynierii przemianowano na Wydział Budownictwa Lądowego.

Oddział Inżynierii Lądowej i Wodnej otrzymał 1 października 1945 roku osiem katedr: Statyki i Wytrzymałości Materiałów, Budownictwa Stalowego i Żelbetowego, Kolei, Budownictwa Wodnego I, Budownictwa Wodnego II, Miernictwa, Budowy Mostów oraz Budowy Dróg i Ulic.

Organizatorem i pierwszym dziekanem Wydziału Budownictwa był prof. Tadeusz Wróbel, a współorganizatorami, zwłaszcza Oddziału Inżynierii Lądowej i Wodnej byli ówczesni adiunkci: mgr inż. Wiktor Mamak i mgr inż. Mieczysław Zachara.

Nie wszystkie powołane w 1945 roku katedry miały od samego początku kierowników. Kierownikiem Katedry Statyki i Wytrzymałości Materiałów został prof. Marian Janusz (1946 r.), Budownictwa Stalowego i Żelbetowego prof. Ludomir Suwalski (1946 r.), Miernictwa prof. Józef Kożuchowski (1946 r.), Budownictwa Wodnego I prof. Michał Mazur (1946 r.), Kolei prof. Kazimierz Zipsler (1947 r.), Katedry Budownictwa Wodnego II prof. Wiktor Mamak (1948 r.), Budowy Dróg i Ulic prof. Franciszek Przewirski (1947 r.), organizatorem Katedry Budowy Mostów był adiunkt Roman Mromliński (1946 r.), a kierownikiem prof. Dobrosław Strożeczki (1947 r.). W roku 1948 powołano II Katedrę Budowy Mostów i jej kierownikiem został prof. Stefan Hojarczyk.

W poszczególnych latach były następujące władzę na Wydziale sprawowali:

Rok akad.	Dziekan	Prodziekani
1945/46	prof. Tadeusz Wróbel	
1946/47	prof. Tadeusz Wróbel	prof. Józef Kożuchowski
1947/48	prof. Michał Mazur	prof. Tadeusz Broniewski
1948/49	prof. Ludomir Suwalski	prof. Tadeusz Broniewski
1949/50	prof. Wiktor Mamak	prof. Józef Kożuchowski

Początki Wydziału były trudne, lata 1945/50 to okres organizacyjny. Trudności personalne Wydziału były szczególnie poważne, ale mimo to poszczególne katedry miały już po kilku pracowników naukowo-dydaktycznych. Katedra Statyki i Wytrzymałości Materiałów – prof. Jan Bogucki, profesor Politechniki Lwowskiej (zmarł 1948 r.), adiunkt Jarosław Bojanowski (1946 r.), adiunkt Stanisław Urbanik (1946 r.), st. asyst. Zdzisław Grodecki (1946 r.), st. asyst. Stefan Fuliński (1947 r.), asystenci Jerzy Bardon i Jerzy Łebkowski (1946 r.). Katedra Budownictwa Stalowego i Żelbetowego – st. asyst. Roman Dymarski (1946 r.), Stanisław Próchniak (1946 r.), Jan Suwalski (1948 r.), Katedra Kolei – adiunkt Karol Tworowski (1946 r., organizator Katedry), zast. asyst. Stanisław Mazur (1946 r.). Katedra Budownictwa Wodnego I – adiunkt Wiktor Mamak (1945 r.), adiunkt Stanisław Juniewicz (1948 r.), asyst. Jerzy Dołęga (1948 r.). Katedra Miernictwa – adiunkt Roman Hlibowicki (1946 r.), asyst. Zbigniew Ubysz (1946 r.), st. asyst. Kazimierz Czarnecki (1947 r.), Zygmunt Dziembor (1947 r.), adiunkt Bronisław Galas (1948 r.). Katedra Budowy Mostów – adiunkt Leon Danielski (1948 r.), adiunkt Zdzisław Gergowicz (1947 r.), prof. Stefan Hojarczyk (1948 r.) – kierownik Katedry Mostów II. Kate-

dra Budowy Dróg i Ulic – adiunkt Mieczysław Zachara (1945 r.), zast. asyst. Kazimierz Golański (1947 r.), st. wykł. Henryk Łęczycki (1950 r.).

Na Wydziale działało Laboratorium Budowlano-Drogowe, którego organizatorem był adiunkt Mieczysław Zachara, pracowała w nim st. asyst. Mieczysława Lipecka-Zacharowa (1945 r.), a w organizacji pomagali nasi koledzy Stanisław Bek, Zdzisław Godlewski, Jędrzej Kuczyński, Stanisław Mazur. Warto wspomnieć, że Laboratorium to dokonywało w roku 1947 pomiarów wytrzymałościowych przy odbiorze odbudowanego mostu Grunwaldzkiego. Pod kierunkiem M. Zachary pomiary wykonywali: S. Bek, L. Krawczyk (architekt, obecnie Piasecki), E. Mielcarzewicz.

Obraz trudności personalnych i jednocześnie tendencji rozwojowych Wydziału obrazują liczby jego samodzielnych pracowników (docentów i profesorów). W roku 1945/1946, a więc w pierwszym roku działalności było ich pięciu, gdy w roku 1949/1950 było już czternastu.

Studia na wydziale pierwsi studenci rozpoczęli w jesieni 1945 r., a pod koniec roku 1949 dwóch z nich (Jerzy Dołęga i Otton Dąbrowski) złożyli egzaminy dyplomowe. Liczba słuchaczy Wydziału rosła szybko, poczynając od ponad stu w roku 1945 do 598 w roku 1949. Pierwszy wykład z przedmiotu kierunkowego *materiały budowlane* wygłosił w dniu 20 listopada 1945 roku adiunkt Mieczysław Zachara w sali 301 Gmachu Głównego.

O prężności Wydziału mogą świadczyć dwa fakty godne uwagi: z tego Wydziału powstały w roku 1950 Wydział Inżynierii Sanitarnej pod kierunkiem prof. Aleksandra Szniolisa, a w roku 1965 Wydział Górnictwa, który organizował prof. Zdzisław Gergowicz.

Studenci już od 1945 r. mieli swoją organizację – Bratnią Pomoc Studentów Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, a od 1946 roku na Wydziale z inspiracji adiunkta M. Zachary powstało Koło Studentów Inżynierii Politechniki Wrocławskiej, którego pierwszym prezesem był Jerzy Łebkowski, a pierwszym sekretarzem Otton Dąbrowski. Kuratorem Koła był prof. Józef Kożuchowski.

Obie organizacje były bardzo pomocne studentom w tym trudnym okresie powojennym. „Bratniak” kierował domami studenckimi, które zresztą uruchamiali sami studenci, porządkując mieszkania i wyposażając je w meble. Za pośrednictwem „Bratniaka” docierały do studentów dary UNRRA w postaci odzieży i żywności, którzy dlatego często odwiedzali lokal „Bratniaka” mieszczący się przy obecnej ul. Parkowej.

Koło Studentów Inżynierii miało charakter koła naukowego. Lata czterdzieste wymagały jednak od Koła rozszerzenia działalności nie tylko na sprawy nauki. Brak materiałów kreślarskich, niezbędnych dla studenta Politechniki, zmuszał działaczy Koła do szukania sposobów ich zdobycia. Nieocenionym był w tych sprawach plutonowy Stanisław Mazur, który „terroryzował” mundurem urzędników Urzędu Likwidacyjnego i otrzymywał z magazynów przydziały bristolu, kalki kreślarskiej, tuszów i innych materiałów kreślarskich. Koło stworzyło biblio-

tekę, a w owych czasach książka techniczna była rarytasem. Już od 1946 roku były organizowane przez Koło wycieczki naukowe, w których obok studentów brali udział licznie profesorowie i inni pracownicy nauki. Obie te organizacje przestały istnieć, gdy w 1949 roku powstało Zrzeszenie Studentów Polskich.

Starłem się przedstawić krótko historię obecnego Wydziału Budownictwa Lądowego w okresie jego początków, to znaczy w latach 1945–1950. Korzystałem przede wszystkim z dwóch opracowań: *Politechnika Wroclawska w okresie dziesięciolecia 1945–1955* oraz *Księga XXV-lecia Politechniki Wroclawskiej 1945–1970*. Ponieważ jestem związany z tym Wydziałem cały czas, począwszy od 1945 roku, mogłem więc zauważyć pewne braki, a także nieścisłości, które (mimo starań) nie wiem czy udało mi się usunąć.

Otton Dąbrowski

Lista pierwszych absolwentów Wydziału Budownictwa Lądowego i Wodnego

1. Tadeusz ANDREJCZUK, Wrocław
2. Leszek ARGASIŃSKI, Wrocław
3. Roman BACIK
4. Jerzy BALICKI, Wrocław
5. Stanisław BEK
6. Władysław BIEDA, Rzeszów
7. Kazimierz BIELECKI, Wrocław
8. Klemens BIESZKE
9. Izasław BIŁAS, Warszawa
10. Augustyn BORCZ
11. Stefan BOREK, Kraków
12. Józef BOROWSKI, Wrocław
13. Mieczysław CHMIEL, Wrocław
14. Henryk CHOLEWA, Kraków
15. Tadeusz CZAJKA, Lublin
16. Witold CZEREK, Wrocław
17. Otton DĄBROWSKI, Wrocław
18. Leszek DŁUGOSZ, Warszawa
19. Jerzy DOŁĘGA, Wrocław
20. Stefan DYGA, Warszawa
21. Jerzy DZIUBEK, Kęty
22. Ryszard FIURST, Wrocław
23. Edward GAWRYCH-ŻUKOWSKI, Wrocław
24. Edward GLINKOWSKI, Wrocław
25. Zdzisław GODLEWSKI, Wrocław
26. Kazimierz GOLAŃSKI
27. Seweryn GROSSFELD, Jeruzalem
28. Antoni GRYGLEWSKI
29. Stanisław GRZEBAŁA, Łódź
30. Stanisław HARASIM, Twość Kościelna
31. Bolesław HEBROWSKI, Wrocław
32. Tadeusz HERZIG, Kraków
33. Marian HRYCAJ
34. Aleksander JABŁOKOW, Zielona Góra
35. Tadeusz JAGIEŁŁO, Kraków
36. Stanisław KAMIŃSKI, Wrocław
37. Józef KANIA, Wrocław
38. Iścisław KARABON, Wrocław
39. Jan KMITA, Wrocław
40. Tadeusz KOLENDOWICZ, Wrocław
41. Kazimierz KONOPKA
42. Tadeusz KOSTECKI, Wrocław
43. Zbigniew KOTYNIA, Kraków
44. Tadeusz KOWALCZUK, Warszawa
45. Zdzisław KRÓLIKOWSKI, Melbourne
46. Jędrzej KUCZYŃSKI, Wrocław
47. Jan LESZCZYŃSKI, Wrocław
48. Jan LESZCZYSZYN, Warszawa
49. Bogusław LIPSKI, Dąbrowa Górnicza
50. Jerzy ŁEPKOWSKI
51. Antoni MAJCHRZAK, Kępno
52. Władysław MAKOWIECKI, Warszawa
53. Władysław MALISZEWSKI, Lublin
54. Henryk MAŃCZAK, Wrocław
55. Zygmunt MARCINKIEWICZ, Wrocław
56. Stanisław MARKIEWICZ, Przemyśl
57. Mieczysław MATULA, Wrocław
58. Stanisław MAZUR, Wrocław
59. Oskar MICHEJDA, USA, Harington PK NJ
60. Edward MIELCARZEWICZ, Wrocław
61. Witold MIODUSZEWSKI
62. Stanisław MROCZKOWSKI, Wrocław
63. Stanisław MUCHA, Wrocław
64. Mieczysław MYSIK, Rzeszów
65. Kazimierz NAKIELSKI, Wrocław
66. Zdzisław NIEDŹWIECKI, Bystrzyca Kł.
67. Mieczysław OLSZEWSKI, Warszawa
68. Jerzy PETRYKOWSKI, Wrocław
69. Stanisław PILCH, Łańcut
70. Ryszard PILUJSKI, Wrocław
71. Franciszek PISULA
72. Mieczysław PLEBANKIEWICZ, Warszawa
73. Feliks RZESZOTARSKI, Montreal
74. Leon SADEJ, Rzeszów
75. Józef SIERŻĘGA, Warszawa
76. Włodzimierz SKIBIŃSKI, Wrocław
77. Edward SKUŁA, Wrocław
78. Tadeusz SOBCZAK, Wrocław
79. Andrzej SOKOLSKI, Wrocław
80. Krzysztof SOKOLNICKI, Wrocław
81. Eugeniusz SOROKOWSKI, Wrocław

82. Marian STAGROWSKI, Jasło	91. Stefan TRETER
83. Waclaw SZCZECHLA, Warszawa	92. Zbigniew TRZASKALSKI, Sosnowiec
84. Stefan SZCZEPKOWSKI	93. Zbigniew UBYSZ, Wrocław
85. Jan SZEWCZYK, Katowice	94. Julian WOŁOSZYN, Wrocław
86. Richard SZUSTER, Leipzig	95. Stanisław WÓJCIK
87. Adam SZPINDOR, Wrocław	96. Stanisław WRÓBEL, Wrocław
88. Kazimierz SYPUŁA, Wrocław	97. Władysław ZAWISZA, Radom
89. Edward TERLIKOWSKI, Wrocław	98. Marian ZIAJA, Katowice
90. Kazimierz THIEL, Warszawa	99. Leon ŻEBROWSKI, Warszawa

Wykaz biogramów pierwszych absolwentów Wydziału Budownictwa Lądowego i Wodnego

1. Leszek ARGASIŃSKI	13. Zbigniew KOTYNIA
2. Mieczysław CHMIEL	14. Oskar MICHEJDA
3. Tadeusz CZAJKA	15. Edward Wł. MIELCARZEWICZ
4. Otton DĄBROWSKI	16. Mieczysław MYSIK
5. Stefan DYGA	17. Stanisław J. PILCH
6. Kazimierz GOLAŃSKI	18. Feliks RZESZOTARSKI
7. Seweryn GROSSFELD	19. Józef SIERŻĘGA
8. Bolesław HEBROWSKI	20. Włodzimierz SKIBIŃSKI
9. Stanisław KAMIŃSKI	21. Andrzej SOKOLSKI
10. Iścisław KARABON	22. Eugeniusz SOROKOWSKI
11. Jan KMITA	23. Waclaw SZCZECHLA
12. Tadeusz KOLENDOWICZ	24. Kazimierz THIEL

Inż. Leszek Argasiński

Urodzony 3 IX 1920 r. w Limanowej.

Praca:

Referat Techniczny Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, Wrocławskie Przedsiębiorstwo Budowy Pieców Przemysłowych, Zjednoczenie Budownictwa Rolniczego, Przedsiębiorstwo Robót Inżynieryjnych, Zjednoczenie Budownictwa Przemysłowego „Zachód”, Wrocławskie Przedsiębiorstwo Budownictwa Przemysłowego Nr 1.

Doc. dr inż. Mieczysław Chmiel

Urodzony 10 IX 1923 r. w Wólce Wojnowskiej.

Doc. dr inż. budownictwa lądowego.

Praca:

Wrocławskie Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego – projektant. Centralne Biuro Projektów Przemysłu Węglowego – st. projektant, kier. zespołu, weryfikator, kier. pracowni konstrukcji budowlanych. Zespół Usług Technicznych NOT – rzeczoznawca PZITB. Państwowa Wyższa Szkoła Sztuk Plastycznych, Wydział Architektury Wnętrz we Wrocławiu – adiunkt. Politechnika Wrocławska, Instytut Architektury i Urbanistyki, Zakład Teorii i Projektowania Konstrukcji Budowlanych a następnie Katedra Statyki i Konstrukcji Specjalnych – od st. asystenta do docenta.

Opracował skrypty z konstrukcji metalowych i systemów budowlanych, kilka patentów – świadectwa autorskie. Jest autorem lub współautorem około 40 publikacji, 400 ekspertyz budowlanych oraz około 60 projektów konstrukcji budowlanych. Projekty i realizacje ważniejszych obiektów: Hala szybowa kop. Jankowice; sortownie i mosty transportowe kop. „Dębieńsko” i kop. „Wesoła II”, hala montażowa Huty Stalowa Wola, budynek teatru w Nysie, wieża ługowa Bardeckich Zakładów Celulozowo-Papierniczych.

Badania nad zastosowaniem materiałów lignocelulozowych w konstrukcyjnych elementach budowlanych zespolonych.

Odnaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Medal XXXV-lecia, Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, Medal 10-lecia PRL, nagrody Rektora Politechniki Wrocławskiej.

Mgr inż. Tadeusz Czajka

Urodzony 4 II 1920 r. w Kolnie.

We wrześniu 1939 uczestniczył w obronie Warszawy, od 1939 żołnierz ZWZ, a później Armii Krajowej.

Praca:

Wrocławska Dyrekcja Odbudowy – insp. nadzoru; Wrocławskie Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego – projektant; Jaworznickie Zjednoczenie Budownictwa Przemysłowego – kier. budowy; Katowickie Biuro Projektów Rozbudowy – naczelnny inżynier; Lubelskie Przedsiębiorstwo Budownictwa Miejskiego – kierownik wykonawstwa; Technikum Budowlane w Lublinie – zastępca dyrektora; Politechnika Lubelska – starszy wykładowca.

Jest autorem wielu prac naukowych, m.in. trzech podręczników o konstrukcjach stalowych i innych opracowań.

Pełnił kierownicze funkcje w organizacjach społecznych. Od 1968 roku jest członkiem prezydium Rady Muzeum na Majdanku, powołanej przez Ministra Kultury i Sztuki.

Jako członek Związku Literatów Polskich, wydał siedem pozycji z literatury pięknej. Otrzymał kilka nagród literackich.

Odnaczenia: Krzyż Walecznych, Krzyż Partyzancki, Medal za Warszawę, Medal za udział w wojnie obronnej 1939, Medal 10-lecia PRL i 40-lecia PRL, Medal Zasłużonego Działacza Kultury, Medal Komisji Edukacji Narodowej i Medal Za Zasługi dla Lubelszczyzny, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Medal Opiekuna Miejsc Pamięci Narodowej, nagrody Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz Rektora Politechniki Lubelskiej.

Prof. zw. dr inż. Otton Dąbrowski

Prof. zw. dr inż. budownictwa lądowego.

Urodzony 13 XII 1922 r. w Krośnie.

Praca:

Politechnika Wrocławska, Wydział Budownictwa Lądowego i Wodnego – od zastępcy asystenta do profesora zwyczajnego. Kier. Zakładu Wytrzymałości Materiałów, Katedry Mechaniki Budowli, prodziekan i dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego i Wodnego, zast. dyrektora i dyrektor Instytutu Inżynierii Lądowej, prorektor Politechniki Wrocławskiej, profesor na Uniwersytecie Ahmadu Bello w Zarii, Nigeria. Równocześnie z pracą w Politechnice st. projektant i weryfikator w Biu-

rze Projektów Budownictwa Komunalnego we Wrocławiu i w Biurze Projektów Budownictwa Ogólnego „Miastoprojekt” we Wrocławiu. Jako inżynier zaprojektował i zrealizował m.in. projekty wież wodnych i zbiorników wodnych w Pieńsku, Wrocławiu, Wałbrzychu, Piławie, mostów we Wrocławiu, Cieplicach, rozbudowy kanalizacji i wodociągów w Wałbrzychu, Dzierżoniowie, Legnicy, Kudowie.

Jako pracownik naukowy opublikował ponad 80 prac dotyczących teorii konstrukcji oraz dwie książki. Był przewodniczącym Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej Oddz. we Wrocławiu, Wydziału Nauk Technicznych Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego, Komitetu Nauki Oddz. Wrocławskiego Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa, Sekcji Budownictwa i Mechaniki wrocławskiego Oddziału PAN. Jest przewodniczącym Fundacji „Pro Homine” na rzecz emerytów i osób niepełnosprawnych wyższych uczelni Wrocławia. Z inicjatywy fundacji zbudowano Ośrodek Seniora Wyższych Uczelni Wrocławia we Wrocławiu przy ul. Olszewskiego 23.

Dr Stefan Dyga

Dr nauk ekonomicznych, mgr inż. budownictwa lądowego.

Urodzony 19 VI 1924 r. w Bochni.

Liceum matematyczno-fizyczne, Szkoła Handlowa w Bochni, Szkoła Handlowa z polskim językiem nauczania (specjalność bankowość) w Krakowie. Podchorąży Armii Krajowej (pseud. Juhas), dowódca plutonu łączności w Batalionie „Wieloryb”.

Praca:

Zarząd Miejski miasta Wrocławia – technik bud., kier. oddziału bud. ogólnego, inspektor nadzoru nad odbudową Ratusza Wrocławskiego, kier. wydz. plan. gosp.; Biuro Projektów Budownictwa Komunalnego we Wrocławiu – kier. pracowni; Biuro Projektów Budownictwa Komunalnego w Katowicach – dyr. biura; Wyższa Szkoła Inżynierska w Katowicach – wykładowca (budownictwo); Ministerstwo Gospodarki Komunalnej – dyr. departamentu rozwoju nauki i techniki; Szkoła Główna Planowania i Statystyki w Warszawie – wykładowca (infrastruktura społeczna i techniczna); Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Informatyki Ministerstwa Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska – dyrektor; Ministerstwo Administracji i Gospodarki Przestrzennej – doradca ministra; Ministerstwo Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa – wicedyrektor departamentu.

Ważniejsze osiągnięcia naukowe i zawodowe:

Opracowanie metody określania standardu zasiedlenia i ustalania kosztów jego realizacji; zorganizowanie Biura Projektów Budownictwa Komunalnego w Katowicach; organizacja i udział w studiach nad systemami infrastruktur w Górnośląskim Okręgu Przemysłowym (drogi, wodociągi, kanalizacja); współudział w kon-

cepcji autostrady Śląsk–Warszawa; współudział w opracowaniu wzorcowego atlasu map miejskich; współudział w opracowaniu normatywnych podstaw projektowania urzędzeń komunalnych.

Ważniejsze odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Odznaka XXX-lecia PRL, odznaka „Zasłużony dla Województwa Katowickiego”, odznaka „Zasłużony dla Budownictwa”, odznaka „Zasłużony dla Drogownictwa”, Medal Wybitnego Absolwenta Politechniki Wrocławskiej, Srebrny Medal za Zasługi dla Obrony Cywilnej Kraju, Krzyż Armii Krajowej, Odznaka Weterana Walk o Niepodległość.

Mgr inż. Kazimierz Golański

Mgr inż. budownictwa lądowego.

Brak danych o jego urodzeniu i osiągnięciach.

Praca:

Katedra Budowy Dróg i Ulic Politechniki Wrocławskiej jako asystent (podczas studiów) i st. asystent (po dyplomie), Biuro Projektów Budownictwa Komunalnego we Wrocławiu, Dolnośląskie Biuro Projektów Górniczych we Wrocławiu.

Współautor wydanego w 1952 r. *Małego podręcznika inżynierii*. Był inwalidą już przed rozpoczęciem studiów, zginął tragicznie w 1957 roku we Wrocławiu.

Mgr inż. Seweryn Grossfeld

Mgr inż. budownictwa lądowego.

Urodzony 1918 r. w Kołomyi.

Od 1930 r. w Brzezinach, gdzie ukończył w 1938 r. gimnazjum i zdał maturę. W tym roku został przyjęty na Wydział Inżynierii Politechniki Lwowskiej, gdzie studiował 2 lata. W 1941 roku został wywieziony z rodziną na Ural do przysiółka koło Swierdłowska w tajgę, tam pracował przy wyrębie lasów. Wrócił do kraju na Dolny Śląsk w 1946 r. od 1947 r. kontynuował studia na Wydziale Budownictwa Politechniki Wrocławskiej (pierwszy rocznik), uzyskując dyplom w 1950 roku. W 1954 r. wyjechał do Izraela, gdzie zamieszkał w Jerozolimie.

Praca:

„Miastoprojekt” Wrocław jako projektant konstruktor wielu obiektów w Śródmieściu Wrocławia. Za szczególny udział w odbudo-

wie wrocławskiego rynku w latach 1952–1955 został wyróżniony na pamiątkowej tablicy umieszczonej w budynku na południowej pierzei rynku.

W Jerozolimie pracował w Biurze Architektonicznym, a następnie we własnej pracowni architektonicznej. Ma w dorobku między innymi zrealizowane projekty wysokościowych hoteli w Jerozolimie i Tel-Awiiwie, budynki przemysłowe, budynki dla Uniwersytetu Hebrajskiego w Jerozolimie, budynek studyjny Telewizji w Jerozolimie oraz konstrukcję rzeźby betonowej znanego artysty izraelskiego Michaela Grossa. Zmarł po ciężkiej chorobie w 2001 r., pozostawiając żonę, syna i córkę oraz wnuki.

Elwira Grossfeld

Mgr inż. Bolesław Hebrowski

Mgr inż. budownictwa wodnego.

Urodzony 20 II 1921 r. w Słonimiu.

W okresie okupacji uczestniczył w walce z okupantem w oddziale partyzanckim AK. Do kraju wrócił 12 I 1946 r. z łagru sowieckiego. Jednocześnie studiował i pracował.

Praca:

Wrocławskie Biuro Projektowo-Badawcze Budownictwa Przemysłowego na stanowisku głównego projektanta i kierownika pracowni, w której wykonano projekty techniczne w zakresie gospodarki wodnej dla zakładów: Kombinat Górniczo-Hutniczy Miedzi w okręgu legnicko-głogowskim, Huta Cynku w Miasteczku Śląskim, Cementownia „Warta”, Huta „Katowice”, Huta „Częstochowa”, Huta „Batory”, Huta Stalowa Wola, Huta w Ostrowcu Świętokrzyskim, Zakłady Mechaniczne „Ursus”, WSK w Mielcu, Fabryka Samochodów Ciężarowych w Starachowicach, zakłady: „Pafawag”, „Dolmel”, „Polar”, „Pilmet”, „Hydral” we Wrocławiu.

Jednocześnie przepracował 17 lat w Politechnice Wrocławskiej na stanowiskach st. asystenta i wykładowcy.

Członek Polskiego Zrzeszenia Inżynierów i Techników Sanitarnych od 1953 r., w zarządzie oddziału pełnił funkcje: przewodniczącego sekcji (21 lat), wiceprezesa (10 lat) i prezesa (10 lat), kierownika Biura Studiów i Rzecznostwa (15 lat). Jako rzeczoznawca PZITS uczestniczył w pracach Komisji Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej Rady Narodowej m. Wrocławia oraz w komisjach Wojewódzkiej Rady Narodowej.

Odnaczenia:

Krzyż Walecznych, Krzyż Partyzancki, Krzyż Armii Krajowej, Krzyż Niepodległości, Krzyż Zesłańców Sybiru, Medal Zwycięstwa i Wolności, Krzyż Więźnia Politycznego, Krzyż Kawalerski i Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Medale 30- i 40-lecia PRL, Złota Odznaka Zasłużony dla Budownictwa i Przemysłu, Złota Odznaka za Zasługi dla Ochrony Środowiska i Gospodarki

Wodnej, Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, Złota Odznaka Zasłużonego dla Woj. Wrocławskiego i Miasta Wrocławia, Złota Odznaka Honorowa PZITS, Złota Odznaka NOT, Odznaka Honorowa Zasłużony Pracownik Rady Narodowej, Odznaka Budowniczego Wrocławia, Odznaka Budowniczego LGOM. Ma nadaną godność „Członka Honorowego PZITS” oraz „Honorowego Prezesa PZITS – Oddz. Dolnośląskiego” i „Członka Honorowego Wrocławskiej Rady Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT”.

Mgr inż. Stanisław Kamiński

Mgr inż. budownictwa lądowego.

Urodzony 15 I 1921 r. w Brzeżanach, woj. tarnopolskie.

Do szkoły powszechnej, gimnazjum i liceum uczęszczał w Brzeżanach. Maturę zdał w 1939 r. W gimnazjum przeszedł wyszkolenie wojskowe jako przygotowanie do podchorążówki w Przysposobieniu Wojskowym (PW) 51 pp Strzelców Kresowych, którego dowódcą był ppłk. A.E. Fieldorf, późniejszy gen. „Nil”. Studia rozpoczął po zdaniu egzaminu wstępnego na Wydział Inżynierii Lądowej i Wodnej Politechniki Lwowskiej w 1940 r. i zaliczył I rok. W 1944 r. został zmobilizowany do Wojska Polskiego. Po zdemobilizowaniu w 1946 r. wznowił

rozpoczęte studia na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Wrocławskiej. W 1950 r. uzyskał dyplom magistra inżyniera budownictwa lądowego. Był zawsze bezpartyjny. Wychował pięcioro dzieci.

Praca:

W okresie wojny pracował jako robotnik budowlany na budowach, w tartaku, w obozie pracy przymusowej „Baudienst” oraz jako technik w zarządzie drogowym. Po studiach: Miastoprojekt Wrocław jako st. projektant i weryfikator konstrukcji; Biuro Projektów Budownictwa Komunalnego jako st. projektant i weryfikator; Pracownie Konserwacji Zabytków Wrocław w zespole orzecznictwa; Wrocławskie Przedsiębiorstwo Budowlane – specjalista do spraw konstrukcji; Miastoprojekt Wrocław – weryfikator konstrukcji.

Ważniejsze osiągnięcia zawodowe:

W okresie swej długoletniej działalności zawodowej opracował projekty, pomagając przedsiębiorstwom wykonawczym, nadzorował ponad 60 wielkich przedsięwzięć, przeważnie wieloobektowych. Obejmują one projekty konstrukcyjne z zakresu budownictwa miejskiego, zabytkowego, komunalnego, przemysłowego. Jest autorem projektów konstrukcyjnych odbudowy cennych zabytków we Wrocławiu: Zakładu Antropologii PAN (Dom Steffensa), budynków przy ul. Kuźnicznej, części sklepień w kościele św. Wojciecha, Kurii Arcybiskupiej, części Rynku i pl. Solnego, Domu Związków Twórczych, Zamku Piastowskiego w Oławie, Starego Miasta w Nysie i Złotoryi. Z tego okresu pochodzą też opracowania dla szkolnictwa wyższego i średniego: Wydział Farmacji, część Wydziału Elektryczne-

go Politechniki Wrocławskiej – hala wysokich napięć, Dom Studenta przy ul. Tramwajowej, szkoła przy ul. Purkyniego, Instytut Elektrotechniki przy ul. Skłodowskiej-Curie, Technikum Ekonomiczne przy ul. Drukarskiej oraz hala Fabryki Narzędzi Rolniczych w Jaworze, oczyszczalnia ścieków w kopalni Nowa Ruda i Słupiec, oczyszczalnia w sanatorium w Kostrzynie, ujęcie wody, oczyszczalnia ścieków, most i silosy dla Zakładów Wojskowych, bunkier węglowy w Opolu „Oziemek”, magazyny zbożowe w konstrukcji murowo-drewnianej w Wilkowie k. Niemczy, w konstrukcji stalowej w Kolcach i Gryfowie, magazyn wyrobów gotowych Fabryki Wyrobów Błazanych w Chojnowie, hotel w Opolu (ul. Dworcowa), hotel Kopalni „Victoria” w Wałbrzychu. W 1955 roku przystąpiono do realizacji tzw. placu Młodzieżowego (nazwa już nieużywana) we Wrocławiu, kompleksu budynków mieszkalno-usługowych – obejmujących ul. Świdnicką i Szewską od Rynku do Kazimierza Wielkiego – w większości wg jego projektów konstrukcyjnych. W następnych latach wybudowano nowoczesne budynki mieszkalno-usługowe w rejonie Wita Stwosza, Nowego Targu i Uniwersytetu. Do jego opracowań należą też budynki Spółdzielni Wojewodzianka przy ul. Powstańców Śl. we Wrocławiu oraz największy budynek przy ul. Drukarskiej tzw. Mrówkowiec.

Opracował projekt konstrukcyjny pierwszego ośrodka obliczeniowego „ZETO” przy ul. Ofiar Oświęcimskich, ETOB przy ul. Legnickiej we Wrocławiu oraz w Zakładach Samochodowych Jelcz. Dla Zakładów Jelcz zaprojektował wysoki budynek administracyjny (12 kondygnacji) w konstrukcji szkieletowej stalowej. W latach 1966–1968 opracował projekt konstrukcyjny systemu budownictwa wielkopłytkowego pod nazwą Wrocławska Wielka Płyta. Pierwsze realizacje zostały poprzedzone badaniami ugięć reologicznych elementów stropowych. Badania te, jak również przyjęty współczynnik bezpieczeństwa stały się podstawą do opracowania przepisów ogólnych oraz normy. Zasady ogólne projektowania konstrukcji WWP zostały podane w podręczniku *Systemy Budownictwa Mieszkaniowego i Ogólnego*, w którym rozdział o WWP napisał jako autor konstrukcji systemu. Dla produkcji elementów WWP wybudowano wytwórnie poligonowe oraz Fabryki Domów we Wrocławiu, Wałbrzychu, Oławie, Lubinie. Z wytwórni WWP wzniesiono całe nowe dzielnice we Wrocławiu, Wałbrzychu, Lubinie, Oławie i Laskowicach. Jest również projektantem-konstrukctorem osiedla Gaj i Polanka we Wrocławiu, osiedla w Oławie oraz w Laskowicach, wybudowanych w technologii WWP.

Zaprojektował w systemie W-70 jako współautor zrealizowane osiedle w Katowicach. W tym też systemie wg jego projektu zbudowano osiedle w Zgorzelcu.

Ostatnie rozwiązania projektowe stanowią budynki zrealizowane w systemie monolitycznym SBM przy ul. Przodowników i Ślężnej we Wrocławiu.

Wykonał wiele ekspertyz oraz – na prośbę pracowników Politechniki Wrocławskiej – konsultował prace dyplomowe z zakresu budownictwa wielkopłytkowego.

Odnaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Złota Odznaka „Zasłużony dla Budownictwa”, Medal XXV-lecia Politechniki Wrocławskiej, Złota Odznaka „Zasłużony dla Województwa Wrocławskiego i m. Wrocławia”, Medal 40-lecia PRL, nagroda Ministra Budownictwa (dwukrotnie), wyróżnienie NOT, nagroda PZITB im. prof. Ludomira Suwalskiego, Medal 75-lecia PZITB.

Dr inż. Iścisław Karabon

Dr inż. budownictwa lądowego.

Urodzony 11 IX 1925 r. w Brześciu nad Bugiem.

Praca:

Po studiach Katedra Budowy Kolei Politechniki Wrocławskiej (obecnie Instytut Inżynierii Lądowej Politechniki Wrocławskiej) od zastępcy asystenta do adiunkta. Od 1991 roku na emeryturze.

Osiągnięcia zawodowe:

Wiele zrealizowanych projektów sieci kolejowej w różnych zakładach przemysłowych Dolnego i Górnego Śląska, nadzór nad budową wewnątrzzakładowej sieci kolejowej; ekspertyzy oraz opinie projektów kolejowych wykonanych przez biura projektowe. Wiele zrealizowanych projektów przebudowy węzłów tramwajowych dla MPK Wrocław.

Odznaczenia:

Krzyż Więźnia Politycznego, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, Medal XXXV-lecia Politechniki Wrocławskiej. Medal PZITB 100-lecie Urodzin Profesora Cybulskiego, wielokrotne nagrody Rektora Politechniki Wrocławskiej, Senatu oraz Dziekana Wydziału Budownictwa.

Prof. zw. dr hab. inż. Jan Kmita

Prof. zw. dr hab. inż. budownictwa lądowego.

Urodzony 18 II 1922 r. w Bobrowcu, pow. Rawa Maz.

Rodzice: Józef i Maria z domu Rosińska. Szkołę powszechną ukończył w 1935 r. w miejscowości rodzinnej i w tym samym roku został przyjęty do Gimnazjum i Liceum im. Bolesława Prusa w Skierniewicach. W 1939 r. w czerwcu ukończył gimnazjum i został przyjęty na podstawie egzaminu do liceum humanistycznego.

Wybuchła wojna, którą przeżył podobnie jak wielu z jego rocznika w tzw. Generalnej Gubernii: przetrzymywanie Żydów, tajne nauczanie, roczny niemiecki obóz pracy w Wolanowie i Pionkach, działalność w Armii Krajowej (pluton w Rzeczycy nad Pilicą – kapral-obszernik). Po przejściu frontu w styczniu 1945 r. powrócił do swojego liceum (uzupełnianie tajnego nauczania) i zdał maturę liceum humanistycznego. W sierpniu tego roku podjął studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu w Łodzi.

Na wieść, iż we Wrocławiu są organizowane studia techniczne, przeniósł się do Wrocławia, gdzie 21 listopada 1945 r. został przyjęty na studia techniczne na Uniwersytecie i Politechnice we Wrocławiu. W listopadzie 1950 r. uzyskał dyplom ukończenia Wydziału Inżynierii ze stopniem inżyniera budownictwa lądowego oraz tytułem magistra nauk technicznych. W czasie studiów podejmował już prace zawodowe, co wówczas było to zjawiskiem powszechnym.

Praca:

Biuro Projektów Przemysłu Węglowego we Wrocławiu – projektant; Spółdzielnia Budowlana we Wrocławiu – kier. działu technicznego; Zarząd Budownictwa Wojskowego nr 4 – gł. konstruktor; Zjednoczenie Budownictwa Wojskowego nr 31 – naczelny inżynier; Biuro Projektów Budownictwa Komunalnego we Wrocławiu – st. projektant, gł. specjalista konstrukcji; Miastoprojekt Wrocław – weryfikator proj. konstrukcji.

W lutym 1955 r. podejmuje pracę w Politechnice Wrocławskiej w Katedrze Budowy Mostów i w 1962 r. zostaje jej kierownikiem po śmierci prof. Dobrosława Strożeckiego i przejściowym kierownictwie doc. Leona Danielskiego, dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego, dyrektor Instytutu Inżynierii Lądowej, rektor z wyboru Politechniki Wrocławskiej przez dwie kadencje (1984–1990) i przewodniczący autonomicznej Konferencji Rektorów Wyższych Uczelni Technicznych w Polsce (1989–1990). Na emeryturze od 1992 r., przewodniczący Stowarzyszenia Absolwentów Politechniki Wrocławskiej – od roku 2005 honorowy przewodniczący. W latach 1997–2010 przewodniczący Komisji Dyplomowych w Instytucie Inżynierii Lądowej.

Osiągnięcia naukowe, zawodowe i społeczne:

Specjalność – budowa mostów, mechanika konstrukcji mostowych, konstrukcje z betonu sprężonego. Ponad 170 publikacji w tym monografia *Mosty sprężone kablami zgrupowanymi z lin*; dwutomowy podręcznik *Mosty betonowe*, cz. I, *Podstawy kształtowania*, cz. II, *Podstawy wymiarowania*; współautorstwo pionierskiego w kraju podręcznika *Komputerowe wspomaganie projektowania mostów*; współautorska bibliografia w języku polskim i angielskim *Dorobek nauki polskiej w zakresie konstrukcji zespolonych*; współtwórca opracowania monograficznego *Wrocławskie Środowisko Akademickie – Twórcy i ich Uczniowie*; współtwórca i przewodniczący Komitetu Programowego anglojęzycznego czasopisma naukowego z listy filadelfijskiej „Archives of Civil and Mechanical Engineering”; przewodniczący Komitetu Organizacyjnego międzynarodowych konferencji w Politechnice Wrocławskiej pt. „Safety of Bridge Structures” w latach 1975, 1982, 1987, 1992. Jego prace były prezentowane na pięciu Kongresach FIP, a na kongresie w Nowym Jorku przedstawił osobiście dwie prace. Przedstawiał swoje prace osobiście na wielu konferencjach lub podczas wizyt, np. w Delft (1976), Liege (1976), Tbilisi (1980), Glasgow (1981), Fort Collins (Colorado – USA; 1988). Dwa własne i cztery współautorskie patenty; wiele zrealizowanych projektów takich obiektów, jak: budynki mieszkalne, budynki magazynowe, zbiorniki na wodę pitną i mosty, w tym most Pokoju we Wrocławiu.

Członkostwo w różnych stowarzyszeniach naukowo-technicznych i naukowych, w tym we Wrocławskim Towarzystwie Naukowym, Komitecie Inżynierii Lądowej i Wodnej Polskiej Akademii Nauk, Centralnej Komisji ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych, Zespole Ekspertów do Oceny Wniosków na Stypendia Naukowe NATO. Wyróżniony czterokrotnie tytułem doktora honoris causa: Politechniki Poznańskiej w 1993 r., Politechniki Krakowskiej w 2000 r., Politechniki Wrocławskiej w 2000 r., Papieskiego Wydziału Teologicznego w 2002 r.

Przewodniczący Komitetu Budowy Pomnika Orląt Lwowskich 11.11.1988 r. Podjął decyzję przywrócenia jawnej działalności w Politechnice Wrocławskiej Solidarności i Niezależnego Samorządu Studenckiego na rok przed wymuszonymi decyzjami państwowymi. Członek Towarzystwa Przyjaciół Ossolineum.

Wypromował 10 doktorów, z których kilku zostało w uczelni; wśród nich samodzielność naukową osiągnęli: doc. Leopold Kamiński (zmarły w 2009 r.), prof. Jan Biliszczuk (obecny kierownik Zakładu Mostów) oraz prof. Jan Bień i prof. Czesław Machelski. Tworzą oni własne zespoły kierunkowe nauki i budują razem Wrocławską Szkołę Mostownictwa znaną i uznaną w kraju i za granicą.

Odnaczenia:

Liczne odznaczenia stowarzyszeniowe, resortowe oraz państwowe, w tym Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Zasłużony dla Politechniki Wrocławskiej, siedmiokrotnie indywidualne nagrody ministra za osiągnięcia naukowe i dydaktyczne, liczne nagrody rektora.

Obecnie jako swego rodzaju wolontariusz działa czynnie w Uczelni na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego, w tym w Instytucie Inżynierii Lądowej, a szczególnie w Zakładzie Mostów; bierze też udział w posiedzeniach Senatu (osoba zapraszana) oraz w pracach Stowarzyszenia Absolwentów PWr.

Poza Uczelnią jest w dalszym ciągu czynnym członkiem: Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego, Wrocławskich Oddziałów: Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji, Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa, Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej. Utrzymuje też łączność z Papieskim Wydziałem Teologicznym we Wrocławiu. Kontynuuje udział w pracach Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN (członek zapraszany) w Warszawie, a także w dorocznej Konferencji Naukowej Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN oraz Komitetu Nauki PZITB w Krynicy, która w 2010 r. była jego 56 konferencją. Bierze też często udział w różnych konferencjach z zakresu problematyki mostowej oraz ogólnie pojętych konstrukcji zespolonych.

Dalsze informacje w: *Księżdz Jubileuszowej 50-lecia Politechniki Wrocławskiej 1945–1995*; Oficyna Wyd. Politechniki Wrocławskiej, Wrocław 1995; *Kto jest Kim we Wrocławiu*, Wyd. Fox, Wrocław 1999; *Współcześni Uczni Polscy*, Warszawa 1999; *Złota Księga Nauk Technicznych*, Helion 2003; *Who is Who w Polsce, Hubners blaues Who is Who*, wyd. II, Schweiz 2003.

Prof. zw. dr hab. inż. Tadeusz Kolendowicz

Urodzony 30 VIII 1922 r. w Koźminie Wlkp.

W grudniu 1939 r. wraz z całą rodziną został wysiedlony przez Niemców. Okupację spędził na Lubelszczyźnie i w Warszawie, gdzie jako żołnierz Armii Krajowej wziął udział w Powstaniu Warszawskim.

Do pracy naukowo-dydaktycznej został zaangażowany już jako student w roku 1948 przez profesora Mariana Janusza, który skierował jego zainteresowania na mechanikę budowli.

Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę w Katedrze Wytrzymałości Materiałów i Statyki Budowli, równocześnie stale współpracując jako starszy projektant w Biurze Projektów Budownictwa Komunalnego, a później w Zakładach Doświadczalnych Politechniki Wrocławskiej oraz w Zespole Rzecznawców PZITB. Początkowo jego zainteresowania naukowe ogniskowały się na badaniach modelowych prętowych układów przestrzennych oraz płyt.

Stanowisko docenta uzyskał w 1965 r., na stanowisko i tytuł profesora nadzwyczajnego został powołany w 1972 r. Tytuł profesora zwyczajnego otrzymał w roku 1989. W roku 1964 objął kierownictwo Katedry Konstrukcji Budowlanych na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej, reorganizując całkowicie program nauczania w Katedrze. Przez wiele następnych lat był kierownikiem różnych jednostek zmieniających swe nazwy w toku kolejnych reorganizacji uczelni. W momencie przejścia na emeryturę pełnił funkcję kierownika Zakładu Konstrukcji Budowlanych na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej. W latach od 1990 do 1993 był dziekanem tego Wydziału. Do chwili obecnej uczestniczy w pracy dydaktycznej i naukowej Zakładu, Wydziału i Uczelni.

W swej działalności inżynierskiej wykonał około 50 poważniejszych projektów. W tej liczbie mieszczą się m.in.: projekt 12 zbiorników żelbetowych na wodę o pojemności 10 000 m³ każdy, projekt drogowego mostu żelbetowego o rozpiętości 46 m w Świdnicy, projekt wstępny zapory wodnej w wersji żelbetowej i betonowej w Górzyniu koło Szklarskiej Poręby, projekt techniczny ronda podziemnego we Wrocławiu.

Oprócz zajęć na Politechnice Wrocławskiej wykładał również w latach 1961–1980 na Wydziale Architektury Wnętrz Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych we Wrocławiu.

Od października 1980 do końca września 1985 r. był profesorem na Wydziale Architektury Université des Sciences et de la Technologie d'Oran w Algierii.

Przebywał na następujących zagranicznych stażach naukowych: 1,5 miesiąca w Kijowskim Instytucie Inżynieryjno-Budowlanym, 1 miesiąc na Politechnice w Budapeszcie (1967), 1 miesiąc na Uniwersytecie Technicznym w Stuttgarcie (1980). Opublikował kilkadziesiąt prac naukowych; w tej liczbie 9 podręczników. Jest członkiem kilku towarzystw naukowych, był promotorem 7 zakończonych przewodów doktorskich, opiekował się dwiema zakończonymi pracami habilitacyjnymi. Był recenzentem wielu prac doktorskich, habilitacyjnych, na stanowiska i do tytułu profesora.

Ważniejsze odznaczenia i nagrody:

Warszawski Krzyż Powstańczy, Krzyż Armii Krajowej, Medal Wojska, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej. Otrzymał m.in. trzykrotnie nagrody Ministra za książkę *Mechanika budowlania dla architektów*, która jest obowiązującym podręcznikiem na wszystkich wydziałach architektury w całym kraju i została także przetłumaczona na język czeski. Otrzymał Patent nr 54951 Weterana Walk o Wolność i Niepodległość Ojczyzny, przyznany przez Prezesa Rady Ministrów.

Mgr inż. Zbigniew Kotynia

Mgr inż. budownictwa lądowego.

Urodzony 31 V 1923 r. w Łazach.

Żołnierz ZWZ i AK podczas wojny.

Praca:

Biura Projektów Przemysłu Węglowego we Wrocławiu i w Krakowie; Biuro Projektów i Realizacji Inwestycji Rafinerii Nafty w Krakowie – na stanowiskach projektanta, weryfikatora, kierownika zespołu i kierownika pracowni budowlanej, firma „Decon” i DC Engineering sp. z o.o., firma „Alstar” sp. z o.o.

Osiągnięcia zawodowe:

Rozbudowa Rafinerii Nafty w Czechowicach i jej odbudowa po pożarze; Kombinat Mazowieckich Zakładów Rafineryjnych i Petrochemicznych w Płocku; Zakłady Rafineryjne w Gdańsku; wiele innych obiektów w pozostałych rafineriach i pokrewnych branżowo zakładach – bardzo często przy współpracy z zagranicznymi firmami.

Odznaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Armii Krajowej.

Dr inż. Oskar Michejda

Urodzony 19 V 1922 r. w Trzyńcu w Czechosłowacji.
Zamieszkały w USA.

Praca:

Politechnika Wroclawska, Wydz. Budownictwa Lądowego, Wroclawskie Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego – st. projektant w pracowni gospodarki wodnej. Politechnika Częstochowska, dziekan Wydz. Mechanicznego, Uniwersytet w Chartumie, Sudan; Szkoła Związku Miedzi, Szkoła Inżynierii N.Y.C., USA; Uniwersytet Sheffield, USA; MIT, USA.

Autor książki *Mechanika materiałów*, publikacje dotyczące teorii konstrukcji, patentów.

Właściciel firmy „Michejda Inżynieria”, obecnie firmy „Dr Oskar Michejda PE” w Sarasocie w USA.

Pracował jako inżynier przy budowie elektrowni atomowych w firmie Burns i Roe w USA.

Prof. zw. dr hab. inż. Edward Wł. Mielcarzewicz

Urodzony 22.10.1924 r. w Starym Sączu.

Przed II wojną światową zamieszkały w Grudziądzu. Od 10.05.1945 r. we Wrocławiu (Pionier Wrocławia). Żołnierz AK, pseudonim „Budrys”.

Dyscyplina i specjalności:

Inżynieria i ochrona środowiska; specjalizacja: zaopatrzenie w wodę i usuwanie ścieków z miast, gospodarka wodno-ściekowa zakładów przemysłowych, odwadnianie (melioracja) terenów zurbanizowanych.

Praca:

Pierwsza Grupa Naukowo-Kulturalna Pionierów Wrocławia – Straż Akademicka (1945), Politechnika Wroclawska – kier. odbudowy (1945–1946), Dyrekcja Okręgowa Dróg Wodnych we Wrocławiu – kierownik budowy (1948–1950); Spółdzielnia Inżynierska Oddz. we Wrocławiu – projektant (1950–1951); Wroclawskie Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego – organizator i kierownik Pracowni Gospodarki Wodnej (1951–1954); Wroclawskie Biuro Studiów i Projektów Budownictwa Komunalnego – projektant (1956–1960); Politechnika Wroclawska – nauczyciel akademicki (1951–1996) od st. asystenta do tytularnego profesora zwyczajnego, stanowiska: kierownik Zakładu Zaopatrzenia w Wodę i Usuwania Ścieków (1968–1994); z-ca

dyr. Instytutu Inżynierii Sanitarnej i Wodnej (1968–1972) i Instytutu Inżynierii Ochrony Środowiska (1975–1977 oraz 1980–1983); dziekan Wydziału Inżynierii Środowiska (1986–1990); Wyższa Szkoła Inżynierska w Zielonej Górze – tytuł. profesor zwyczajny (1993–1995).

Stopnie i tytuły naukowe:

Mgr inż. Politechnika Wroclawska – Wydział Budownictwa 1950 r., dr n.t. – Akademia Rolnicza we Wroclawiu 1961 r., dr hab. – Politechnika Warszawska 1966 r., prof. nadzw. tytuł. 1973 r., prof. zwycz. tytuł. 1983 r.

Ważniejsze osiągnięcia zawodowe (inżynierskie):

Kilkanaście zrealizowanych projektów gospodarki wodnej i ściekowej w zakładach przemysłowych (m.in. Huta Kościuszko, Huta Częstochowa, Huta Stalowa Wola, Nowa Odlewnia Staliwa – Myszków, Zakłady Ursus i in.) oraz w miastach (m.in. Wrocław, Brzeg, Zawadzkie, Polkowice).

Działalność naukowa:

Prace opublikowane: 172 artykuły i referaty, 4 patenty, 2 monografie, 8 podręczników i skryptów m.in.: *Obliczenia hydrauliczne układów wodociągowych*, Arkady 1965; *Studium współpracy układów wodociągowych w systemach wielostrefowych*, ZN. Pol. Wrocł. 1966; *Obliczenia systemów zaopatrzenia w wodę*, Arkady 1977 i 2000; *Gospodarka Wodno-Ściekowa w Zakładach Przemysłowych*, PWN 1986; *Odwadnianie Terenów Zurbanizowanych*, PWN (cz. I, 1990; cz. II, 1991).

Prace niepublikowane, w większości rejestrowane w uczelni: ok. 290 raportów z prac badawczych, ekspertyz, koncepcji, koreferatów i opinii z zakresu gospodarki wodno-ściekowej miast i zakładów przemysłowych oraz odwadniania terenów zurbanizowanych.

Stworzenie Wroclawskiej Szkoły Naukowej Wodociągów i Kanalizacji (3 prof., 3 dr. hab. i łącznie 24 dr. n.t.), kilkadziesiąt opinii o rozprawach doktorskich, habilitacyjnych, do wniosków o stanowisko docenta oraz tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego i zwyczajnego.

Współpraca z zagranicą:

Wzajemna prezentacja programów i wyników badań, wzajemne wizyty i publikacje, szczególnie z Politechniką w Brnie, Lipsku, Tbilisi z U.T. w Dreźnie, po części z Instytutem Politechnicznym w Moskwie i Leningradzie (Petersburgu) oraz z Uniwersytetem w Mosulu (Irak).

Członkostwo:

PZITS od 1956 r.; Polskie Towarzystwo Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej od 1962 r.; Wroclawskie Towarzystwo Naukowe od 1974 r., Sekcja Inżynierii Sanitarnej Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN od 1972 r., przewodniczący 1975–1990; Komitet Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN 1975–1996, członek Prezydium 1975–1990; Polski Komitet Międzynarodowego Stowarzyszenia Zaopatrzenia w Wodę (IWSA) 1980–1995; Komitet Inżynierii Środowiska PAN 1982–1986; Komitet Nagród Państwowych – Sekcja Budownictwa 1979–1990; Komitet Badań Naukowych, Sekcja Inżynierii i Ochrony Środowiska 1991–1995; a także Rady Naukowe kilku instytutów uczelnianych i resortowych.

Odnaczenia:

Brązowy Krzyż Zasługi z Mieczami (Kraków), 1945 r.; Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, 1973 r.; Krzyż Armii Krajowej, 1994; Medal Matki Polki Ziemi Raciborskiej, 1973; Medale 30-, 35-, 40- i 50-lecia Politechniki Wrocławskiej, 1975–1995; Medal Edukacji Narodowej, 1990; Medal 50-lecia Politechniki Krakowskiej, 1995; Medal Politechniki Wrocławskiej (za zasługi), 2000; Medal „Zasłużony dla Wrocławia”, 2005; 10 odznak środowiskowych, m.in. Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, 1965; Odznaka „Zasłużonemu Opolszczyźnie”, 1972; Złota Odznaka za Zasługi dla Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, 1989; Odznaka Wyróżnionego Absolwenta Politechniki Wrocławskiej, 2005 i inne.

Dyplom Uznania Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławia za ofiarną pracę na rzecz nauki polskiej, 1990. Kilka dyplomów za zasługi i działalność w PZITS i NOT. Nagrody Ministra Szkolnictwa Wyższego i Techniki w dziedzinie badań naukowych i za wyróżniające się podręczniki 1967, 1971, 1978, 1989; Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, za podręcznik *Obliczanie Systemów Zaopatrzenia w Wodę*, 1984; Nagroda Senatu Politechniki Wrocławskiej za szczególne osiągnięcia dydaktyczne, 1987; nagrody: Ministra Edukacji Narodowej za kształcenie kadry naukowej, 1991; Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa, 2001. Ponadto 19 nagród Rektora Politechniki Wrocławskiej za działalność naukową i 12 nagród Dyrektora Instytutu Inżynierii Ochrony Środowiska Politechniki Wrocławskiej.

Doc. dr inż. Mieczysław Mysiak

Doc. dr inż. budownictwa wodnego.

Urodzony 28 X 1923 r. w Nisku n. Sanem.

Praca zawodowa, naukowo-badawcza i dydaktyczna:

W części naukowo-badawczej w zakresie: hydrauliki, hydrologii, budownictwa wodnego, hydrogeologii, inżynierii środowiska, techniki sanitarnej, melioracji, regulacji rzek, wodociągów, kanalizacji, ujęć wód podziemnych i powierzchniowych, uzdatniania wody i oczyszczania ścieków, ochrony wód, unieszkodliwiania odpadów. W podanym zakresie wykonano: badania hydrologiczne, hydrauliczne, hydrogeologiczne, badania jakości i stanu czystości wód powierzchniowych i podziemnych, badania technologiczno-techniczne uzdatniania wody i oczyszczania ścieków oraz odpadów, operaty wodno-prawne, oceny oddziaływania na środowisko, koncepcje, założenia, projekty wstępne i techniczno-robocze urządzeń oraz obiektów gospodarki wodno-ściekowej i budownictwa wodnego w szerokim zakresie, opracowania instrukcji rozruchów, obsługi i eksploatacji urzą-

dzeń oraz obiektów z tego zakresu, opracowania stref ochrony sanitarnej (dla powietrza, wody i gleby), pełnienie nadzorów autorskich i inwestorskich oraz wykonanie szeregu opinii naukowo-technicznych, recenzji, referatów i koreferatów oraz innych opracowań naukowo-badawczych, technologicznych i technicznych.

Prace były wykonywane dla: zakładów i instytucji gospodarki wodnej, komunalnej, przemysłowej, produkcyjnej, dla instytucji samorządowych, ochrony środowiska, biur projektowych, uczelni, instytutów i innych.

Ważniejsze opracowania:

W latach 1939–2002 roku wykonano ponad 900 różnych opracowań z przedstawionego zakresu dla kilkuset odbiorców. Do najważniejszych można zaliczyć: założenia, w tym projekty odbudowy około 30 obiektów wodnych woj. opolskiego zniszczonych podczas II wojny (1951–1960), kilkadziesiąt badań hydrogeologicznych (1953–1990), analiza ponad 500 badań hydrogeologicznych z terenu całej Polski do pracy doktorskiej (1955–1966), badania stanu czystości wód zbiorników w Myczkowcach i Solinie oraz 10 głównych dopływów (1970–1995), badania zaprojektowanej, prototypowej kontenerowej oczyszczalni ścieków (wdrożeniowej) dla 100–300 m², badania zużycia wody w obiektach Politechniki Rzeszowskiej (1980–1992), badania wpływu odwodnienia terenów na stan poziomu wody gruntowej (1976–1988), nadzór autorski nad realizacją kilkudziesięciu obiektów gospodarki wodno-ściekowej w Polsce (1951–1985), organizacja dwóch konferencji naukowych (1999 i 2001).

Praca dydaktyczna:

Politechnika Wroclawska (1950–1970), Politechnika Rzeszowska (1970–1995), SGGW w Warszawie (1975–1977). Wykłady, ćwiczenia, prace przejściowe, seminaria, prace dyplomowe z przedmiotów: drogi wodne, budowa jazów i siłowni wodnych; wodociągi i kanalizacje; encyklopedia wod.-kan.; instalacje wod.-kan. i inne; zasady inżynierii miejskiej; hydrowiertnictwo; instalacje przemysłowe i budowlane. Wypromował ponad 500 dyplomantów (1964–1992).

Publikacje:

Autor 18 skryptów, pomocy dydaktycznych, podręczników (1952–2001), współautor 2 skryptów (1968–1972), ponad 125 opublikowanych artykułów – w tym za granicą – (1952–2002), współautor publikacji *Wydział Budownictwa i Inżynierii Środowiska. Kierunek Inżynieria Środowiska – Zarys historii* (1976), monografia *Historia kierunku Inżynieria Środowiska Politechniki Rzeszowskiej* (1997–2002).

Praca:

PAN (członkostwo), w tym: Komisja Budownictwa (1988–1990), Komisja Gospodarki Wodnej (1978–1995), Sekcja Inżynierii Sanitarnej Komitetu Inżynierii Łądowej i Wodnej (1981–1991).

Niektóre pełnione funkcje w PWr i PRz.:

Udział w tworzeniu inżynierii sanitarnej w PWr. u prof. A. Szniolisa (1950), udział w tworzeniu inżynierii ochrony środowiska PWr. (1968–1969), kier. Zakł. Urządzeń Sanit. PRz. (1970–1991), prodziekan Wydz. Bud. i Inż. Środ. PRz. (1972–

1973), przew. Wydz. Komisji Egz. Dypl. PRz. (1973–1984), przew. komisji progr. studiów na kier. Inż. Środ. PRz. (1973–1985), organizator i opiekun studenckich obozów naukowych na kier. Inż. Środ. PRz. (1973–1985), opiekun kier. Inż. Środ. P.Rz. (1971–1991).

Praca zawodowa, naukowa i dydaktyczna:

1939–1995–2002 (63 lat pracy zawod., 56 lat pracy nauk.-dyd.); 1939–1940 – Cegielnia w Chmielowie (prod. rur drenarskich) etat; 1940–1943 – Państw. Szkoła Bud. w Jarosławiu (dypl. tech.); 1943–1944 – Kolej Wschodnia (Ostbahn) Jarosław (insp. nadz.); 1945 – DOKP Kraków i Wrocław (Oddz. I Wydz. Drog.); 1945–1950 – studia PWr., Wydz. Bud. Oddz. Wodny (dyp. mgr inż.); 1948 – Przeds. Inżynierskie Wrocław (1/2 etatu technik); 1949 – Zarząd Miejski Wrocław (1/2 etatu, insp. nadzoru); 1950–1970 – PWr. (mł. asys., adiunkt, st. wykład.); 1950–1951 – Przed. Bud. Przem. nr 3 w Krakowie, Oddz. Wrocl. (proj.); 1953–1954 – Zakł. Techn. Wody i Ściek. PWr. (proj.); 1955–1964 – Zakład Dróg Wod. i Reg. Rzek PWr. (1/2 etatu, gł. konstr.); 1969–1970 – Wydz. Bud. Kom. Polit. Rzesz. (godz. zlec., st. wykł.); 1970–1990 – Wydz. BLIK – Wydz. Bud. i Inż. Środ. PRz. (docent); 1975–1977 – Wydz. Mel. Wod. Akad. Roln. w Warszawie (1/2 etatu); 1990–1995 – Wydz. Bud. i Inż. Środ. PRz. (godz. zlec., doc.); 1995–2001 – praca zawodowa i naukowa we własnym zakresie.

Osiągnięcia i nagrody:

Nagrody rektorów PWr. i PRz. (1955–1993), Odznaka XV-lecia Wyzwolenia Dolnego Śląska (1960), Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej (1971), Odznaka Zasłużony dla Woj. Rzeszowskiego (1974), Odznaka Honorowa „Zasłużony Opolczyczyźnie”, (1974), Złoty Krzyż Zasługi (1975), Nagroda Ministra Szkolnictwa Wyższego i Techniki zesp. III stopnia (1976) i indyw. II stopnia (1979), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1979), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1982), Medal 40-lecia Polski Ludowej (1985), Srebrna Odznaka Honorowa PZITS (1988).

Mgr inż. Stanisław Józef Pilch

Urodzony 29 IV 1922 r. w Łańcucie.

Praca:

Przedsiębiorstwo Projektowania Budownictwa Miejskiego „Miastoprojekt-Rzeszów” – projektant; Wydział Budownictwa i Architektury Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Łańcucie, gdzie pełnił funkcję kierownika sekcji, a następnie kierownika wydziału.

Zmarł 10 stycznia 1970 roku.

Odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi dla Pożarnictwa.

Mgr inż. Feliks Rzeszotarski

Mgr inż. budownictwa lądowego.

Urodzony (de iure) w roku 1927 w Hałuszczyńcach k. Zbaraża.

Walka z okupantem w Komórcie Likwidacyjnej NOW Armii Krajowej. Studia rozpoczął na Akademii Górniczej w Krakowie, od II roku - we Wrocławiu.

Praca:

Podczas studiów: w Katedrze Mineralogii i Petrografii, następnie wykonywał projekty zlecone z zakresu budownictwa usługowego, nauczyciel w technikach budowlanych.

Po studiach: Biuro Projektów Budownictwa Komunalnego – Wrocław, Miastoprojekt - Wrocław, Miejskie Biuro Projektów we Wrocławiu, Pracownia Urbanistyczna miasta Wrocławia (niepełny etat), biura projektów w Algierze, Ville de Dollard des Ormeaux – Kanada.

Stanowiska: projektant, kierownik zespołu i pracowni, sprawdzający, inspektor nadzoru technicznego, rzeczoznawca Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji, uprawnienia inżynierskie w Quebecu.

Osiągnięcia zawodowe:

Projekty ulic i zagospodarowania przestrzennego łączące zakresy: inżynierii lądowej i urbanistyki, np. projekt przedłużenia ul. Świerczewskiego we Wrocławiu (ob. Marszałka J. Piłsudskiego) oraz projekt rewaloryzacji Rynku w Jaworze, możliwy po skorygowaniu układu ulic przelotowych. Przewodni kierunek działalności zawodowej oraz publikacji to rozwiązania przestrzenne zapewniające użytkownikom niezbędny komfort przy równoczesnej czytelności układów i bezpieczeństwie ruchu.

I nagroda za współpracę przy opracowaniu układu przestrzennego miasta Wrocławia. Wyróżnienia w konkursach urbanistycznych.

Publikacje: *Katalog elementów powtarzalnych dróg i zagospodarowania przestrzennego*. Artykuły w miesięcznikach „Miasto”, „Drogownictwo”, „Biuletyn Polonijny” w Kanadzie.

Mgr inż. Józef Sierżęga

Mgr inż. budownictwa lądowego.

Urodzony 29 I 1924 r. w Chodorowie, woj. lwowskie.

Praca:

Liceum Komunikacyjne we Wrocławiu – nauczyciel; Katedra Budowy Kolei – asystent; Ministerstwo Obrony Narodowej – inspektor nadzoru; Zjednoczenie

Przemysłu Maszyn Budowlanych – naczelnik wydziału inwestycji; Zjednoczenie Przemysłu Optycznego – dyrektor ds. inwestycji; Biuro Projektów Inwestycyjnych „Omel” – dyrektor. Po przejściu na emeryturę – rzeczoznawca majątkowy w Powszechnym Banku Kredytowym w Warszawie.

Udział w budowach: stalowni i walcowni w Stalowej Woli, Odlewni Staliwa i Elektrociepłowni w Końskich, Huty Szkła Optycznego w Jeleniej Górze, pięciu fabryk sprzętu medycznego (w tym Fabryki Elektronicznej Aparatury Medycznej w Zabrze).

Odnaczenia:

Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi, Kawalerski Krzyż Orderu Odrodzenia Polski, złote odznaki Zasłużonego dla Przemysłu Maszynowego i Województwa Poznańskiego.

Mgr inż. Włodzimierz Skibiński

Mgr inż. budownictwa lądowego.

Urodzony 4 sierpnia 1926 r. w Poznaniu.

Członek Straży Akademickiej Politechniki Wrocławskiej, kombatant II wojny światowej, były żołnierz AK.

Praca:

Od 1945 r. Uniwersytet i Politechnika Wrocławska – administrator; IV Państwowy Ośrodek Szkolenia Zawodowego – wykładowca; Wrocławskie Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego – starszy projektant; Dolnośląskie Biuro Projektów Górniczych – kierownik pracowni; Wojewódzkie Biuro Projektów – dyrektor techniczny; Akademia Medyczna – dyrektor techniczny; od 1982 r. emeryt. Autor projektów konstrukcyjnych na budowach: Huty Tlenku Cynku „Bolesław”, Cementowni Rejowiec II, Huty Bobrek, Huty Siechnica, Fabryki Armatur w Krakowie i innych. Specjalista i konsultant w biurach projektowych: Budownictwa Komunalnego oraz Gazoprojekt we Wrocławiu. Rzeczoznawca ds. budownictwa PZITB oraz Ministerstwa Administracji Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska Warszawa.

Odnaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, nagroda Ministra Gospodarki Komunalnej Ochrony środowiska i Administracji.

Doc. dr inż. Andrzej Sokolski

Doc. dr inż. budownictwa lądowego.

Urodzony 7 XII 1926 r. we Włodzimierzu Wołyńskim.

Praca:

Państwowy Urząd Repatriacyjny – Wrocław Psie Pole. Centralne Biuro Projektów Przemysłu Węglowego – st. projektant. Gazoprojekt Wrocław – starszy projektant, weryfikator. Politechnika Wrocławska – Instytut Architektury i Urbanistyki, Zakład Teorii i Projektowania Konstrukcji Budowlanych, a następnie Katedra Statyki i Konstrukcji Specjalnych – starszy asystent, adiunkt. Wyższa Szkoła Inżynierska w Zielonej Górze – docent.

Plateau STAre Water Board – JOS Nigeria – naczelny inżynier. Univeristy of Jos Nigeria – prof. zwyczajny. Broadline Aviation Services Kaduna – Nigeria – captain pilot.

Osiągnięcia naukowe i zawodowe:

Opracował skrypt z konstrukcji żelbetowych. Jest autorem lub współautorem około 20 publikacji, 300 ekspertyz budowlanych oraz 80 projektów konstrukcji budowlanych. Projekty i realizacje ważniejszych obiektów budowlanych. Przebudowa i rozbudowa elektrowni Wrocław. Konstrukcje budowlane wielu obiektów przeróbki węgla kamiennego i brunatnego, np. stacja narożna i mosty transportowe kopalni Victoria i kopalni Konin, zbiornik gazu dla Elbląga posadowiony na bardzo ściśliwych gruntach organicznych, zbiornik gazu dla Kalisza, budynek obserwatorium meteorologicznego na Śnieżce, zapora wodna długości 1300 metrów w Jos – Nigeria.

Odnaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi, Medal 10-lecia PRL, Złota Odznaka Szybowcowa z dwoma diamentami oraz wiele odznaczeń branżowych i regionalnych.

Mgr inż. Eugeniusz Sorokowski

Mgr inż budownictwa wodnego.

Urodzony 19 XII 1918 r. w Dobromilu.

Studia:

Politechnika Lwowska – Wydział Inżynierii Lądowej i Wodnej w latach 1937–1939; Politechnika Wrocławska – Wydział Budownictwa, Oddział Wodny.

Praca:

Politechnika Wrocławska, Katedra Geometrii Wykreślnej 1946–1979, Technikum Budowlane we Wrocławiu – nauczyciel przedmiotów: wodociągi, kanalizacja, wewnętrzne instalacje sanitarne. W latach 1948–1954 Biuro

Projektów Budownictwa Komunalnego we Wrocławiu – projektant; Biuro Projektów Budownictwa Wodnego „Hydroprojekt” we Wrocławiu. W 1980 r. przeszedł na emeryturę.

Mgr inż. Waław Szczechła

Mgr inż. budownictwa lądowego.

Urodzony 17 XII 1922 r. w Zawierciu.

Praca:

Liceum Techniczne P.O. „Służba Polsce” – st. inspektor budownictwa, zawodowa służba wojskowa od porucznika do pułkownika, w budownictwie i komunikacji wojskowej na odpowiedzialnych stanowiskach. Po przejściu na emeryturę wojskową ze względów zdrowotnych Wojskowe Biuro Studiów i Projektów Budowlanych w Warszawie – st. projektant; NOT w Warszawie – st. specjalista ds. inwestycji; Ministerstwo Komunikacji, Departament Spraw Obronnych – st. specjalista ds. spraw mostowych, Warszawa. Pracę zawodową zakończył w 1983 r.

Osiągnięcia zawodowe:

Udział w odbudowie zniszczonych obiektów wojskowych, mostów drogowych i dróg oraz w projektowaniu i budowie mostów wojskowych.

Odnaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyże Zasługi, medale i odznaki w liczbie 12.

Prof. zw. dr hab. inż. Kazimierz Thiel

Prof. zw. dr hab. inż. budownictwa lądowego, członek rzeczywisty PAN.

Urodzony 25 I 1924 r. w Doruchowie.

Praca:

Starszy asystent na Wydziale Inżynierii Politechniki Wrocławskiej, st. asystent na Wydziale Budownictwa Przemysłowego Politechniki Warszawskiej; pracownik naukowy w Instytucie Organizacji i Mechanizacji Budownictwa, Warszawa; stażysta w Centre Experimental de Recherches et d'Études du Bâtiment et des Travaux Publics, Paris; kierownik Zakładu Materiałów w filii tego instytutu w Casablance; założyciel i wieloletni kierownik Pracowni Mechaniki Skał w Instytucie Budownictwa Wodnego PAN w Gdańsku; kierownik i wykładowca studium doktorskiego

w Ecole Nationale Polytechnique d'Alger; przewodniczący (z wyboru) podczas dwóch kadencji Wydziału IV Nauk Technicznych PAN – nadzór nad 10 instytutami PAN i 16 komitetami naukowymi, określanie priorytetów w naukach technicznych, miejsca i roli nauk technicznych w relacji do innych dziedzin nauki.

Działalność naukowo-badawcza do 1966 r. związana z technologią i reologią betonu, konstrukcjami żelbetowymi (sprężonymi), organizacją i technologią procesów budowlanych, od 1967 roku z mechaniką skał w inżynierii wodnej. Badania miały charakter zarówno poznawczy, rozwijający dyscyplinę naukową oraz stosowany. Wyniki wykorzystywano przy projektowaniu i realizacji budowli inżynierskich. Większość badań miała charakter interdyscyplinarny.

Wyniki działalności naukowo-badawczej przedstawił w 250 publikacjach – w tym w pierwszej polskiej książce pt. *Mechanika skał w inżynierii wodnej* (drugie, rozszerzone wydanie ukazało się w jęz. angielskim), wydał dwie normy dotyczące polowych badań wytrzymałości na ścinanie oraz modułów sprężystości i odkształcenia skał. Wyniki prezentował na ponad dwudziestu konferencjach międzynarodowych oraz na przeszło dwudziestu konferencjach naukowo-technicznych Podkomitetu Mechaniki Skał i Podłoża (kierowanego przez K. Thiela w latach 1968–2003) Polskiego Komitetu Wielkich Zapór; stanowiły także podstawę rozpraw doktorskich i habilitacyjnych.

Nagrody i odznaczenia:

Krzyże: Kawalerski, Oficerski i Komandorski Orderu Odrodzenia Polski, nagroda indywidualna Prezesa PAN, trzy nagrody zespołowe Sekretarza Naukowego PAN.

Wydział Chemiczny

Dzieje Wydziału

W wydanym 24 sierpnia 1945 roku Dekrecie Rady Ministrów o przekształceniu Uniwersytetu Wrocławskiego i Politechniki Wrocławskiej w polskie państwowe szkoły akademickie, Politechnika Wrocławska dzieli się na cztery wydziały, a jednym z nich jest Wydział Chemiczny. Pod koniec 1945 roku w ramach unii Uniwersytetu i Politechniki Wrocławskiej powstaje Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii z Oddziałem Chemii Technicznej. Tworzy go pięć katedr chemicznych (Chemii Nieorganicznej, Chemii Organicznej, Chemii Fizycznej, Chemii Ogólnej I oraz Chemii Ogólnej II) oraz osiem katedr technologicznych (Technologii Przemysłów Nieorganicznych, Technologii Przemysłów Organicznych, Technologii Przemysłów Rolniczych, Technologii Chemicznej Węgla, Technologii Nafty i Paliw Płynnych, Inżynierii Chemicznej, Maszynoznawstwa Chemicznego i Elektrochemii). Pierwszymi kierownikami tych katedr byli wybitni uczeni, którzy przybyli do Wrocławia głównie ze Lwowa. Tak więc historia Wydziału Chemicznego to przede wszystkim szkoły naukowe wywodzące się z tradycji chemicznej szkoły lwowskiej. Tradycje te są kontynuowane do dziś, co przejawia się w sposobie prowadzenia zajęć dydaktycznych, które są ściśle związane z realizowanymi pracami naukowymi, we współpracy z przemysłem chemicznym oraz dużą różnorodnością tematyki badawczej.

Pierwszym prorektorem połączonych uczelni, odpowiedzialnym za Politechnikę Wrocławską, został wybitny chemik lwowski prof. Edward Sucharda (ostatni rektor polskiej Politechniki Lwowskiej). Kierownikami pierwszych katedr byli: prof. Włodzimierz Bobrownicki, prof. Henryk Kuczyński, prof. Ewa Neyman-Pilatowa, prof. Franciszek Nowotny, prof. Edwin Płażek, prof. Błażej Roga, prof. Edward Sucharda, prof. Zdzisław Tomasik, prof. Włodzimierz Trzebiatowski i prof. Zdzisław Ziołkowski. Nie wszystkie katedry miały kierowników, na przykład prof. Włodzimierz Trzebiatowski, będąc kierownikiem Katedry Chemii Nieorganicznej, pełnił dodatkowo obowiązki kierownika Katedry Chemii Fizycznej (w roku 1948 katedrę tę objął prof. Kazimierz Gumiński przybyły z Krakowa). Pracownicy tych katedr prowadzili zajęcia z chemii na wszystkich wydziałach Politechniki, a także na uniwersyteckich wydziałach biologii, medycyny i farmacji. W roku 1949 została utworzona Katedra Materiałów Wybuchowych, którą kierował prof. Dionizy Smoleński. Profesor Smoleński był prorektorem połączonych uczelni (1949–1951) i pierwszym rektorem (1951–1960) Politechniki Wrocławskiej.

W roku akademickim 1945/1946 na Wydziale studiowało już 104 studentów. Oddziałem Chemii Technicznej kierowała wówczas prof. Ewa Neyman-Pilatowa.

Pierwszego września 1951 roku, po oddzieleniu się Politechniki od Uniwersytetu, wszystkie katedry chemiczne, podstawowe i technologiczne, zostały przeniesione na Wydział Chemiczny Politechniki Wrocławskiej, a jego pierwszym dziekanem został prof. Kazimierz Gumiński. Utworzono też dodatkowe Katedry: Ceramiki (prof. Zbigniew Tokarski) oraz Chemii i Technologii Węgla Brunatnego (prof. J. Kowalski). Procesowi temu towarzyszyły również przekształcenia Katedr Chemii Ogólnej I oraz II w Katedrę Chemii Nieorganicznej II (prof. Bogusława Jeżowska-Trzebiatowska) i Katedrę Chemii Ogólnej (prof. Henryk Kuczyński). W związku ze zmianą profilu badań Katedrę Technologii Przemysłów Rolniczych przemianowano na Katedrę Tworzyw Sztucznych (prof. Tadeusz Rabek). Była to pierwsza w Polsce katedra szkoląca specjalistów w zakresie zarówno chemii polimerów (doc. Janusz Lindeman, prof. Ryszard Sikorski), jak i technologii przetwórstwa i stosowania tworzyw sztucznych (prof. Włodzimierz Łaskawski, dr Jacek Malczewski). Katedra Materiałów Wybuchowych zmieniła w roku 1955 nazwę na Katedra Związków Azotowych II (a w roku 1968 stała się Katedrą Technologii Syntezy Organicznej). W roku 1958 przestaje istnieć Katedra Ceramiki (na jej miejsce powołano Zakład Ceramiki) i powstaje Katedra Technologii Przemysłu Chemicznego (prof. Mieczysław Buwała). W roku 1966 Katedra Maszynoznawstwa Chemicznego (prof. Stanisław Żurawski) została przeniesiona na Wydział Mechaniczno-Energetyczny jako Katedra Aparatury Chemicznej. Wszystkie te zmiany powodowane były intensywnym rozwojem Wydziału i dopasowaniem nazw jego jednostek do uprawianej tematyki badawczej i aktywności dydaktycznej. Opisane powyżej zmiany skryształowały na wiele lat tematykę badawczą Wydziału, wytyczyły kierunki jego rozwoju i stanowią jego znak firmowy do dziś.

W roku 1963 powstał pierwszy instytut w strukturze wydziału. Był to Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich, utworzony z Katedry Chemii Nieorganicznej i Katedry Chemii Pierwiastków Rzadkich, kierowany przez prof. Włodzimierza Trzebiatowskiego. Instytut rozwijał badania w zakresie hydrometalurgii miedzi i pierwiastków towarzyszących rudom miedzi i współdziałał ściśle z Kombinatem Górniczo-Hutniczym Miedzi w Lubinie. Kontynuowane były również badania dotyczące głównie właściwości magnetycznych związków semimetalicznych pierwiastków d- i f-elektronowych. W latach 1956–1967 w pomieszczeniach instytutu funkcjonował Zakład Fizyko-Chemicznych Badań Strukturalnych PAN, który był zaczątkiem utworzonego w roku 1966 Instytutu Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych PAN (inicjatorami powstania Instytutu byli profesorowie: Włodzimierz Trzebiatowski, Bohdan Staliński i Kazimierz Łukaszewicz).

Jak widać, Wydział Chemiczny, rozwijając się, promieniował na całe środowisko naukowe Wrocławia, a jego profesorowie wzmacniali i tworzyli kadrę nowo powstających jednostek naukowych uczelni i miasta Wrocławia.

Struktura katedralna przetrwała do roku 1968, kiedy to nastąpiła restrukturyzacja całej Politechniki Wrocławskiej i powstały instytuty. W roku 1968 w skład Wydziału Chemicznego wchodził Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pier-

wiastków Rzadkich i 12 katedr: Chemii Fizycznej (kierowana przez prof. Krzysztofa Pigionia), Chemii i Technologii Węgla Brunatnego (prof. Stefan Jasieńko), Chemii Organicznej I (prof. Zofia Skrowaczewska), Chemii Organicznej II (prof. Henryk Kuczyński), Fototechniki (prof. Władysław Markocki), Inżynierii Chemicznej (prof. Zdzisław Ziołkowski), Technologii Chemicznej Węgla (prof. Stefan Jasienko), Technologii Nafty i Paliw Płynnych (prof. Zdzisław Tomasik), Technologii Nieorganicznej (prof. Jerzy Schroeder), Technologii Przemysłu Organicznego (prof. Mieczysław Bukala), Technologii Syntezy Organicznej (prof. Stanisław Ropuszyński) i Technologii Tworzyw Sztucznych (prof. Włodzimierz Łaskawski). W tym roku na Wydziale studiowało już 688 studentów.

1 IX 1968 r. powołano trzy instytuty: Chemii i Technologii Nafty i Węgla, Chemii Organicznej i Fizycznej oraz Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Ciepłych, a 1 I 1969 dwa następne – Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych oraz Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych. W dniu 1 IV 1993 z Instytutu Chemii Organicznej i Fizycznej wydzielił się Instytut Chemii Fizycznej i Teoretycznej, a pozostała część przyjęła nazwę Instytut Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii.

W ten sposób skomplikowane dzieje administracyjnych przemian Wydziału zakończyły się na wiele lat i w roku 2004 na Wydziale funkcjonowało siedem instytutów: Instytut Chemii i Technologii Nafty i Węgla; Instytut Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii; Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich, Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Ciepłych; Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych; Instytut Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych oraz Instytut Chemii Fizycznej i Teoretycznej. W roku 2005 przystąpiono do kolejnej przebudowy struktury Wydziału. Obecnie, w 2010 roku, w skład Wydziału Chemicznego wchodzi Instytuty: Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych; Chemii Fizycznej i Teoretycznej oraz Zakłady: Biochemii; Chemii Analitycznej; Chemii Bioorganicznej; Chemii Nieorganicznej i Strukturalnej; Chemii Organicznej; Chemii i Technologii Paliw; Inżynierii Chemicznej; Inżynierii i Technologii Polimerów; Materiałów Polimerowych i Węglowych; Metalurgii Chemicznej; Procesów Chemicznych i Biochemicznych; Technologii Organicznej; Chemii Medycznej i Mikrobiologii.

Adam Bartecki

Lista pierwszych absolwentów kierunków chemicznych Uniwersytetu i Politechniki od 1945 r.

Absolwenci kończący studia rozpoczęte na innych uczelniach

1. Stanisław Władysław BARAN	3. Jadwiga KORNECKA
2. Aleksander KAMIENSKI	4. Alfred ŚLIWA

Absolwenci chemii uniwersyteckiej

1. Zbigniew Józef DAMM	6. Zdzisław RUZIEWICZ
2. Andrzej IDZIKOWSKI, Wrocław	7. Janusz PLUCIŃSKI
3. Jadwiga KOZŁOWSKA-NAGÓRKIEWICZ	8. Andrzej PRĄDZYŃSKI, USA
4. Anna ŁUKASZEWICZ-IZBICKA,
Warszawa	9. Janusz TERPIŁOWSKI
5. Zofia OZDOWSKA (Warszawa)	10. Bronisław WOŁOSZYN

Absolwenci chemii technicznej

1. Jerzy BACZEWSKI (Warszawa)	21. Janina FABISIÓWNA-KWIATKOWSKA,
Warszawa
2. Ignacy BARAŃSKI (Szczecin)	22. Karol FARUGA (Tarnów)
3. Adam BARTECKI, Wrocław	23. Maria FIRICH
4. Stanisław BARYŁA	24. Jacek FIRICH
5. Alina BIAŁORUCKA-MALUGA, Wrocław	25. Witold FUCHS, Bolesławiec
6. Wacław BIELECKI (Tarnów)	26. Anatol GORCZAK
7. Tadeusz BIESTEK, Warszawa	27. Antoni GROMKOWSKI, Wrocław
8. Taube BLAU (Izrael)	28. Adam GRYZ
9. Aleksander BŁASZCZUK, Gliwice	29. Zbigniew GUZEK, Wrocław
10. Józef BOCZAR	30. Lechosław GWIAZDOWSKI, Szczecin
11. Karol BRANNY	31. Jerzy HEJKA (Australia)
12. Eugeniusz BRZEZIŃSKI	32. Marian HORAWSKI
13. Stanisław CIASTOŃ (Warszawa)	33. Krystyna JANZ-MYDLAK, Niemcy
14. Władysław CIASTOŃ (Warszawa)	34. Stefan JASIEŃKO, Wrocław
15. Jan CIEPLIŃSKI	35. Kazimierz KANIOK
16. Stefania DROZDOWSKA	36. Bohdan KARABON, Wrocław
17. Bolesław DRYŚ	37. Wiktor KAŻMIEROWICZ (Warszawa)
18. Wojciech DRZYMUCHOWSKI	38. Bogdan KOKOCHA (Jaworzno)
19. Ludwik DYDEJCZYK, Trzebinia-Siersza	39. Kazimierz KOŁODZIEJ, Włocławek
20. Bogdan ELSNER (Warszawa)	

40. Jadwiga KOSENDIAK	63. Zbigniew ROSZKOWSKI (Warszawa)
41. Józef KOSIAK (Warszawa)	64. Mirosława RYMASZEWSKA-DRYŚ
42. Michał KUŁAŻYŃSKI (Racibórz)	65. Zofia SCHULZ (Warszawa)
43. Marian KWIATKOWSKI (Warszawa)	66. Zygmunt SKÓRSKI, Wrocław
44. Marian LECHICKI (Kędzierzyn)	67. Wiesław SMYK, Wrocław
45. Kazimierz LIPSKI (Warszawa)	68. Tadeusz SKUT
46. Michał LISIK (Warszawa)	69. Jerzy STOKŁOSA
47. Wojciech ŁUKASIEWICZ (Wrocław)	70. Stanisław STOPA
48. Stanisław MACIASZEK, Gliwice	71. Irena SZANSER, Warszawa
49. Jan NIEMIEC	72. Zygmunt SZCZECIŃSKI
(Kędzierzyn-Koźle)
50. Tadeusz PASICH	73. Stanisław SZCZERBA, Wrocław
51. Lesław PELC (Kraków)	74. Maria SZEŁĄG-SADOWSKA (Tczew)
52. Józef PERSKI	75. Hanna SZŁĄZAK-ORZESZKOWSKA,
Wrocław
53. Zbigniew PIECHOTA	76. Zbigniew ŚWIĘCKI
54. Tadeusz PIENIAŹEK	77. Jerzy ULMER (Katowice)
55. Zbigniew PONIECKI	78. Aleksandra WACHOWSKA-MAZUR,
Wrocław
56. Anna PRINKE, Kraków	79. Hanna WRÓBLEWSKA, Wrocław
57. Urszula PTASZYŃSKA-KOCHANIOWSKA,
Wrocław	80. Jerzy WRÓBLEWSKI
58. Regina PUDAN-STRÖMICH, Wrocław	81. Rafał WRÓBLEWSKI
59. Jerzy PYZIKOWSKI	82. Tadeusz ZIEMBA, Katowice
60. Henryk ROCHLIKI	83. Jerzy ZIOBROWSKI
61. Władysław RODZIŃSKI	
62. Zbigniew ROGALSKI (Gdynia)	

Wykaz biogramów pierwszych absolwentów Wydziału Chemicznego

1. Adam BARTECKI	14. Kazimierz KOŁODZIEJ
2. Alina BIAŁORUCKA-MALUGA	15. Anna ŁUKASZEWICZ-IZBICKA
3. Tadeusz BIESTEK	16. Stanisław MACIASZEK
4. Aleksander BŁASZCZUK	17. Zbigniew PONIECKI
5. Ludwik DYDEJCZYK	18. Andrzej PRĄDZYŃSKI
6. Witold FUCHS	19. Anna PRINKE
7. Antoni GROMKOWSKI	20. Zygmunt SKÓRSKI
8. Zbigniew GUZEK	21. Wiesław SMYK, Wrocław
9. Lechosław GWIAZDOWSKI	22. Hanna SZŁĄZAK-ORZESZKOWSKA
10. Andrzej F. IDZIKOWSKI	23. Irena SZANSER
11. Stefan JASIEŃKO	24. Stanisław SZCZERBA
12. Bohdan KARABON	25. Tadeusz ZIEMBA
13. Wiktor KAŻMIEROWICZ	

Prof. zw. dr hab. inż. Adam Bartecki

Urodzony 17 III 1920 r. w Stanisławowie.

Praca:

Politechnika Wroclawska, st. asystent, adiunkt, docent, profesor; kierownik Zakładu Chemii Pierwiastków Rzadkich, dyrektor Instytutu Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich.

Osiągnięcia naukowe i zawodowe:

Autor ponad 200 publikacji, w tym 9 książek z zakresu chemii związków kompleksowych i spektroskopii elektronowej, wypromował 18 doktorów. Udział w licznych konferencjach międzynarodowych na temat komputerów w chemii, przewodniczący Wroclawskiego Oddziału PTChem. (1983–1986).

Odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej i inne.

Mgr inż. Alina Białorucka-Maluga

Urodzona 4 VIII 1924 r. w Kutach na Pokuciu.

Praca:

Zjednoczenie Węgla Brunatnego we Wrocławiu – st. referent techniczny; Technikum Kolejowe we Wrocławiu – nauczyciel.

Osiągnięcia naukowe i zawodowe:

Z zakresu dydaktyki w szkole średniej.

Odznaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej.

Prof. dr inż. Tadeusz Biestek

Urodzony 24 VII 1926 r. w Mołodecznie.

Praca:

Politechnika Wroclawska – asystent, st. asystent; Instytut Mechaniki Precyzyjnej w Warszawie – adiunkt, docent, kier. pracowni, profesor zwyczajny.

Osiągnięcia naukowe i zawodowe:

Wyniki licznych prac naukowo-badawczych w zakresie ochrony przed korozją materiałów i wyrobów metalowych, zwłaszcza za pomocą powłok galwanicznych oraz metodyki badań korozyjnych, jak również normalizacji w wymienionych zakre-

sach (ekspert PKN w Europejskiej Komisji Normalizacyjnej). Ponad 200 publikacji naukowo-technicznych (w czasopismach krajowych i zagranicznych), 29 książek (autorstwo i współautorstwo), 90 projektów norm, referaty, ekspertyzy, patenty. Udział w konferencjach krajowych i zagranicznych. Członek rad naukowych wielu instytucji i stowarzyszeń. Rzeczoznawca w zakresie korozji.

Odnaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi, złota odznaka honorowa „Za Zasługi dla Przemysłu Motoryzacyjnego”, Krzyż AK, Krzyż Partyzancki, Odznaka Weterana Walk o Niepodległość.

Dr inż. Aleksander Błaszczuk

Urodzony 15 IX 1927 r. we Lwowie.

Praca:

Zakłady Azotowe „Kędzierzyn” – kierownik kolejno: oddziału, wydziału, zakładu, gł. projektant; Biuro Projektów „Prosynchem” w Gliwicach – kier. pracowni petrochemicznej, generalny projektant branży petrochemicznej; Biuro Projektów „Prolak” w Gliwicach – dyrektor; Biuro Projektów „Proerg” w Gliwicach – zastępca dyrektora.

Mgr inż. Ludwik Dydejczyk

Urodzony 24 XII 1922 r. w Sokołowie, woj. stanisławowskie.

Praca:

Zakłady Koksownicze w Wałbrzychu – kierownik laboratorium; Kopalnia Węgla Kamiennego w Nowej Rudzie – kierownik laboratorium; Rafineria Nafty w Trzebini – kierownik oddziału, szef produkcji, zastępca dyrektora, główny inżynier.

Osiągnięcia naukowe i zawodowe:

Opracowania technologiczne z przeróbki ropy naftowej. Otrzymał tytuł „Zasłużony Racjonalizator Produkcji”.

Odnaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi, wiele odznaczeń resortowych.

Mgr inż. Witold Fuchs

Urodzony 7 VIII 1922 r. w Sosnowie, woj. tarnopolskie.

Praca:

Cukrownia „Strzelin” – chemik; Zakłady Górnicze „Konrad” w Iwinach – kierownik zmiany, kierownik zakładu.

Odnaczenia:

Order Sztandaru Pracy 2 klasy; Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi oraz odznaczenia resortowe.

Mgr inż. Antoni Gromkowski

Urodzony 21 VIII 1922 r. w Bobrowce k. Białegostoku.

Praca:

Zakłady Gazownictwa Okręgu Wrocławskiego na stanowiskach: inżynier ruchu, kierownik działu koordynacji branżowej, główny dyspozytor, szef produkcji; Biuro Projektów Gazownictwa we Wrocławiu – starszy projektant.

Osiągnięcia zawodowe:

Przewodniczący komisji rozruchu: ponemieckiej gazowni w Lubinie, nowo wybudowanej gazowni klasycznej w Kłodzku.

Odnaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi, Medal 40-lecia PRL i odznaka „Zasłużony dla Dolnego Śląska”.

Doc. dr n.t. inż. Zbigniew Guzek

Urodzony 17 V 1923 r. w Zaklikowie.

Praca:

Politechnika Wrocławska, Katedra Ceramiki – asystent, adiunkt; Instytut Elektrotechniki we Wrocławiu, Oddział Technologii i Materiałoznawstwa Elektrotechnicznego w latach 1960–2003: adiunkt, docent, kierownik pracowni ceramiki, konsultant.

Osiągnięcia naukowe i zawodowe:

Publikacje naukowe i patenty z ceramiki materiałoznawstwa elektrotechnicznego. Uzyskał nagrodę zespołową pierwszego stopnia NOT oraz tytuł honorowy „Twórca Nowej Techniki”.

Doc. dr n.t. inż. Lechosław Gwiazdowski

Urodzony 29 IX 1922 r. w Warszawie.

Praca:

Politechnika Wroclawska – asystent, st. asystent w katedrze Technologii Przemysłu Organicznego; Politechnika Szczecińska – st. asystent, adiunkt, docent, kierownik Zakładu Analizy Instrumentalnej przy Katedrze Chemii Fizycznej, zastępca dyrektora Instytutu Inżynierii Chemicznej i Chemii Fizycznej.

Członek Rektorskiej Komisji Bibliotecznej. Członek Komisji Nauk Chemicznych Oddział w Poznaniu. Nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz rektora Politechniki Szczecińskiej. W 1983 r. przeszedł na emeryturę.

Odnaczenia:

Gryf Pomorski, Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej oraz medale Politechniki Wroclawskiej i Politechniki Szczecińskiej.

Dr hab. prof. nadzw. Andrzej Feliks Idzikowski

Urodzony 9 X 1922 r. w Przemyśle.

Żołnierz II wojny światowej w szeregach 10 SDP.

Praca:

Państwowe Gimnazjum i Liceum nr 1 dla Dorosłych we Wrocławiu – nauczyciel; Politechnika Wroclawska – asystent, st. asystent, adiunkt, docent, prof. nadzw.; z-ca dyr. Instytutu, prodziekan Wydziału Chemicznego, kierownik Zakładu Chemii Analitycznej i Geochemii w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich. Były działacz organizacji studenckich: „Bratniak” i Koła Chemików, związków zawodowych ZNP, NSZZ „Solidarność” (aresztowany w 1982 r.).

Osiągnięcia naukowe i zawodowe:

Opublikował wiele prac dotyczących pierwiastków śladowych, metod spektralnej analizy emisyjnej wraz z atlasem widm 70 pierwiastków.

Odnaczenia:

5 pamiątkowych odznaczeń wojennych, 11 odznaczeń za działalność społeczną, Złoty Krzyż Zasługi i Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, kilka nagród Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz KNiT.

Prof. zw. dr hab. inż. Stefan Jasieńko

Urodzony 8 II 1921 r. w Łosiaczu pow. Borszczów.

Praca:

Politechnika Wroclawska – asystent, adiunkt, docent, profesor; kierownik katedry, prodziekan Wydziału Chemicznego, kierownik zakładu, zastępca dyrektora instytutu, dyrektor Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla.

Osiągnięcia naukowe i zawodowe:

Ponad 250 oryginalnych prac z zakresu chemii i technologii węgla kamiennych i uszlachetnionych. Członek rad redakcyjnych czasopism „Fuel”, „Fuel Processing Technology” i „Carbon”.

Ekspert UNDO, członek rad naukowych licznych zagranicznych i krajowych instytutów węglowych, przewodniczący Komitetu Karbochemii PAN. Promotor 18 prac doktorskich.

Odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, „Zasłużony Nauczyciel PRL”, Medal Komisji Edukacji Narodowej.

Prof. zw. dr hab. inż. Bohdan Karabon

Urodzony 24 I 1928 r. w Brześciu n. Bugiem.

Praca:

Państwowa Fabryka Farb i Lakierów we Wrocławiu – asystent laboratorium; Zakłady Koksochemiczne w Wałbrzychu – asystent ruchu; Politechnika Wroclawska – adiunkt, docent, prof., prodziekan Wydziału Chemicznego, z-ca dyr. Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla, kier. zakładu, kier. Studium Podyplomowego.

Osiągnięcia naukowe i zawodowe:

Autor 68 publikacji, w tym 5 książek z zakresu chemii i technologii węgla brunatnego i kamiennego, węglpochodnych oraz wosków i żywic montanowych, aktywny udział w licznych międzynarodowych konferencjach; nagrody i wyróżnienia wielu publikacji, przyznane przez towarzystwa naukowe i redakcje czasopism krajowych i zagranicznych (SITPH, Industrieverlag Hernhausen); członek Komitetu Karbochemii PAN.

Odnaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złota Odznaka i Medal 40-lecia Politechniki Wrocławskiej, nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, Rektora i Senatu Politechniki Wrocławskiej.

Doc. mgr inż. Wiktor Kaźmierowicz

Urodzony 10 III 1922 r. w Janoszycach.

Okres okupacji spędza w Janoszycach, pracując we młynie, będącym własnością jego matki. Od 1943 roku czynnie działa w szeregach Armii Krajowej w Inspektoracie Płocko-Sierpeckim. Po wyzwoleniu powraca do zajęć szkolnych i w 1945 r. w Liceum im. St. Małachowskiego zdaje maturę, uzyskując świadectwo dojrzałości. W sierpniu tego roku wyjeżdża na studia do Wrocławia. Początkowo zapisuje się na Wydział Hutniczy Politechniki Wrocławskiej, w którym zostaje wybrany na starostę. Po pierwszym roku, na skutek likwidacji tego Wydziału przenosi się na drugi rok Wydziału Chemii Technicznej. W 1947 roku zostaje zatrudniony jako mł. asystent w Katedrze Inżynierii Chemicznej, kierowanej przez prof. Zdzisława Ziolkowskiego. Dyplom magistra inżyniera uzyskuje w 1951 r. wraz z awansem na stanowisko starszego asystenta. W 1952 roku przenosi się do Instytutu Chemii Przemysłowej w Warszawie na stanowisko kierownika Pracowni Projektowania i Badań Półtechnicznych. W 1961 roku otrzymuje stanowisko adiunkta, a w 1965 r. jest mianowany przez Ministra na samodzielny pracownik naukowo-badawczy. W 1967 roku zostaje oddelegowany do Instytutu Normalizacji przy RWPG w Moskwie. Działając w międzynarodowym zespole naukowym, współtworzy podstawy normalizacji aparatów w przemyśle chemicznym. Po przyjeździe do kraju powraca do pracy w Instytucie Chemii Przemysłowej. Za całokształt swej działalności naukowo-badawczej został w 1973 r. powołany przez Ministra Przemysłu Chemicznego na stanowisko docenta. Przechodzi na emeryturę w 1991 r., pracując nadal w Instytucie na pół etatu do 1997 r.

Osiągnięcia:

Opracowanie technologii otrzymywania etylo- i metyloamin, zakończone projektami instalacji przemysłowych.

Szerokie badania półtechniczne nad syntezą metylenodifenyloizocyjanianów i polimetylenopolifenyloizocyjanianów metodą bezfuzgenową (surowca do produkcji twardych pianek poliuretanowych).

Opracowanie i wdrożenie w Inowrocławskich Zakładach Chemicznych technologii produkcji wysokokrzemowego katalizatora zeolitowego NaY. Za to osiągnięcie Zespół wyróżniono III Nagrodą w Konkursie Na Najlepsze Opracowanie Badawczo-Naukowe i Rozwojowe wykonane w Resorcie Chemii w 1974 r.

Kierowany przez niego Zespół za opracowanie technologii syntezy toluileno-dwuaminy (półproduktu do uzyskiwania miękkich pianek poliuretanowych) i wdrożenie jej do produkcji w Zakładach Chemicznych Organika-Zachem w Bydgoszczy otrzymał w 1975 r., w ramach Konkursu na Mistrza Techniki, Nagrodę Zespołową II Stopnia.

Jest współautorem 23 patentów oraz szeregu publikacji.

Odnaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Złota i Srebrna Odznaka „Za Zasługi dla Przemysłu Chemicznego”, Medal 40-lecia Polski Ludowej.

Mgr inż. Kazimierz Kołodziej

Urodzony 18 IX 1924 r. w Ropczycach.

Praca:

Kujawska Fabryka Farb i Lakierów we Włocławku – główny technolog, kierownik Zakładowego Laboratorium Badawczego, szef Służby Badawczej. Osiągnięcia naukowe i zawodowe: opracowanie i wdrożenie do produkcji szeregu wyrobów lakierowych głównie dla przemysłu motoryzacyjnego.

Odnaczenia:

Złota Odznaka za Zasługi dla Przemysłu Chemicznego; Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi; Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski.

Mgr filozofii z zakresu chemii Anna Łukaszewicz-Izbicka

Urodzona 26 VII 1924 r. w Wilnie.

Praca:

Technikum Chemiczne we Wrocławiu – nauczycielka; V Liceum Ogólnokształcące we Wrocławiu – nauczycielka. Działalność w ZNP.

Odnaczenia:

Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi.

Dr inż. Stanisław Maciaszek

Urodzony 10 XI 1926 r. w Bóbrce k. Lwowa.

Praca:

Politechnika Wrocławska – zastępca asystenta; Liceum Chemiczne Jarosław – nauczyciel; Inst. Tworzyw Sztucznych PAN – adiunkt; Zakłady Azotowe Kędzierzyn – kierownik Wydziału Badań Technicznych; Politechnika Śląska – wykładowca; Biuro Projektów „Prosynchem” Gliwice; członek komitetu redakcyjnego czasopisma „Chemik”.

Osiągnięcia naukowe i zawodowe:

Badania związków wielkocząsteczkowych i uruchamianie ich produkcji przemysłowej; ochrona przed korozją, aplikacje tworzyw sztucznych w przemyśle; syntetyczne środki smarujące; restrukturyzacja i programowanie rozwoju przemysłu chemicznego. 8 patentów i dwie monografie: *Syntetyczne Tworzywa Porowate*, WNT – 1963; *Mocznik WNT*– 1968 oraz około 70 publikacji w czasopismach technicznych i naukowych („Przemysł Chemiczny”, „Nafta”, „Korozja”, „Chemik”), autor recenzji ukazujących się na łamach czasopisma „Chemik”. W 1965 roku uzyskał stopień doktora na Uniwersytecie Jagiellońskim.

Stypendia i staże zagraniczne: Australia (1964), Tallin AN ZSRR (1970), CSRS, NRD, WRL.

Współzałożyciel Towarzystwa Polsko-Ukraińskiego.

Odnaczenia:

Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi, Odznaka za Zasługi dla Przemysłu Chemicznego, Złota Odznaka SITPChem., Krzyż Armii Krajowej.

Mgr inż. Zbigniew Poniecki

Urodzony 24 III 1926 r. w Bielsku-Białej.

Żołnierz AK, powstaniec warszawski, ranny w powstaniu ucieka z Warszawy. W 1945 r. rozpoczyna studia we Wrocławiu.

Praca:

Porty Wrocławskie we Wrocławiu – konwojent; Gimnazjum Ogólnokształcące w Grodkowie – nauczyciel; Technikum koksochemiczne w Chorzowie – nauczyciel, kierownik laboratorium, zastępca dyrektora; Zespół Szkół Chemicznych w Chorzowie – dyrektor. W 1990 r. przeszedł na emeryturę.

Osiągnięcia naukowe i zawodowe:

Opracował wiele programów nauczania przedmiotów

zawodowych dla techników. Laureat nagród I i II stopnia Ministerstwa Oświaty i Wychowania oraz Kuratora Wojewódzkiego.

Odnaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi, Medal Edukacji Narodowej, Odznaka Syna Pułku, Krzyż Parytazncki, odznaczenia regionalne.

Zmarł 3 czerwca 2003 r.

Mgr filozofii z zakresu chemii Andrzej Prądyński

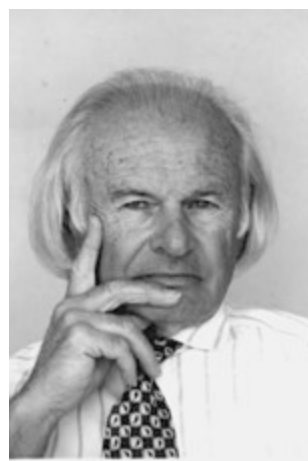
Urodzony 1 I 1924 r. w Płocku.

Praca:

Uniwersytet Wrocławski Katedra Krystalografii – asystent; Instytut Lotnictwa w Warszawie – organizator i kierownik Oddziału Badań Fizycznych; Instytut Podstawowych Problemów Techniki PAN – adiunkt; Zakłady Lamp Oscyloskopowych w Iwicznej – organizator i kierownik Centralnego Laboratorium; Biuro Pełnomocnika Rządu do Spraw Energii Jądrowej – Dyrektor Zespołu Zastosowań Izotopów; Od czerwca 1969 r. University of Texas at Austin, USA, Laboratorium Reaktora Jądrowego – pracownik naukowy IV stopnia.

Osiągnięcia naukowe:

Autor i tłumacz 3 książek i ponad 30 publikacji w amerykańskich i międzynarodowych czasopismach naukowych.

Mgr inż. Anna Prinke

Urodzona 12 II 1922 r. w Sieradzu.

Praca:

Zakłady Koksochemiczne w Blachowni Śląskiej – technolog; Kombinat Metalurgiczny Huta im. Tadeusza Sendzimira – specjalista.

Odnaczenia:

Zasłużony Pracownik Huty im. Sendzimira i Budowniczy Nowej Huty.

Mgr inż. Zygmunt Skórski

Urodzony 10 XI 1924 r. w Poznaniu.

Praca:

Zakłady Koksochemiczne w Blachowni Śląskiej – kier. wydziału; Zakłady Wytwórcze Ogniw i Baterii „VOLTA” we Wrocławiu – szef produkcji; Fabryka Farb i Lakierów we Wrocławiu – kier. laboratorium; Poltegor we Wrocławiu – st. inżynier; Biuro Projektów „Bipros” we Wrocławiu – st. projektant. Akademia Rolnicza we Wrocławiu – kier. inspektoratu.

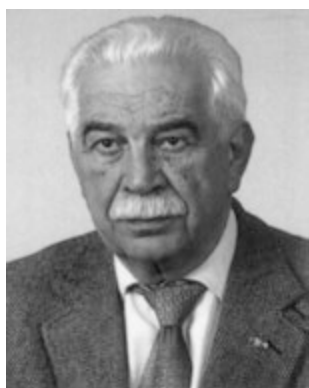
Osiągnięcia naukowe i zawodowe:

Publikacje z zakresu węgla brunatnego.

Odnaczenia:

Krzyż Armii Krajowej; Warszawski Krzyż Powstańczy.

Doc. mgr inż. Wiesław Smyk

Urodzony 28 XI 1920 r. w Lublinie.

Okres wojny spędził w lubelskiem. W lutym 1940 r. wstąpił w szeregi Związku Walki Zbrojnej, a następnie Armii Krajowej na terenie obwodu Krasnystaw. Do października 1943 r. żołnierz plutonu bojowego placówki Rudnik, 15 X 1943 r. skierowany do „leśnej podchorążówki”. Po promocji w lutym 1944 r. wstąpił w szeregi skadrowanego II Batalionu IX PP AK im. Ziemi Zamojskiej. Kolejno: dowodził drużyną, był zastępcą dowódcy plutonu, w czerwcu 1944 mianowany podporucznikiem czasu wojny. W akcji „Burza” zastępca dowódcy kompanii.

W listopadzie 1945 rozpoczął studia na Wydziale Chemii Technicznej. W czasie studiów 1948 r. rozpoczął pracę zawodową jako młodszy asystent w Katedrze Chemii Ogólnej i Technologii Organicznej. W czerwcu 1949 przeniósł się do Instytutu Elektrotechniki. Drogą kolejnych awansów od asystenta, adiunkta, docenta (1962 r.) i kierownika Zakładu Układów Izolacyjnych doszedł do stanowiska dyrektora Oddziału IEL we Wrocławiu, które piastował od 1972 r. do 1990 r. W czasie pracy w IEL odbył staż przemysłowy w zakładach Elektrosiła w Petersburgu i Elektroizolit w Moskwie. W latach 1960–1989 kierował polską grupą „Materiały izolacyjne i elektroceramika w organizacji Interelektro przy ówczesnej RWPG.

Dorobek naukowy:

Opracowania technologii ochrony środowiskowej urządzeń elektroenergetycznych eksploatowanych w warunkach tropikalnych, morskich i agresywnych at-

mosfer chemicznych. Współdziałł w opracowaniu produkcji i wdrożeniu do stosowania w elektrotechnice kompozytów epoksydowych oraz szeregu materiałów izolacyjnych.

Współdziałł w opracowaniu i wdrożeniu do wielkoprzemysłowej produkcji układów izolacyjnych silników elektrycznych NN wielkich maszyn elektrycznych i silników trakcyjnych klasy izolacji FH.

Prace te były nagradzane przez resorty przemysłowe i KNIT. Owocem tych działań naukowych i technicznych były liczne publikacje w czasopismach i monografiach materiałowych.

Przynależność do organizacji technicznych i naukowych:

Od 1952 w SEP i Wrocławskie Towarzystwo Naukowe.

Odnaczenia:

Krzyż Niepodległości z Mieczami, Srebrny Krzyż Zasługi z Mieczami, Krzyż AK, Medal WP, tytuł Weterana Walk o Niepodległość, Odznaka „Akcji Burza”, Krzyż Kawalerski Odrodzenia Polski, Srebrny Krzyż Zasługi, Złota Odznaka SEP, Srebrna Odznaką NOT, medal „Zasłużony Absolwent Politechniki Wrocławskiej”, medalem prof. Pożaryskiego.

Mgr inż. Hanna Szlązak-Orzeszkowska

Urodzona 1 XI 1924 r. w Warszawie.

Praca:

Politechnika Wroclawska – asystent; Biuro Projektów Przemysłu Roszarniczego – projektant; Biuro Projektów Przemysłu Organicznego – projektant; Akademia Rolnicza – asystent; Technikum Chemiczne – nauczyciel. Po przejściu na emeryturę – nauczyciel w niepełnym wymiarze godzin w Technikum Chemicznym i Technikum Budowlanym.

Odnaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi.

Mgr inż. Irena Szanser

Urodzona 11 VII 1924 r. w Kielcach.

Okres wojny:

Pogotowie Wojenne Harcerek, ZWZ, AK, Szare Szeregi. Początkowo okręg lubelski, następnie okręg kielecko-radomski i Warszawa. Kontuzjowana jako sanitariuszka w pierwszych dniach Powstania Warszawskiego. Na służbie w jędrze-

jowskim obwodzie AK do stycznia 1945 r. Mianowana na stopień podporucznika Wojska Polskiego 14 II 2001 r. (za służbę w AK), a na stopień porucznika 18 VI 2004 r.

Dyplom nr 3 Politechniki i Uniwersytetu we Wrocławiu w 1950 r.

Praca:

Nauczyciel w szkołach średnich. St. asystent Politechniki. Starszy projektant – główny technolog w Biurze Projektów Przemysłu Chemicznego we Wrocławiu i Warszawie. Metodyk języków obcych; przewodnik po Warszawie w językach: francuskim, hiszpańskim, niemieckim i esperanto. Wykładowca na kursach pedagogicznych we współpracy z Instytutem Kształcenia Nauczycieli w Warszawie. Autorka skryptów, programów i podręcznika metodycznego *Teoria i praktyka nauczania j. obcego.*; również książek takich,

jak: *Rodzina Strażyców*, Warszawa 2005; *Rękopisy z Archiwum Radziwiłłów jako zabytek języka polskiego oraz źródło badań historycznych i genealogicznych, w wypisach*, Warszawa 2006; *Śladami dziewięciu córek Chelińskich z Kotlic*, Zagnańsk–Warszawa 2009.

Odnaczenia:

Krzyż Armii Krajowej, Patent Weterana Walk o Wolność i Niepodległość Ojczyzny; Złota Odznaka Honorowa za zasługi dla Warszawy; Złota Honorowa Odznaka PTTK; Medal „IV Wieki Stołeczności Warszawy”; Medal Honorowy za Długoletnie Pożycie Małżeńskie; Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal „Pro Memoria”.

Mgr inż. Stanisław Szczerba

Urodzony 7 V 1925 r. we Lwowie.

Praca:

Politechnika Wroclawska – st. asystent; Nadodrzańskie Zakłady Przemysłu Organicznego „Rokita” – kierownik oddziału; BPG „Gazoprojekt” – kierownik pracowni. W 1994 r. przeszedł na emeryturę.

Osiągnięcia naukowe i zawodowe:

Ekspertyzy aparatury wielkiej syntezy organicznej („Rokita”). Patent nr 93 987 z zakresu montowania reduktorów do gazu. Racjonalizacja gazownictwa w Kombinacie Rolno-Spożywczym „Iglopol” w Rzeszowie (świadcstwo nr 12/85). Racjonalizacja gazownictwa w kombinacie Przetwórstwa Owocowo-Warzywnego „Hortex”

w Rykach (świadcstwo nr 3/75). Propozycje automatycznej stabilizacji gazu kopalnianego i zastosowania go w charakterze paliwa.

Odnaczenia:

Odnaka Grunwaldzka, Medal „Wolność i Zwycięstwo”, Medal „10-lecia Polski Ludowej”, Zasłużony dla Górnictwa Naftowego i Gazownictwa.

Mgr inż. Tadeusz Ziemia

Urodzony 6 III 1922 r. w Busku koło Lwowa.

Praca:

Fabryka Farb i Lakierów we Wrocławiu – asystent laboratorium; Główny Instytut Górnictwa w Katowicach – adiunkt, dyrektor górniczy I stopnia.

Osiągnięcia zawodowe i naukowe:

Autor wielu prac badawczych i patentów dotyczących przeróbki mechanicznej węgla kamiennego.

Odnaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi oraz odznaczenia resortowe i dyplomy honorowe.

Wydział Elektryczny

Informacje o Wydziale

Za datę powstania Politechniki Wrocławskiej przyjmuje się 15 listopada 1945 r. Był to dzień, w którym przybyły do Wrocławia tuż po wojnie prof. Kazimierz Idaszewski – wybitny polski inżynier elektryk, jeden z głównych organizatorów Uczelni – wygłosił wykład dla kilkudziesięcioosobowej grupy studentów III roku Oddziału Elektrycznego Wydziału Mechaniczno-Elektrotechnicznego. Była to grupa złożona z osób, które studia rozpoczęli jeszcze przed wojną: we Lwowie (28 osób), w Warszawie (11), Gdańsku (1) i na uczelniach ZSRR (2). Większość kontynuowała naukę już na wiosnę 1945 r. w Krakowie, a do Wrocławia ściągnęła ich osobowość prof. K. Idaszewskiego. Wielu studentów przybyło bezpośrednio z obozów i z wojska. Ci ostatni jeszcze w maju 1945 r. zaangażowali się w ochronę mienia uczelni. Profesor Idaszewski i jego współpracownicy wystąpili także w obronie racji bytu Oddziału Elektrycznego, która w pewnym momencie była podważana przez inne polskie uczelnie i władze centralne.

Na pierwszy rok studiów w roku akademickim 1945/46 przyjęto na Oddział Elektryczny bez egzaminów około 100 osób. Zajęcia zainaugurowali: przybyły z Poznania znany matematyk prof. Władysław Ślebodziński, prof. Henryk Kuczyński (chemik ze Lwowa) oraz adiunkt Władysław Chowaniec – specjalista obróbki metali z Warszawy.

Oddział Elektryczny był stosunkowo dobrze wyposażony. Pozostały bowiem po niemieckiej Technische Hochschule w małym stopniu zniszczone laboratoria: maszyn elektrycznych (w hali przy budynku A-5), wysokich napięć (w przyziemiu budynku A-1) oraz pomiarów elektrycznych (w budynku A-5). Zdaniem prof. K. Idaszewskiego były to najlepiej w owym czasie wyposażone laboratoria elektryczne w kraju.

Zajęcia dla studentów I roku rozpoczęły się w drugiej połowie listopada. Programy nauczania i system studiów były zgodne z przedwojennymi programami polskich uczelni technicznych. Były to jednolite, czteroletnie studia, które dawały absolwentom akademicki stopień inżyniera. W roku akademickim 1948/49 został wprowadzony dwustopniowy system studiów: po trzyletnich studiach inżynierskich następowały dwuletnie studia magisterskie.

Na początku roku akademickiego 1949/50 Oddziały Elektryczny i Mechaniczny zostały przekształcone w samodzielne Wydziały: Elektryczny i Mechaniczny. Wydział Elektryczny składał się z dwu Oddziałów: Prądów Silnych i Telekomunikacji. Pierwszym dziekanem Wydziału Elektrycznego został prof. Jerzy I. Skowroński, a prodziekanem prof. Zygmunt Szparkowski. Taka struktura organizacyjna przetrwała zaledwie do roku 1952. Oddział Telekomunikacyjny został wtedy wydzielony jako odrębny Wydział Łączności. Przy Wydziale Elektrycznym zostały

Katedry: Elektrotechniki Ogólnej (kierował prof. Roman Kurdziel), Gospodarki Elektrycznej (z-ca prof. Jan Kożuchowski), Maszyn Elektrycznych (początkowo z-ca prof. Władysław Kołek, następnie prof. Jan P. Nowacki, a później prof. Andrzej Kordecki), Urządzeń Mechanicznych Elektrowni (inż. Stanisław Żurakowski), Urządzeń Elektrycznych (początkowo z-ca prof. Roman Kurdziel, później prof. Konstanty Wołkowiński), Pomiarów Elektrycznych (prof. Kazimierz Idaszewski) oraz Techniki Wysokich Napięć (prof. Jerzy I. Skowroński). W roku 1954 Katedra Gospodarki Elektrycznej została przemianowana na Katedrę Układów Elektroenergetycznych. W toku przekształceń organizacyjnych powstała w 1957 r. Katedra Zabezpieczeń i Automatyki w Energetyce (pod kierunkiem prof. Jana Trojaka), w roku 1963 zaś Katedra Układów Napędowych (doc. Feliks Andrzejewski). W roku 1966 w skład Wydziału weszła Katedra Matematyki A (kierowana przez doc. Halinę Łopuszańską).

W 1968 r. wprowadzono w Politechnice Wrocławskiej strukturę instytutową. Zasadniczą strukturę organizacyjną instytutów stanowiły zakłady. W drugiej połowie lat 70. i w latach 80. niektóre instytuty wprowadziły inny podział organizacyjny w postaci zespołów naukowych i dydaktycznych. Ostatecznie jednak utrwaliła się struktura zakładowa, odpowiadająca specjalnościom naukowo-dydaktycznym Wydziału.

Od 1969 r. w skład Wydziału wchodziły trzy instytuty: Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii (I-7), Ergoenergetyki (I-8) oraz Maszyn, Napędów i Pomiarów Elektrycznych (I-29).

Na Wydziale Elektrycznym są prowadzone trzy kierunki studiów:

1. Automatyka i Robotyka

I stopnia – studia stacjonarne, bez wyboru specjalności;

II stopnia – studia stacjonarne o specjalnościach: automatyka i sterowanie w energetyce; automatyzacja maszyn, pojazdów i urządzeń.

2. Elektrotechnika

I stopnia – studia stacjonarne, bez wyboru specjalności oraz studia niestacjonarne, bez wyboru specjalności;

II stopnia

• studia stacjonarne o specjalnościach: elektroenergetyka; inżynieria elektryczna; odnawialne źródła energii;

• studia stacjonarne w języku angielskim o specjalnościach: control in electrical power engineering; renewable energy systems;

• studia niestacjonarne o specjalnościach: elektroenergetyka; inżynieria elektryczna.

3. Mechatronika

I stopnia – studia stacjonarne, bez wyboru specjalności.

Początki Wydziału

Słuchaczami historycznego pierwszego polskiego wykładu na Politechnice Wrocławskiej w dniu 15 listopada 1945 roku byli studenci – elektrycy, którzy

Organizator i pierwszy dziekan Wydziału Mechaniczno-Elektrotechnicznego Politechniki Wrocławskiej prof. dr inż. Kazimierz Idaszewski (1878–1965),
Profesor zwyczajny Politechniki Lwowskiej w latach 1919–1944

przybyli do Wrocławia kończyć przerwane przez wojnę studia. Wykład ten wygłosił niezapomniany prof. Kazimierz Idaszewski, popularnie zwany „Dziadkiem” – twórca, organizator i pierwszy dziekan Wydziału Mechaniczno-Elektrycznego, z którego wyłonił się później samodzielny Wydział Elektryczny. Współpracownikami prof. Idaszewskiego byli wielce zasłużeni przy zabezpieczaniu, odbudowie pomieszczeń i wyposażeniu gmachu „elektrycznego” ówczesni adiunkt Andrzej Jellonek i student Zbigniew Orzeszkowski. Walnie pomagali im członkowie Straży Akademickiej – przyszli studenci. Sekretarką Wydziału, prowadzącą sprawnie wszystkie sprawy administracyjne i studenckie, została z początkiem 1946 roku przemiała, uśmiechnięta i choć „groźna” – zawsze studentom życzliwa pani Maria Wyzgowa.

W drugiej połowie listopada 1945 roku zainaugurowano wykładami prof. Henryka Kuczyńskiego, prof. Władysława Ślebodzińskiego i adiunkta Władysława Chowańca zajęcia dla słuchaczy pierwszego roku studiów. Na rok ten zgłosiło się ponad stu – przyjętych bez egzaminów – młodych żądnych wiedzy ludzi, którzy przywędrowali do okrutnie zniszczonego Wrocławia z różnych stron Polski i Europy, z wojska i z partyzantki, z robót przymusowych i obozów koncentracyjnych. Ludzie ci, pozbawieni przez kilka lat możliwości kształcenia się, zabrali się z wielkim zapałem do nauki, niebaczni na wielkie trudności życia codziennego oraz mróz i śnieg w pozbawionych jeszcze szyb salach wykładowych uczelni.

Pierwszy dyplom magistra inżyniera Politechniki Wrocławskiej uzyskał nasz kolega-elektryk Kazimierz Mściwujewski 8 kwietnia 1946 r. Również elektryk inż. Władysław Kołek był pierwszym doktorem nauk technicznych, promowanym w naszej Uczelni. Pracę doktorską nt. *Połączenia wyrównawcze uzwojeń wielokrotnych* wykonał pod kierunkiem prof. Kazimierza Idaszewskiego.

Po rezygnacji prof. K. Idaszewskiego z funkcji dziekana w kwietniu 1946 r., dziekanem został prof. Jerzy I. Skowroński, a nazwę wydziału zmieniono na Wydział Elektromechaniczny, dzielący się nadal na Oddziały Mechaniczny oraz Elektryczny z sekcjami Prądów Silnych i Telekomunikacji. W dwóch następnych latach akademickich 1947/48 i 1948/49 dziekanem był prof. Eugeniusz Kuczyński aż do chwili utworzenia dwu niezależnych wydziałów: Mechanicznego i Elektrycznego. Wydział Elektryczny w roku 1949/50 dzielił się na dwa oddziały: Oddział Prądów Silnych z sekcjami: eksploatacyjną i technologiczno-konstrukcyjną oraz Oddział Telekomunikacyjny z sekcjami: radiotechniczną i telekomunikacyjną. Na Oddziale Prądów Silnych powstały w latach 1945–1950 katedry:

1. Elektrotechniki Ogólnej – prof. Wacława Günthera,
2. Pomiarów Elektrycznych – prof. Kazimierza Idaszewskiego,
3. Maszyn Elektrycznych – prof. Pawła Nowackiego,
4. Techniki Wysokich Napięć – prof. Jerzego I. Skowrońskiego,
5. Gospodarki Elektrycznej (sieci) – prof. Jana Kozuchowskiego,
6. Urządzeń Elektrycznych – prof. Romana Kurdziela,
7. Urządzeń Mechanicznych Elektrowni – prof. Stanisława Żurakowskiego.

Oddział Telekomunikacyjny składał się z katedr:

1. Radiotechniki – prof. Andrzeja Jellonka,
2. Teletechniki – prof. Zygmunta Szparkowskiego,
3. Urządzeń Radiotechnicznych Odbiorczych – prof. Wilhelma Rotkiewicza,
4. Techniki Przenoszenia Przewodowego – prof. Zbigniewa Żyszkowskiego.

Dziekanem Samodzielnego Wydziału Elektrycznego przez następne trzy lata akademickie był wielce zasłużony dla konsolidacji i rozwoju Wydziału, a zwłaszcza rozbudowy jego bazy lokalowej, prof. Jerzy I. Skowroński.

Oprócz wymienionych profesorów pierwsi absolwenci elektrycy zachowują we wdzięcznej pamięci profesorów – wykładowców przedmiotów ogólnych i mechanicznych: matematyki – prof. prof. Hugona Steinhausa i Władysława Ślebodzińskiego, geometrii wykreślnej – prof. Konrada Dybę, fizyki – prof. Henryka Niewodniczańskiego, chemii – prof. Henryka Kuczyńskiego, technologii metali – prof. Egona Dworzaka, obróbki metali – prof. Władysława Chowańca, mechaniki – prof. Stanisława Bodaszewskiego, prostowników i napędów elektrycznych – prof. Ewarysta Kozłowskiego i wielu innych wykładowców, adiunktów i asystentów.

Od początku istnienia uczelni studenci odgrywali istotną rolę w rozwoju wrocławskiego środowiska akademickiego.

W pamiętnym roku akademickim 1945/46, rozpoczynającym nową historię Politechniki Wrocławskiej, bardzo aktywną społecznie grupę studentów stanowi-

li elektrycy. Na tym bowiem kierunku oprócz przyjętych na pierwszy rok znalazło się ponad czterdziestu studentów III i IV roku.

Na podstawie ich doświadczeń z pracy w stowarzyszeniach akademickich zorganizowano w marcu 1946 r. pierwsze na Politechnice studenckie koło naukowe – Koło Elektryków Studentów Politechniki Wrocławskiej. Pierwszymi protektorami koła byli prof. Kazimierz Idaszewski i adiunkt dr Andrzej Jellonek, inż. Zygmunt Szparkowski, delegat Ministerstwa Oświaty ds. Młodzieży Szkół Wyższych, inż. Dionizy Smoleński oraz ze strony przemysłu inż. Włodzimierz Gogolewski. Na kuratora Koła Elektryków powołano adiunkta A. Jellonka, a zarząd w I kadencji miał skład następujący: Antoni Weber – prezes, Ryszard Stanisławski – wiceprezes, Józef Buck – sekretarz, Jerzy Fekecz – skarbnik, Witold Sieniawski – gospodarz, Stanisław Fortuna, Szymon Firkowicz, Jan Żarnowski – członkowie zarządu. Komisja Rewizyjna: Zdzisław Łosiak, Zbigniew Godziński, Michał Piskozub.

Wybrany na początku 1947 roku zarząd II kadencji był następujący: Jerzy Fekecz – prezes, Stanisław Leskow – wiceprezes, Grażyna Rewicka – sekretarz, Józef Stępień – skarbnik, Józef Buck, Lech Kwiatużyński, Jan Żarnowski – członkowie zarządu. Do Komisji Rewizyjnej wybrano Michała Piskozuba i Jana Kalisza, a kuratorem Koła został wykładowca inż. Zygmunt Szparkowski.

Niedostatek i potrzeby wśród społeczności studenckiej w pierwszym okresie były olbrzymie, a możliwości i środki więcej niż skromne. W związku z tym postanowiono w pracy Koła położyć nacisk na akcję samopomocy, aby przez poprawienie warunków nauki i pomoc materialną stworzyć możliwości zamierzonej na okres późniejszy działalności samokształceniowej i naukowej. Środki materialne z udziału w dochodzie z Pierwszej Reprezentacyjnej Zabawy Politechniki, której Koło Elektryków było współorganizatorem oraz dotacje rektora Politechniki, Zjednoczenia Energetycznego Okręgu Dolnośląskiego i Spółdzielni „Grupa Techniczna”, umożliwiły podjęcie działalności w poszczególnych sekcjach:

Sekcja wydawnicza skompletowała przybory do powielania i zajmowała się reprodukcją tablic, tematów ćwiczeń i różnych druków oraz przystąpiła do przygotowania pierwszych skryptów. W związku z brakiem książek i skryptów w języku polskim zakupiono do tworzącej się biblioteczki Koła dostępne podręczniki stanowiące istotną pomoc dla studiujących.

Liczącym się osiągnięciem początkowego okresu działalności Koła było wydanie w listopadzie 1946 r. pierwszego numeru „Biuletynu Koła Elektryków” i drugiego numeru w roku 1947. Było to pierwsze wydawnictwo, jakie pojawiło się na Politechnice i w branży elektrotechnicznej we Wrocławiu. Wszystkie „prace wydawnicze” wykonywane były w pokoju domu akademickiego przy ul. Stanisławskiego. O roli, jaką „Biuletyn” odegrał, świadczy publikowanie w nim (oprócz pozycji opracowanych przez studentów) także artykułów i wypowiedzi profesorów i inżynierów, a mianowicie: inż. D. Smoleńskiego *Powitanie Biuletynu*, inż. Z. Szparkowskiego *Rola Kola Naukowego w kształceniu charakteru inżyniera*,

dr. A. Jellonka *Instytut Elektrotechniczny Politechniki Wrocławskiej*, prof. J. Skowrońskiego *Drogi współpracy Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu z przemysłem Ziemi Odzyskanych*, inż. M. Suskiego *Sprzęt łączności w armii angielskiej*, dr. A. Jellonka *Kłopoty małżeńskie* – artykuł dyskusyjny na temat „małżeństwa” Uniwersytetu z Politechniką. Oprócz tego „Biuletyn” zamieszczał sprawozdania z wycieczek technicznych i działalności Koła, odpowiedzi redakcji na pytania czytelników oraz ogłoszenia i informacje dziekanatu.

Należy podkreślić społeczną postawę i czynny udział studentów-elektryków w odbudowie i normalizacji życia w naszym mieście. Nie brakło ich w żadnej akcji, zmierzającej do zaprezentowania Wrocławia z jak najlepszej strony. Można tu wymienić akcję porządkowania miasta, zwłaszcza dzielnicy studenckiej na Biskupinie i otoczenia Politechniki oraz pomoc w organizowaniu w roku 1948 Światowego Kongresu Intelktualistów i Wystawy Ziemi Odzyskanych, jak również współorganizowanie XIII Zwyczajnego Zjazdu Stowarzyszenia Elektryków Polskich w roku 1947 we Wrocławiu i Jeleniej Górze.

Można stwierdzić, że w pionierskim okresie naszej Uczelni Koło Elektryków odegrało chlubną rolę, pełniąc bezinteresowną działalność społeczną. Praca Koła okazała się wielce pożyteczną dla wrocławskiego środowiska akademickiego, zdobyła duże uznanie władz uczelni i społeczności studenckiej. Działacze i członkowie Koła po wejściu na drogę pracy zawodowej, nierzadko jeszcze przed ukończeniem studiów, tworzyli wypróbowaną kadrę rozwijającego się przemysłu elektrotechnicznego, energetyki i nauki, pełniąc odpowiedzialne funkcje w życiu zawodowym i społecznym.

Lista absolwentów, którzy rozpoczęli studia na innych uczelniach, a dyplomy uzyskali w latach 1946–1950

1. Kazimierz MŚCIWUJEWSKI, nr dyplomu 1/E1, kwiecień 1946 r.
2. Stanisław GOŁĘBIEWSKI, 2/E1, czerwiec 1946 r.
3. Zdzisław GUMMER, 3/E1, czerwiec 1946 r.
4. Stefan SIENIAWSKI, 4/F1, czerwiec 1946 r.
5. Ludwik WIŚNIEWSKI, 5/E1, czerwiec 1946 r.
6. Zygmunt KWIECIEN, 6/E1, sierpień 1946 r.
7. Kazimierz ORŁOWSKI, 7/E1, sierpień 1946 r.
8. Józef SZYMAŃSKI, 8/E1, sierpień 1946 r.
9. Józef BUJOCZEK, 9/E1, październik 1946 r.
10. Henryk PONIEWIERSKI, 10/E1, październik 1946 r.
11. Eugeniusz SKÓRKA, 11/E1, październik 1946 r.
12. Tadeusz TOMANKIEWICZ, 12/E1, październik 1946 r.
13. Kazimierz WESOŁY, 13/E1, październik 1946 r.
14. Ireneusz WYDERKO, 14/E1, listopad 1946 r.
15. Zbigniew GODZIŃSKI, 15/E1, listopad 1946 r.
16. Antoni WEBER, 16/E1, listopad 1946 r.

17. Bolesław CHOJNACKI, 17/E1, styczeń 1947 r.
18. Szalon TABAKSBLATT, 18/E1 styczeń 1947 r.
19. Wilhelm WĘGLARSKI, 19/E1, styczeń 1947 r.
20. Władysław MICHALIK, 20/E1, marzec 1947 r.
21. Antoni KOZIEŁ, 21/E1, kwiecień 1947 r.
22. Władysław GOŁĄB, 22/E1, kwiecień 1947 r.
23. Adam DĄBROWSKI, 23/E1, kwiecień 1947 r.
24. Paweł BARON, 24/E1, lipiec 1947 r.
25. Wojciech FULIŃSKI, 25/E1, lipiec 1947 r.
26. Jerzy KRZYCZKOWSKI, 26/E1, lipiec 1947 r.
27. Adam MAISON, 27/E1, lipiec 1947 r.
28. Tadeusz MATUSIAK, 28/E1, lipiec 1947 r.
29. Witold MEDYŃSKI, 29/E1, lipiec 1947 r.
30. Tadeusz PORĘBA, 30/E1, lipiec 1947 r.
31. Maciej HUSARZ, 31/E1, listopad 1947 r.
32. Zdzisław ŁOSIAK, 32/E1 listopad 1947 r.
33. Mieczysław NOWAK, 33/E1, listopad 1947 r.
34. Zbigniew ORZESZKOWSKI, 34/E1, listopad 1947 r.
35. Henryk SERWA, 35/E1, listopad 1947 r.
36. Henryk ZAMULIŃSKI, 36/E1, listopad 1947 r.
37. Jakub ZDUŃSKI, 37/E1, listopad 1947 r.
38. Aleksander ZAWISZA, 38/E1, luty 1948 r.
39. Zbigniew JASZCZEWSKI, 39/E1, lipiec 1948 r.
40. Stanisław FORTUNA, 40/E1, maj 1949 r.
41. Saul PARISER, 46/E1, maj 1949 r.
42. Zbigniew BARTZ, 47/E1, maj 1949 r.
43. Leon BĘŁZ, 48/E1, luty 1950 r.
44. Stanisław ISAŃSKI, 49/E1, luty 1950 r.

Grupa ta kontynuowała studia w Politechnice Wrocławskiej od 15 listopada 1945 r. Zasadnicza jej część przybyła na początku listopada 1945 r. z Krakowa za prof. dr. Kazimierzem Idaszewskim, który przeniósł się z Politechniki Śląskiej z tymczasową siedzibą w Krakowie, gdzie był dziekanem Wydziału Elektrycznego, na Politechnikę Wrocławską.

Tu w listopadzie 1945 r. zorganizował Wydział Mechaniczno-Elektrotechniczny i zainaugurował jego działalność 15 listopada 1945 r. wykładem z maszyn elektrycznych dla IV roku Oddziału Elektrycznego. Wykład ten odbył się w małej sali elektrycznej starego gmachu elektrycznego, dziś bud. A-5 (ul. Smoluchowskiego 19), o godz. 9¹⁵.

Jerzy Fekecz

Prof. dr n.t. Zbigniew Godziński

Urodzony 22 VIII 1917 r. w Rycerze Dolnej.

Praca:

Warsztat ślusarski – robotnik, Kraków; Fabryka Kabli w Krakowie-Płaszowie – robotnik, urzędnik biura kalkulacji i biura ruchu; Huta Batory Chorzów – technik; w konspiracji uczestnik grupy roboczej AK produkującej materiał wybuchowy „szedyt” do granatów ręcznych. Od 1946 roku Politechnika Wrocławska – mł. asystent, st. asystent, adiunkt, z-ca profesora, docent, prof. nadzw., profesor zwyczajny w Instytucie Telekomunikacji i Akustyki.

Osiągnięcia:

Pionierskie w kraju badania właściwości elektrycznych cienkich warstw metali; badania teoretyczne rozchodzenia się fal radiowych; doświadczalne, technologiczne i teoretyczne badania laserów gazowych. Jedno z pierwszych w kraju skonstruowanie i uruchomienie lasera; badania doświadczalne zjawiska interferencji optycznej.

Odnaczenia i nagrody:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, tytuł „Zasłużony Nauczyciel PRL”, odznaczenia Politechniki Wrocławskiej: Złota Odznaka, Medal XXV-lecia PRL, Medal XXXV-lecia PRL, 5 nagród Ministra Szkolnictwa Wyższego, nagroda Senatu Politechniki Wrocławskiej, nagroda naukowa im. Heavisida’a Brytyjskiego Towarzystwa Inżynierów Elektryków.

Mgr inż. Władysław Gołąb

Urodzony 28 III 1919 r. w Bęczkowicach, woj. mazowieckie.

Praca:

W latach 1939–1945 pracował jako nauczyciel w tajnym nauczaniu w Częstochowie, w związku z czym uzyskał później uprawnienia kombatanckie; od września 1946 r. młodszy asystent w Katedrze Rysunku Technicznego na Wydziale Elektromechanicznym; od czerwca 1947 r. Kopalnia Mikulczyce w Mikulzycach koło Zabrze jako zastępca kierownika ruchu maszynowego; od 1948 r. w Centralnym Zarządzie Przemysłu Kablowego w Katowicach i w Warszawie, zreorganizowanym w 1958 r., w Zjednoczeniu Przemysłu Sprzętu Elektrotechniczne-

go w Warszawie, ostatnio jako kier. działu inwestycji; od 1959 w Centralnym Biurze Konstrukcji Kablowych w Ożarowie k. Warszawy – dyr. techniczny, a w latach 1962–1964 p.o. dyr. naczelnego; od 1971 r. do czerwca 1982 r. w Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w Warszawie, Wydział Przemysłu Maszynowego na stanowisku st. specjalisty opiekującego się przemysłem kablowym i sprzętu elektrotechnicznego. W okresie początkowym stanu wojennego w 1982 r. zwolniony z pracy wbrew obowiązującemu w PRL prawu mówiącemu: „Na 2 lata przed emeryturą pracownik nie może być zwolniony z pracy”.

Autor artykułów na tematy związane z przemysłem kablowym.

Odnaczenia:

Medal X-lecia PRL, Srebrny Krzyż Zasługi, Złoty Krzyż Zasługi.

Doc. mgr inż. Henryk Poniewierski

Urodzony 13 VII 1917 r. w Będzinie.

Autor zdjęcia *Pierwszy polski wykład, Politechnika Wroclawska, 15 XI 1945 r.*

Praca:

Państwowa Wytwórnia Lamp Radiowych w Dzierżoniowie – inżynier (1947–1949); Zakłady Wytwórcze Lamp Elektrycznych w Warszawie – kier. działu w Biurze Konstrukcyjnym (1949–1956); Politechnika Warszawska, Zakład Radiotechniki – kier. Pracowni Technologii Elektroniki (1956–1958); Przemysłowy Instytut Elektroniki w Warszawie – kier. Zakładu Lamp Gazowanych, a następnie Zakład Elementów Łączeniowych (1956–1971); Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Elektroniki Próżniowej w Warszawie – kier. Zakładu Komór Gaszeniowych od 1971 roku.

Osiągnięcia zawodowe:

Współudział w zorganizowaniu krajowej produkcji lamp elektronowych; udział w opracowaniu wielu lamp eletronowych; opracowanie – wraz z utworzonym i kierowanym zespołem – lamp gazowanych, tj. diod i tyratronów rtęciowych i gazowanych lamp z zimną katodą oraz wdrożenie ich do produkcji doświadczalnej. Opracowanie wraz z zespołem i wdrożenie do produkcji przemysłowej kontaktronów. Opracowanie wraz z zespołem i wdrożenie do produkcji przemysłowej wielu próżniowych komór gaszeniowych niskiego i wysokiego napięcia. Wiele patentów krajowych i zagranicznych.

Odnaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, złota odznaka „Za Zasługi dla Rozwoju Przemysłu Maszynowego”, Nagroda Państwowa Zespołowa III stopnia, kilka nagród ministerialnych i NOT.

Lista absolwentów, którzy rozpoczęli studia w 1945 r. na Wydziale Elektrycznym

1. Lesław ADAMOWSKI
2. Jerzy BATOROWICZ
3. Tadeusz BATYCKI, Wrocław
4. Jerzy BEKKER
5. Jerzy BIŁOBRAN, Warszawa
6. Henryk BOGDAN
7. Marian BOGUCKI
8. Jerzy BROMIRSKI
9. Józef BUCK, Wrocław
10. Franciszek CHMARA
11. Antoni CZAJKOWSKI
12. Zbigniew CZAJKOWSKI
13. Zbigniew DĘBICKI
14. Jan DZIEDZIC
15. Tadeusz DZIEWANOWSKI
16. Stanisław DZIURZYŃSKI, Radom
17. Jerzy FEKECZ, Wrocław
18. Józef FIJAŁKOWSKI
19. Szymon FIRKOWICZ
20. Henryk FISCHLER
21. Olgierd FUCHS
22. Władysław GABRYELEWICZ
23. Kazimierz GAŁUSZKA
24. Tadeusz GAŚIOREK
25. Henryk GAŚKA, Wrocław
26. Zofia GŁUSZAKOWA
27. Antoni GODLEWSKI, Radom
28. Jerzy GOGOLEWSKI, Kobyłka
29. Tadeusz GOŁĄBEK, Gliwice
30. Kazimierz GRODZKI
31. Władysław GROMEK
32. Mieczysław HOBLER, Kraków
33. Anatol IWANOWSKI, Wrocław
34. Bolesław JAHN, Wrocław
35. Andrzej JAKUBIAK, Toruń
36. Teobald JAŁYŃSKI
37. Genadiusz JAŚKIEWICZ
38. Ryszard KAŻMIERCZAK
39. Jerzy KLUK, Wrocław
40. Andrzej KOLLBEK, Kraków
41. Tadeusz KOŁODZIEJ, Warszawa
42. Zenon KOMENDER
43. Jan KORCHUT, Wrocław
44. Józef KRYNKE
45. Józef KSIECIKOWSKI, Wrocław
46. Stanisław KUBIK
47. Janusz KURZYCA
48. Lech KWIATUSZYŃSKI
49. Bolesław LELIGDOWICZ
50. Marian LENART
51. Stanisław LOTOŃSKI
52. Adam ŁAPIŃSKI, Wrocław
53. Roman MAKSYMOWICZ, Gliwice
54. Zbigniew MATHEISEL
55. Bolesław MIAZGA
56. Henryk MOSZCZYŃSKI, Warszawa
57. Zbigniew MROCZKOWSKI, Warszawa
58. Stanisław NIEMYJSKI
59. Karol NOWICKI
60. Józef PAWELEC
61. Edward PIECIUL
62. Michał PISKOZUB, Wrocław
63. Wacław Józef PŁOCIŃSKI
64. Stanisław POPIELAS, Wrocław
65. Stanisław POSTOLSKI, Warszawa
66. Juliusz PREMINGER, Izrael, Haifa
67. Kazimierz RADWAN
68. Jerzy RANACHOWSKI
69. Jerzy RUSIN, Wrocław
70. Stanisław SADOWSKI
71. Mieczysław SARNA, Katowice
72. Andrzej SEMKOWICZ
73. Bronisław SIARKIEWICZ
74. Stanisława SIERBIN-SARNA, Katowice
75. Ignacy SIEROSŁAWSKI, Wrocław
76. Ryszard STANISŁAWSKI
77. Grzegorz STRUCZYŃSKI
78. Tadeusz SULIMA, Wrocław
79. Stefan ŚCIBOR-RYLSKI, Wrocław
80. Roman ŚLEPECKI
81. Mieczysław TITTENBRUN, Warszawa
82. Andrzej TRETER, Wrocław

83. Tadeusz WAJDZIK, Wrocław	88. Antoni ZAPŁOTNY
84. Zbigniew WENCEL, Warszawa	89. Ligia ZŁAMAŁ
85. Zbigniew WOJNAROWICZ, Wrocław	90. Antoni ŻYCHIEWICZ
86. Józef WOŁODKO, Kraków	91. Jan ŻARNOWSKI
87. Konstanty WYSOCKI	92. Zygmunt ŻOŁNIEREK

Wykaz biogramów pierwszych absolwentów Wydziału Elektrycznego

1. Jerzy BIŁOBRAN	11. Adam ŁAPIŃSKI
2. Józef BUCK	12. Zbigniew MROCZKOWSKI
3. Stanisław DZIURZYŃSKI
(Tadeusz Czupryn)	13. Stanisław W. POPIELAS
4. Jerzy FEKECZ	14. Juliusz PREMINGER
5. Henryk GAŚKA	15. Ignacy SIEROSŁAWSKI
6. Anatol IWANOWSKI	16. Tadeusz SULIMA
7. Bolesław JAHN	17. Mieczysław TITTENBRUN
8. Andrzej JAKUBIAK	18. Andrzej TRETER
9. Jerzy KLUK	19. Zbigniew WENCEL
10. Andrzej KOLLBEK	20. Józef WOŁODKO

Mgr inż. Jerzy Biłobran

Urodzony 1 VI 1927 r. we Lwowie.

Praca:

Okręgowe Biuro Kabli Międzymiastowych we Wrocławiu – kier. Centralnej Grupy Radiofonicznej, inżynier eksploatacji; Ministerstwo Łączności – naczelnik Wydziału Rozwoju Techniki, doradca i ekspert ds. urządzeń i sieci telekomunikacyjnych; Wyższa Szkoła Inżynierska w Bydgoszczy – st. wykładowca, kier. Zakładu Teletransmisji; Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Informatyki, Centrum Projektowania i Zastosowania Informatyki NASK – gł. projektant, kier. zespołu; Ministerstwo Łączności – gł. specjalista ds. informatyki.

Osiągnięcia:

Prace badawcze, rozwojowe i projektowe w dziedzinie sieci radiofonicznej i telekomunikacyjnej, wdrożenie w Resorcie Łączności zastosowania informatyki oraz wprowadzenia i rozwoju internetu. Prace dydaktyczne w zakresie teletransmisji i telekomunikacji.

Odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi, Medal 40-lecia PRL, Złota Odznaka „Zasłużony Pracownik Resortu Łączności”.

Dr inż. Józef Buck

Urodzony 14 III 1922 r. w Dolsku.

Praca:

Instytut Elektrotechniki Oddział Technologii i Materiałoznawstwa Elektrotechnicznego (od roku 1948) – z-ca kier. Zakładu Układów Elektroizolacyjnych. Prowadził prace badawcze i wdrożeniowe dotyczące papierów elektroizolacyjnych i kondensatorów energetycznych, tropikalizacji maszyn i aparatów elektrycznych oraz izolacji żłobkowej maszyn elektrycznych powszechnego stosowania. Opublikował 30 prac. W latach 1952–1960 kierował polską grupą specjalistów na terenie Instytutu Elektrotechniki w Kantonie (ChRL).

Nagrodzony jako współtwórca pięcioma nagrodami resortowymi.

Mgr inż. Stanisław Dziurzyński (Tadeusz Czupryn)

Urodzony 15 I 1922 r. w Podgórkach, pow. radomski.

Po uzyskaniu małej matury w szkole handlowej ukończył w latach 1941–1943 dwuletnią Szkołę Budowy Maszyn w Radomiu, otrzymując dyplom technika; potem do połowy 1944 r. pracował w biurze technicznym Dyrekcji Kolejowej w Radomiu. Żołnierz ZWZ-AK, „NIE”. W kwietniu 1945 r. aresztowany przez NKWD i UB i osadzony w radomskim więzieniu. Uwolniony 9 września 1945 r. przez oddziały AK podczas rozbicia więzienia. Zaopatrzony w fałszywe dokumenty, pod nazwiskiem Czupryn Tadeusz, przybył do Wrocławia i w listopadzie 1945 r. rozpoczął studia na Wydziale Hutniczym Politechniki Wrocławskiej. Podjął też pracę na drugiej zmianie w Fabryce Wodomierzy. Był szefem organizacyjnym powstającej konspiracyjnej niepodległościowej organizacji młodzieżowej „Młodzież Wielkiej Polski” dzielnicy dolnośląskiej. Po rozwiązaniu Wydziału Hutniczego w 1946 r. został studentem Wydziału Elektrycznego. Aresztowany ponownie przez UB w grudniu 1946 r. zbiegł i ukrywał się przez kilka miesięcy. W kwietniu 1947 r. skorzystał z ogłoszonej amnestii abolicyjnej, ujawnił się i powrócił na studia już pod prawdziwym nazwiskiem – Stanisław Dziurzyński. Na nocnej zmianie pracował w Fabryce Sztucznego Jedwabiu na stanowisku zastępcy głównego energetyka. W latach 1949–1953 przebywał w więzieniu oskarżony o działalność antypaństwowo-polityczną. Więzienie opuścił po 5 latach, we wrześniu 1953 r. Miał wtedy trudności ze znalezieniem pracy i z dopuszczeniem do egzaminów dyplomowych na Politechnice. Od października 1953 do 1977 r. pracował w Zakładach Energetycznych Okręgu Wschodniego (ZEOW) w Radomiu na różnych stanowiskach: inżyniera, głównego specjalisty, kierownika Działu Sieci i Maszyn. Dyplom inżyniera uzyskał na Politechnice Wrocławskiej w końcu 1955 r. W wyniku rewizji nadzwyczajnej Sąd Najwyższy w 1958 r. uchylił jego wyrok 6 lat więzienia. To otworzyło mu drogę dopuszczenia do dyplomu magisterskiego, który uzyskał w 1959 r. Cały czas był działaczem społecznym w Stowarzyszeniu Elektryków Polskich i racjonalizatorem. Pełnił funkcje prezesa Koła SEP, prezesa Oddziału Radomskiego SEP, ponad 20 lat wiceprezesa. Utworzył terenową Grupę Rzecznawców SEP w Radomiu i był jej kierownikiem przez 18 lat. Był autorem ponad 20 projektów wynalazczych, w tym – trzech patentów. Kilka z nich otrzymało nagrody na krajowych i NOT-owskich konkursach.

Opublikował kilkadziesiąt artykułów technicznych i naukowo-technicznych w różnych czasopismach. Był autorem i współautorem „Historii Radomskiego Od-

działu SEP” na 50-, 60-, i 75-lecie jego działalności; autorem książki *Mroczne dni 1939–1953*, trzech książek *Ofiary terroru stalinowskiego mówią*. Jego praca *Ciernista droga do dyplomu* na konkursie 50-lecia Wyższych Uczelni Wrocławia uzyskała drugą nagrodę.

Odnaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi, Krzyże – Armii Krajowej, Partyzancki, Więźnia Politycznego; Odznaki – „Zasłużony dla Energetyki”, Srebrna i Złota NOT i SEP; Medale – Pożaryskiego, Wybitnego Studenta Politechniki Wrocławskiej i inne.

Prof. dr inż. Jerzy Fekecz

Urodzony 15 V 1923 r. w Wilnie.

Praca:

Politechnika Wrocławska, Katedra Wysokich Napięć (1/2) etatu 1950–1970 – st. asystent, adiunkt, wykładowca, 1967–1968 WSP Opole – wykładowca techniki wysokich napięć, Instytut Elektrotechniki Oddział Technologii i Materiałoznawstwa Elektrotechnicznego we Wrocławiu 1948–1990 – technik, asystent, st. asystent, docent – kierownik zespołu, prof. – kierownik Zakł. Materiałów Konstrukcyjno-Izolacyjnych. W latach 1966–1967 odbył staż naukowy i dydaktyczny w Laboratorium Wysokich Napięć Politechniki Duńskiej (Denmarks Tekniske Højskole).

Osiągnięcia:

Specjalista w dziedzinie inżynierii materiałowej i elektroceramiki, ekspert Polskiej Izby Handlu Zagranicznego i P.P. „Polcargo” w dziedzinie izolatorów i aparatów elektr., przew. Grupy Roboczej IEC Ceramiczne i szklane mat. izol. Opracował 116 publikacji i 190 prac niepublikowanych, jest współtwórcą wielu nowych materiałów i technologii (9 patentów), promował 9 doktorów.

Odnaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi (za osiągnięcia w dziedzinie wynalazczości), Medal 40-lecia PRL, Złota i Srebrna Odznaka Honorowa SEP, Złota Odznaka NOT, Medal M. Pożaryskiego, Odznaka Budowniczego Wrocławia, Medal Wybitnemu Absolwentowi Politechniki Wrocławskiej, Odznaka Zasłużonego Pracownika Instytutu Elektrotechniki, Członek Honorowy Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego, Zasłużony Senior SEP, Członek Senior IEEE (Institute of Electric and Electronic Engineers).

Mgr inż. Henryk Gaska

Urodzony 21 VI 1924 r. w Wielgolasie k. Warszawy. Uczestnik powstania warszawskiego, awansowany do stopnia kapitana Armii Krajowej.

Praca:

Zarząd Miejski m. Wrocławia, Wydział Budowlany – kosztorysant; Biuro Projektów Budownictwa Komunalnego – projektant; Dolnośląskie Zakłady Wytwórcze Maszyn Elektrycznych DOLMEL we Wrocławiu – konstruktor specjalista. W 1990 r. przeszedł na emeryturę.

Uczestniczył w adaptacji konstrukcyjnej generatora 360 MW i konstrukcji innych wielkich maszyn elektrycznych.

Odznaczenia:

Warszawski Krzyż Powstańczy, Krzyż Armii Krajowej, Krzyż Partyzancki.

Mgr inż. Anatol Iwanowski

Urodzony 22 I 1918 r. w Kokandzie (ZSRR).

Praca:

Państwowe Zakłady Lotnicze Okęcie – detalista; Politechnika Wrocławska, Katedra Wysokich Napięć – asystent; Wrocławskie Biuro Projektowo-Badawcze Budownictwa Przemysłowego we Wrocławiu – gł. specjalista. Od 1964 r. rzeczoznawca Izby Rzeczoznawców Stowarzyszenia Elektryków Polskich w dziale Instalacje i Urządzenia Elektryczne; 1965–2001 r. – członek Państwowej Komisji ds. Uprawnień Budowlanych przy Urzędzie Wojewódzkim we Wrocławiu.

Opublikował 8 artykułów; ważniejsze opracowania projektowe części elektrycznej: Krakowskich Zakładów Odlewniczych, Huty Cynku „Bolesław” k. Olkusza, Huty Cynku Miasteczko Śląskie.

Odznaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi, Odznaka „Zasłużony dla Dolnego Śląska”, Złota Odznaka Honorowa Stowarzyszenia Elektryków Polskich.

Mgr inż. Bolesław Jahn

Urodzony 16 VII 1928 r. w Białymstoku.

Praca:

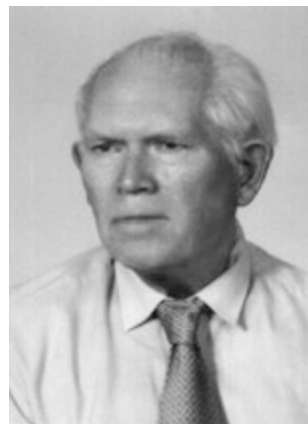
Zjednoczenie „Elektroprojekt” we Wrocławiu – kier. zespołu projektowego; Centralny Ośrodek Badawczo-Projektowy Górnictwa Odkrywkowego „Poltegor” we Wrocławiu – st. i gł. projektant.

Osiągnięcia zawodowe:

Udział w odbudowie i modernizacji sieci energetyki dolnośląskiej oraz w budowie i rozbudowie kopalni węgla brunatnego „Turów”, „Konin”, „Adamów”.

Odnaczenia:

Dyplom za długoletnią pracę w górnictwie oraz odznaki Zasłużonego Przetwórcy Pracy i Racjonalizatora Produkcji.

Mgr inż. Andrzej Jakubiak

Urodzony 8 IX 1921 r. w Lublinie.

Praca:

Dolnośląskie Zakłady Wytwórcze Maszyn Elektrycznych „Dolmel” we Wrocławiu – st. konstruktor; Pomorskie Zakłady Aparatów Niskiego Napięcia Toruń – kier. Laboratorium Elektrycznego, kier. kontroli ostatecznej i równocześnie nauczyciel w Technikum Elektrycznym; Toruńskie Przedsiębiorstwo Budownictwa Ogólnego – kier. Działu Instalacji; Biuro Projektów Budownictwa Wiejskiego w Toruniu – st. projektant, kier. pracowni, gł. specjalista, członek zespołu sprawdzającego.

Mgr inż. Jerzy Kluk

Urodzony 16 V 1922 r. w Warszawie.

Uczestnik ruchu oporu 1939–1945, były więzień Pawiaka, Oświęcimia, Gusen.

Praca:

Wrocławskie Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego – projektant, kier. pracowni, naczelnny dyr.; Wrocławskie Zjednoczenie Budownictwa – naczelnny dyr.; Zakład Badań i Doświadczeń Budownictwa, Przedsiębiorstwo Informatyki Bu-

downictwa „Etob” we Wrocławiu – kier. pracowni; Centralny Ośrodek Badawczo-Rozwojowy „Elektromontaż”, Oddział we Wrocławiu – kier. działu.

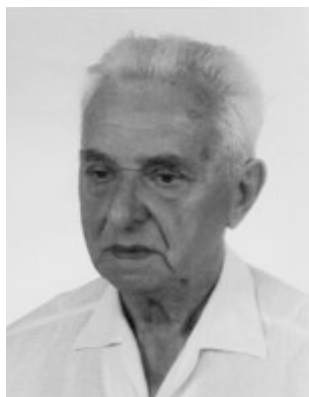
Osiągnięcia zawodowe:

Kierowanie projektowaniem kilku cementowni oraz wielu zakładów przemysłowych Dolnego Śląska. Wprowadzenie informatyki do budownictwa.

Odnaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi, Odznaka Budowniczego Wrocławia oraz odznaczenia za udział w ruchu oporu.

Mgr inż. Andrzej Kollbek

Urodzony 5 XII 1925 r. w Stanisławowie.

Praca:

Okręgowy Urząd Miar we Wrocławiu, następnie w Krakowie – legalizator, inspektor, naczelnik Wydziału Termodynamiki. W 1991 roku przeszedł na emeryturę.

Odnaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Srebrny Krzyż Zasługi, Medal 40-lecia PRL, Złota Odznaka Honorowa SIMP, Medal 85-lecia Głównego Urzędu Miar.

Doc. dr inż. Adam Łapiński

Urodzony 31 V 1925 r. w Kołomyi.

Uczestnik ruchu oporu AK 1942–1945.

Praca:

Instytut Elektrotechniki Oddział Technologii i Materiałoznawstwa Elektrotechnicznego – asystent, st. asystent, adiunkt, kier. pracowni, docent.

Osiągnięcia:

Specjalista w dziedzinie inżynierii materiałów przewodzących, głównie stykowych. Zainicjował w Polsce i krajach b. RWPG prace nad układami modelowymi do badań materiałów stykowych. Opracował ze swym zespołem i wprowadził do produkcji nowoczesne spieki na styki elektryczne, uzyskując oszczędność srebra o po-

nad 30%. Jest współtwórcą 3 wdrożonych patentów oraz autorem ok. 60 publikacji i 6 referatów na kongresach nt. materiałów stykowych.

Odnaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi, Odznaka „Zasłużony dla Przemysłu Maszynowego”, Złota Odznaka Honorowa SEP oraz liczne nagrody resortowe.

Mgr inż. Zbigniew Mroczkowski

Urodzony 15 II 1924 r. w Kaliszu.

Praca:

Grupa Naukowo-Kulturalna we Wrocławiu. Straż Akademicka; Państwowe Budownictwa Elektryczne we Wrocławiu – asystent; Zakłady Radiowe im. Kasprzaka, Warszawa – st. konstruktor; Zakłady Wytwórcze Elektronowych Przyrządów Pomiarowych – gł. inżynier; Przemysłowy Instytut Telekomunikacji – kier. zakładu; Biuro Projektowo-Technologiczne Przemysłu Elektronicznego i Teletechniczne UNIPRO, Przedsiębiorstwo Projektowania i Modernizacji Przemysłu Automatyki i Automatyki MERA oraz Biuro Projektowo-Technologiczne PEWA (wszystkie w Warszawie) – generalny projektant.

Osiągnięcia zawodowe:

Udział w odbudowie i organizacji Politechniki Wrocławskiej; zorganizowanie zakładu produkcji elektronowych przyrządów pomiarowych i uruchomienie przemysłowej produkcji kilkudziesięciu typów przyrządów; uruchomienie produkcji mikrofalowych przyrządów pomiarowych, organizacja Laboratorium Ochrony Radiowej, opracowanie koncepcji i założeń oraz kierowanie projektowaniem i nadzorem realizacji kilkunastu wiodących zakładów przemysłu elektronicznego, komputerowego, automatyki i aparatury pomiarowej, m.in. Zakładów Radiowych DIORA w Dzierżoniowie, Warszawskich Zakładów Telewizyjnych, Przemysłowego Instytutu Automatyki i Pomiarów w Warszawie z Oddziałami we Wrocławiu i w Biskupcu, Zakładów Systemów Mikrokomputerowych ERA w Warszawie.

Odnaczenia:

Srebrna Odznaka „Zasłużony dla Przemysłu Maszynowego”, Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, Medal Wybitnemu Absolwentowi Politechniki Wrocławskiej, tytuł honorowy „Weterana Walk o Wolność i Niepodległość Ojczyzny” jako uczestnik ruchu oporu AK, awansowany do stopnia porucznika AK.

Inż. Stanisław Waclaw Popielas

Urodzony 24 IX 1921 r. w Rawiczu.

Praca:

WPZB nr 1 – kier. budowy, CBSiP Transportu Drogowego i Lotniczego – st. projektant i kierownik zespołu, Zespół Szkół Mechanicznych i Elektrycznych we Wrocławiu – nauczyciel przedmiotów zawodowych i kierownik pracowni pomiarów elektrycznych, Telekomunikacja Polska S.A. – inżynier eksploatacji.

Odnaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Medal Edukacji Narodowej.

Prof. dr inż. Juliusz Preminger

Urodzony 11 VII 1924 r. w Pińsku.

Ukończył tam szkołę podstawową i liceum. Został wywieziony do ZSRR, gdzie wstąpił do wojska, z którym dotarł do Wrocławia. Na Wydział Hutniczy Politechniki Wrocławskiej trafił dopiero w listopadzie 1945 r. W październiku 1945 r. został zdemobilizowany. W połowie listopada 1945 r. pojechał do Wrocławia. Na Politechnice wpis był wtedy możliwy jedynie na Wydział Hutniczy. Mimo że warunki materialne były ciężkie, wszyscy profesorowie i studenci byli pełni entuzjazmu. Dostał wraz z innym studentem przydział do domów akademickich przy ul. Stanisławskiego. Zamieszkał następnie w domu przy ul. Norblina 9. Dołączył do niego później serdeczny kolega Kazimierz Banyś. Po likwidacji Wydziału w roku 1946 kontynuował studia na Wydziale Elektromechanicznym (wtedy jeszcze dziekanat był wspólny). Na trzecim roku zaczął wraz z Kazimierzem Radwanem (też hutnikiem) i Jerzym Gogolewskim pracować jako młodszy asystent u prof. Kazimierza Idaszewskiego w Katedrze Pomiarów Elektrycznych. Projekty przejściowe i pracę dyplomową wykonał u prof. Romana Kurdziela. Dyplom otrzymał w 1950 r., po czym rozpoczął aspiranturę u prof. Jana Pawła Nowackiego w Katedrze Maszyn Elektrycznych. Pracę kandydacką obronił w 1953 r. Po ukończeniu aspirantury prof. Andrzej Jellonek zlecił mu wykłady z podstaw elektrotechniki na Wydziale Łączności, który wtedy już odseparował się od Wydziału Elektrycznego. Na Wydziale Łączności otrzymał stopień docenta. W 1957 r. wyjechał do Izraela, gdzie został zaan-

gażowany jako wykładowca na Politechnice w Haifie (w owym czasie jedynej uczelni technicznej w Izraelu). W roku 1967 uzyskał profesurę. Przeszedł na emeryturę w roku 1993.

Mgr inż. Ignacy Sierosławski

Urodzony 31 I 1925 r. w Ropczycach.

Praca:

Uniwersytet i Politechnika we Wrocławiu – członek Straży Akademickiej, mł. asystent; Dolnośląskie Zakłady Wytwórcze Maszyn Elektrycznych „Dolmel” we Wrocławiu – konstruktor, kierownik wydziału produkcyjnego dużych maszyn elektrycznych i turbogeneratorów, kierownik zespołu wydziałów produkcyjnych, z-ca gł. konstruktora, gł. konstruktor, gł. specjalista ds. rozwoju, dyr. Zakładu Doświadczalnego, gł. inżynier, I z-ca dyr. naczelnego.

Osiągnięcia zawodowe:

Współdział w rozwoju i produkcji dużych maszyn elektrycznych i turbogeneratorów, kierownictwo zespołu wdrożeniowego turbogeneratorów o mocy 360 i 500 MW.

Odnaczenia i nagrody:

Medal Rodła, Medal Tysiąclecia Państwa Polskiego, Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, Złota Odznaka Zasłużonych Pracowników Dolmelu, Złota Odznaka Zasłużony dla Energetyki, Złota Odznaka Towarzystwa Miłośników Wrocławia, Złota Odznaka Zasłużony dla Województwa Wrocławskiego i miasta Wrocławia, Srebrna i Złota Odznaka Honorowa SEP, Srebrna Odznaka Honorowa NOT, Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerki Orderu Odrodzenia Polski, nagroda Ministra Szkolnictwa Wyższego i Nauki, tytuł honorowy „Zasłużony Energetyk Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej” nadany przez Radę Państwa.

Prof. dr hab. inż. Tadeusz Sulima

Urodzony 15 XI 1919 r. w Miechowie, pow. Iłża.

Uczestnik kampanii wrześniowej, żołnierz ZWZ-AK, były więzień polityczny niemieckich obozów koncentracyjnych.

Praca:

Politechnika Wroclawska – asystent, st. asystent, adiunkt, docent, prof. nadzw. w Instytucie Elektrotechniki, Oddział Technologii i Materiałoznawstwa Elektro-

technicznego – st. asystent, adiunkt, samodzielny pracownik naukowo-badawczy, docent, prof. nadzw., z-ca kier. Oddziału ds. naukowych.

Osiągnięcia zawodowe i naukowe:

Specjalista w dziedzinie inżynierii materiałowej tworzyw sztucznych; autor ponad 90 publikacji, licznych prac badawczych i wdrożeniowych, 6 patentów, promotor przewodu doktorskiego.

Odnaczenia:

Medal Zwycięstwa i Wolności, Medal za Warszawę, Krzyż Partyzancki, Krzyż Oświęcimski, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Srebrny Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, Złota Odznaka Honorowa SEP oraz inne odznaczenia resortowe i regionalne.

Mgr inż. Mieczysław Tittenbrun

Urodzony 5 I 1926 r. w Warszawie.

Praca:

Centralne Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego (Wrocław), Dolnośląskie Zakłady Wytwórcze Urządzeń Radiowych (Dzierżonów), Biuro Projektów Architektonicznych i Budowlanych (Wrocław), Zakłady Radiowe im. Kasprzaka (Warszawa), Przedsiębiorstwo Projektowania i Dostaw Inwestycyjnych (Warszawa), Biuro Rozbudowy Telewizji (Warszawa), P.P. Stacje Telewizyjne (Warszawa), Biuro Projektów Przemysłu Elektronicznego „Unipro” (Warszawa).

Osiągnięcia zawodowe:

Projektant wielu zakładów przemysłu elektronicznego, udział w uruchomieniu produkcji odbiorników radiowych (Hawana, Kuba) oraz produkcji odbiorników TV kolorowej i kineskopów kolorowych (w kraju).

Inna działalność:

Opracowanie i wydanie *Dużego słownika polsko-angielskiego* i *Dużego słownika angielsko-polskiego*, współpraca przy opracowaniu i wydaniu słowników języka polskiego.

Odnaczenia:

Krzyż Armii Krajowej, Warszawski Krzyż Powstańczy, Srebrny Krzyż Zasługi. Kapral podchorąży AK, awansowany do stopnia podporucznika.

Dr inż. Andrzej Treter

Urodzony 13 VII 1926 r. we Lwowie.

Praca:

Okręgowy Zarząd Radiofonizacji Kraju, Wrocław – inżynier ds. wynalazczości; Politechnika Wrocławska – st. asystent, adiunkt, w tym ponad 2 lata stypendium British Council – Uniwersytet Manchester, Firma Marconi Wireless and Telegraph, Chelmsford, Essex – stażysta; Zakłady Elektroniczne „Elwro” we Wrocławiu – z-ca szefa Biura Rozwojowego; OBR „Elwro” – kier. Zakładu Nowych Technik. Instytut Komputerowych Systemów Automatyki i Pomiarów – kier. Zakładu Nowych Technik. Od 1990 r. na emeryturze. W latach 1993–2002 w Instytucie Łączności Oddział Wrocław – archiwista, analityk dokumentacji organizacji międzynarodowych.

Osiągnięcia:

Konstrukcja pierwszego w kraju miernika poziomu zakłóceń, pierwsze pozytywne próby zastosowania komputerów w hutnictwie, zorganizowanie w „Elwro” mikroelektroniki i wielowarstwowych obwodów drukowanych, 13 publikacji.

Mgr inż. Zbigniew Wencel

Urodzony 23 V 1925 r.

Praca:

Wrocławskie Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego – kier. pracowni elektrycznej; Biuro Projektów „Metroprojekt” Warszawa – kierownik pracowni elektrycznej, st. projektant. Ośrodek Akademicki w Calabarze (Nigeria) – projektant ośrodka; „Metroprojekt” i „Elektrim” – kierownictwo wykonania eksportowej dokumentacji elektrycznej dla NRD.

Osiągnięcia zawodowe:

Projekty elektr. I linii metra w Warszawie, Kliniki Pediatricznej Fundacji USA w Krakowie, Centrum Zdrowia Dziecka w Warszawie.

Odnaczenia i wyróżnienia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi oraz inne liczne wyróżnienia i odznaczenia resortowe.

Inż. Józef Wołodko

Urodzony 22 II 1918 r. w Polubiczach.

Praca:

Przedsiębiorstwo Budownictwa Elektrotechnicznego „Elbud” w Krakowie na stanowiskach: kier. biura projektów, kier. działu ogólnotechnicznego, specjalista ds. budowy sieci elektroenergetycznej.

Osiągnięcie zawodowe:

Udział w budowie sieci najwyższych napięć: 750, 400, 220 i 110 kV i wyprowadzeń mocy z nowo budowanych elektrowni Turoszów, Dolna Odra, Kozienice, Połaniec, Żarnowiec, Solina i in.

Odnaczenia:

Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złota Odznaka „Zasłużony dla Energetyki”, Srebrna i Złota Odznaka LOK.

Wydział Mechaniczny

Dzieje Wydziału Mechanicznego

W roku 1945 r. utworzono Wydział Mechaniczno-Elektryczny. Samodzielny Wydział Mechaniczny powstał w roku akademickim 1949/1950.

Organizacja Wydziału Mechanicznego

1. Katedra Mechaniki Technicznej, kierowana przez prof. Stanisława Bodaszewskiego.
2. Laboratorium Wytrzymałości Materiałów Konstrukcyjnych, kierowane przez prof. Władysława Chowańca.
3. Katedra Elementów Maszyn, kierowana w latach 1946–1948 przez prof. Tadeusza Lewickiego.
4. Katedra Obróbki Metali, kierowana przez prof. Władysława Chowańca.
5. Katedra Technologii Metali, kierowana przez prof. Egona Dworzaka.
6. Katedra Maszyn Dźwigowych i Urządzeń Transportowych, kierowana przez prof. Romana Sobolskiego.
7. Katedra Obrabiarek, kierowana przez prof. Eugeniusza Kuczyńskiego.
8. Katedra Samochodów i Ciągników, kierowana przez prof. Ryszarda Podarewskiego.
9. Katedra Kotłów Parowych, kierowana przez prof. Teodora Wróblewskiego.
10. Katedra Teorii Maszyn Ciepłych, kierowana przez prof. Stanisława Ochęduszkę.
11. Katedra Turbin Ciepłych i Sprężarek, kierowana przez prof. Roberta Szewalskiego.
12. Katedra Maszyn Wodnych, kierowana przez prof. Gustawa Gładysiewicza.
13. Katedra Silników Tłokowych, kierowana przez prof. Kazimierza Szawłowskiego.
14. Katedra Pomiarów Maszyn, kierowana przez prof. Mieczysława Sąsiadka.
15. Katedra Maszyn Rolniczych, kierowana przez prof. Czesława Kanafojskiego.

We wdzięcznej pamięci mają pierwsi absolwenci mechanicy profesorów matematyków: Hugo Steinhausa, Władysława Ślebodzińskiego i Edwarda Marczewskiego, fizyka – profesora Henryka Niewodniczańskiego, profesorów chemików: Włodzimierza Trzebiatowskiego i Henryka Kuczyńskiego. Niezwykle zajmujące wykłady profesora Roberta Szewalskiego, profesora Stanisława Ochęduszki, a także profesora Kazimierza Szawłowskiego.

Na Wydziale utworzono Koło Mechaników Studentów Politechniki Wrocławskiej, które skupiało wszystkich studentów mechaników i rozwijało się z każdym

rokiem akademickim, obejmując w 1950 r. pięć roczników, a więc około pięciuset członków. Prezesami Koła Mechaników byli: Stanisław Bartecki, Zdzisław Samsonowicz i Henryk Hawrylak. Sekretarzem natomiast był Roman Jaworski.

Studenci byli czynnie zaangażowani w organizację Wystawy Ziem Odzyskanych. W pionierskim okresie Wrocławia i Politechniki Koło Mechaników godnie spełniało swoją rolę. Należy pamiętać, że praca w Kole Mechaników była bardzo pożyteczna dla Uczelni i środowiska akademickiego, a także dla kolegów, którzy po przejściu do pracy naukowej i zawodowej, często jeszcze w okresie studiów, mogli pełnić dzięki zdobytym doświadczeniom odpowiedzialne funkcje i uzyskać po latach pracy godności profesorów Wydziału Mechanicznego.

Reprezentantem każdego wydziału był starosta. Od 1946 roku „funkcję” starosty pełnił na roku Kazimierz Banyś. Na Wydziale Mechanicznym przez wiele lat były prowadzone kursy samochodowe, początkowo przez Zdzisława Samsonowicza, a następnie przez Kazimierza Banysia. Kursy te były przeznaczone dla pracowników naukowych wyższych uczelni we Wrocławiu, a także dla studentów. Działała także Sekcja Motorowa Akademickiego Związku Sportowego, której prezesował Zdzisław Samsonowicz.

W okresie studiów wielu kolegów pełniło funkcje asystenckie ze względu na niedostatek stałych, pełnoetatowych pomocniczych pracowników naukowo-dydaktycznych. Przykładowo Henryk Hawrylak w Katedrze Dźwignic, Stefan Józewicz, Kazimierz Banyś w Katedrze Obróbki i Pomiarów Warsztatowych, Zbigniew Beuth w Katedrze Samochodów, Zdzisław Samsonowicz, Roman Jaworski i Rudolf Haimann w Katedrze Technologii Metali.

Wielu kolegów pozostało na uczelni i doszło do godności profesorów.

Po okresie studiów nadszedł czas dyplomów. Pierwsze dyplomy nadano w 1950 r. Przykładowo podaję pierwszych trzech dyplomantów: dyplom nr 1 – Tadeusz Brudnik, dyplom nr 2 – Franciszek Dutka, dyplom nr 3 – Kazimierz Banyś.

Niech mi będzie wolno wyrazić pogląd, że pierwsi absolwenci Wydziału Mechanicznego zasłużyli sobie na miano dobrych absolwentów Politechniki Wrocławskiej. Ze 118 magistrów inżynierów 28 uzyskało stopnie doktora nauk technicznych, 10 zostało docentami, a 14 profesorami. Z naszego grona wywodzą się dwaj doktorzy honoris causa prof. Henryk Hawrylak i prof. Zdzisław Samsonowicz.

Po 65 latach działalności Wydział Mechaniczny powiększył stan posiadania o nowy piękny budynek B-4 przy ul. Łukasiewicza 5. Wydział kształci 5000 studentów i 150 doktorantów. Rocznie przyjmuje 1460 studentów.

Wydział zatrudnia 375 pracowników, w tym 240 nauczycieli akademickich (w tym 17 profesorów). Wydziałem kieruje dziekan prof. Edward Chlebus.

Wydział prowadzi współpracę naukową z 40 ośrodkami za granicą. Corocznie organizuje 5–8 konferencji krajowych i o zasięgu międzynarodowym, wydaje 10 książek i 200 innych publikacji, realizuje 20 projektów badawczych finansowanych przez ministerstwo.

Kazimierz Banyś

Lista pierwszych absolwentów Wydziału Mechanicznego

1. Jerzy ANASTASIU, Warszawa
2. Jan BALIŃSKI
3. Kazimierz BANYŚ, Wrocław
4. Jerzy BAR, Oświęcim
5. Jerzy BARDON, Warszawa
6. Krzysztof BEDNARCZYK, Kraków
7. Wiesław BELTEK, Warszawa
8. Henryk BERNACKI, Warszawa
9. Zbigniew BEUTH
10. Zbigniew BIEL, Warszawa
11. Stefan BORTKIEWICZ
12. Ireneusz BROWARSKI, Wrocław.
13. Tadeusz BRUDNIK, Poznań
14. Andrzej BURMECHA, Wrocław
15. Włodzimierz CHOJNOWSKI, Gliwice
16. Jerzy CICHON, Wrocław
17. Andrzej CZERNER, Katowice
18. Józef CZARNIAK
19. Tadeusz CIERNIEWSKI
20. Zygmunt DERLAGA
21. Zdzisław J. DROZDOWSKI, Zielona Góra
22. Helena RIEGGER-DREHER, Szwajcaria
23. Stanisław DROZD
24. Franciszek DUTKA
25. Antoni DZIAMA, Wrocław
26. Henryk FURMANOWSKI,
Ostrów Wielkopolski
27. Stefan FURMANOWSKI
28. Ryszard GAC
29. Mieczysław GŁUSZAK, Wrocław
30. Jan GRACZYK, Warszawa
31. Rudolf HAIMANN
32. Lechosław HAN, Wrocław
33. Henryk HAWRYŁAK, Wrocław
34. Leszek HOŁDANOWICZ
35. Roman JAWORSKI
36. Stefan JÓZEWICZ, Wrocław
37. Stefan KATARZYŃSKI, Warszawa
38. Tadeusz KIELAR
39. Roman KOCH, Wrocław
40. Bolesław KOCHANOWSKI
41. Romuald KOLMAN, Gdańsk
42. Tadeusz KOŁODZIEJ, Warszawa
43. Stanisław KOŁODZIEJCZYK, Wrocław
44. Andrzej KONORSKI, Gdańsk
45. Stanisław KOPECZEK, Wrocław
46. Jerzy KOSTECKI, Zakopane
47. Lech KOTOWSKI, Szwajcaria
48. Bogdan KRACHELSKI, Katowice
49. Jan KRYNKE, Wrocław
50. Jerzy KUZIOR
51. Stanisław KURZELA
52. Władysław LANGE, Wrocław
53. Tadeusz LESSER
54. Jerzy LEWANDOWSKI, Wrocław
55. Franciszek LUDWIŃ, Wrocław
56. Bogusław ŁUKOMSKI, Wrocław
57. Jan MARKOWICZ
58. Witold MARKOWICZ
59. Bolesław MARKIEWICZ, Wrocław
60. Bolesław MAZUR, Warszawa
61. Zygmunt MILLER, Warszawa
62. Zygmunt MINOR
63. Janusz MITTEK
64. Eugeniusz MŁOTKOWSKI
65. Zbigniew MŁOTKOWSKI
66. Stanisław MOSICA
67. Stefan MROWIEC, Wrocław
68. Alfred NEHAWICZKA, Warszawa
69. Romuald NOWOWIEJSKI
70. Henryk OSTROMEŃCKI, Warszawa
71. Waclaw PIETRZAK
72. Edward POPIEL
73. Szymon PILECKI, Warszawa
74. Zbigniew PISKOZUB
75. Waclaw POŁOŻYŃSKI, Ełk
76. Witold PRELICZ
77. Zenon RADOLIŃSKI
78. Józef ROGOWSKI, Warszawa
79. Stanisław ROMAN
80. Stanisław ROMANIUK, Warszawa
81. Bolesław ROSTOWSKI, Płock
82. Stanisław ROWECKI, Zawiercie
83. Kazimierz RUDŹ

84. Zbigniew RZESZOTARSKI
85. Zdzisław SAMSONOWICZ, Wrocław
86. Marian SJEKANOWICZ, Gliwice
87. Andrzej SIERSZYŃSKI, Wrocław,
88. Władysław SIUTA
89. Tadeusz SMOGÓR
90. Kazimierz SOBCZYK, Wrocław
91. Jerzy SOCHAŃSKI
92. Andrzej SOŁTYŃSKI, Warszawa
93. Marian SPECYLAK
94. Marcei STAN, Katowice
95. Kazimierz STEIN, Wrocław
96. Zdzisław STANIÓW, Wrocław
97. Jerzy STAŃDA, Wrocław
98. Edward SUCHARDA, Warszawa
99. Antoni SZAFORZ
100. Zdzisław SZATA, Warszawa
101. Czesław SZCZURKOWSKI, Katowice
102. Feliks SZODA
103. Marian ŚLIWIŃSKI
104. Jerzy ŚMIETANKO, Kraków
105. Tadeusz ŚWIERZAWSKI, USA
106. Wiktor TARKOWSKI
107. Mieczysław TEISSEYRE, Wrocław
108. Jerzy TĘSIOROWSKI, Wrocław
109. Władysław TOMECZKO, Wrocław
110. Miron TROFIMIĄK, Jelenia Góra
111. Stanisław TROJANOWSKI
112. Jan TRZĘSIMIECH, Katowice
113. Stanisław WAJDZIK, Gdańsk
114. Andrzej WALLISCH, Kraków
115. Roman WĘGRZYN, Warszawa
116. Jan ZAŁĘSKI
117. Zbigniew ZWOLIŃSKI, Katowice
118. Tadeusz ŻUR, Wrocław

Wykaz biogramów pierwszych absolwentów Wydziału Mechanicznego

1. Kazimierz BANYŚ
2. Jerzy BAR
3. Jerzy Z. BARDON
4. Wiesław BEŁTEK
5. Zbigniew BIEL
6. Ireneusz BROWARSKI
7. Andrzej BURMECHA
8. Jerzy CICHON
9. Andrzej CZERNER
10. Helena RIEGGER-DREHER
11. Zdzisław DROZDOWSKI
12. Antoni DZIAMA
13. Henryk FURMANOWSKI
14. Jan GRACZYK
15. Lech HAN
16. Henryk HAWRYŁAK
17. Roman KOCH
18. Romuald KOLMAN
19. Tadeusz KOŁODZIEJ
20. Stanisław KOŁODZIEJCZYK
21. Stanisław KOPECZEK
22. Lech KOTOWSKI
23. Bohdan KRAHELSKI
24. Jan KRYNKE
25. Jerzy KUZIÓR
26. Władysław LANGE
27. Jerzy LEWANDOWSKI
28. Franciszek T. LUDWIN
29. Bolesław MARKIEWICZ
30. Zygmunt MILLER
31. Janusz MITTEK
32. Stefan MROWIEC
33. Zbigniew MŁOTKOWSKI
34. Szymon PILECKI
35. Waclaw POŁOŻYŃSKI
36. Józef ROGOWSKI
37. Stanisław ROMANIUK
38. Zdzisław SAMSONOWICZ
39. Andrzej T. SOŁTYŃSKI
40. Marcei STAN
41. Jerzy STAŃDA
42. Zdzisław SZATA
43. Czesław SZCZURKOWSKI
44. Tadeusz ŚWIERZAWSKI
45. Mieczysław TEISSEYRE
46. Miron TROFIMIĄK
47. Jan J. TRZĘSIMIECH
48. Roman WĘGRZYN
49. Jan Kazimierz ZAŁĘSKI
50. Zbigniew ZWOLIŃSKI

Prof. dr inż. Kazimierz Banyś

Urodzony 1 IX 1922 r. w Głanowie w woj. małopolskim jako siódme dziecko w ośmioosobowej rodzinie. Uczęszczał do szkoły podstawowej w Głanowie, Imbramowicach i Sosnowcu, do gimnazjum w Olkuszu i Krakowie. Liceum Budowy Maszyn ukończył w Krakowie w 1944 r. W okresie okupacji działacz Armii Krajowej, pseudonim „Karmel”. Organizator i dowódca plutonu „Karmel”. Ukończył szkołę oficerską i został podporucznikiem. Po wojnie ze względu na represjonowanie działaczy AK wyjechał z Krakowa na Ziemię Odzyskaną i pod zmienionym nazwiskiem Kazimierz Domański był wójtem gminy Jędrzejów (powiat Grodków) od maja do grudnia 1945 roku. Po „ujawnieniu” powrócił do nazwiska

rodowego i podjął studia na Wydziale Hutniczym Politechniki Wrocławskiej. Należał do grupy Pierwszych Słuchaczy polskiej Politechniki Wrocławskiej w latach 1945–1950. Był prezesem Koła Naukowego Studentów Hutników. Po likwidacji Wydziału Hutniczego w czerwcu 1946 r. przeniósł się na Wydział Mechaniczny Politechniki Wrocławskiej, gdzie pełnił funkcję starosty. W 1950 roku otrzymał dyplom mgra inż. mechanika. Od trzeciego roku studiów był asystentem prof. Władysława Chowańca, a następnie prof. Ryszarda Podarewskiego (adiunkt) w Katedrze Budowy Samochodów i Ciągników (do 1957 roku). W latach 1950–1959 główny konstruktor maszyn budowlanych we Wrocławskich Zakładach ZREMB. W latach 1959–1966 dyrektor techniczny w Biurze Projektowo-Konstrukcyjnym Przemysłu Maszyn Budowlanych. W latach 1966–1973 dyrektor Zakładu Badań i Doświadczeń Budownictwa. W latach 1973–1990 dyrektor Wrocławskiego Oddziału Instytutu Mechanizacji Budownictwa i Górnictwa Skalnego. W latach 1966–1980 wykładowca maszyn budowlanych w Instytucie Budownictwa Akademii Rolniczej we Wrocławiu. W 1967 r. uzyskał tytuł doktora nauk technicznych na Politechnice Wrocławskiej za pracę *Pewne zagadnienia procesu wytwarzania masy betonowej na tle rozwoju mechanizacji z uwzględnieniem wskaźnika jednorodności betonu*. W 1973 r. został mianowany docentem w Instytucie Mechanizacji Budownictwa i Górnictwa Skalnego, a w 1989 r. profesorem. Skonstruował ponad 60 maszyn budowlanych i dla górnictwa skalnego. Na podstawie tej dokumentacji wyprodukowano wiele tysięcy nowoczesnych maszyn, z których ponad 20% wyeksportowano. Swoją działalnością w znacznym stopniu przyczynił się do rozwoju polskiego przemysłu maszyn budowlanych i mechanizacji polskiego budownictwa. Uzyskał 32 patenty. Opublikował ponad 300 prac naukowych i 16 książek z dziedziny maszyn roboczych i środków transportu oraz mechanizacji budownictwa. Do najważniejszych opracowań konstrukcyjnych zaliczyć należy: żuraw hydrauliczny samomontujący ŻHW-25, producent ZREMB Wrocław, betoniarkę mieszadłową BM-500, producent ZREMB Strzegom, agregaty grzewcze powietrza dla budownictwa AGP-5,

AGP-20, AGP-50, AGP-80, wytwornicę pary WW-10, producent ZREMB Poznań, betonownię wieżową BW-20, producent ZREMB Laskowice Śl., naczepę rozsuwaną NR-320, naczepę wywrotkę NW-3 02, zestaw transportowy z nadwoziami wymiennymi ZTW-16, producent ZREMB Wrocław.

Wygłosił ponad 100 referatów na konferencjach naukowych w kraju i za granicą. Był promotorem 120 prac magisterskich i 7 doktorskich, a także recenzentem wielu prac naukowych. Był członkiem Rady Naukowej Instytutu Mechanizacji Budownictwa i Górnictwa Skalnego w Warszawie w latach 1973–1990, a także członkiem Rady Naukowej Wydziału Budownictwa i Melioracji Wodnych Akademii Rolniczej we Wrocławiu (1966–1980). Był członkiem Sekcji Ekonomiki, Organizacji i Mechanizacji Budownictwa PAN (1972–1990). Opracował ponad 200 ekspertyz. Był dyplomowanym rzeczoznawcą SIMP, PZITB, POLCARGO w zakresie maszyn budowlanych i pojazdów. Był aktywnym działaczem SIMP (od 1950 roku) i PZITB (od 1964). W latach 1974–1978 był przewodniczącym Międzyzakładowego Klubu Techniki i Racjonalizacji Budownictwa, zrzeszającego 90 przedsiębiorstw budowlanych Dolnego Śląska. Od 1980 roku do chwili obecnej jest prezesem Naukowej Sekcji Maszyn Roboczych Ciężkich i Transportu Bliskiego SIMP Wrocław. Od 2003 roku do chwili obecnej jest prezesem Ogólnopolskiej Naukowej Sekcji Maszyn Roboczych Ciężkich i Transportu Bliskiego SIMP. Jest organizatorem Międzynarodowej Konferencji „Maszyny i Pojazdy dla Budownictwa i Górnictwa Skalnego” (co 2 lata) i Krajowej Konferencji „Dźwigi i schody ruchome” (co 3 lata). Po ukończeniu studiów w 1950 r. był członkiem Komitetu Organizacyjnego Zjazdów Pierwszych Absolwentów Politechniki Wrocławskiej. Był naczelnym redaktorem Księgi Pamiątkowej Pierwszych Słuchaczy Politechniki Wrocławskiej (1945–1950). Należy do „pokolenia Kolumbów”, które odbudowało Polskę po zniszczeniach II wojny światowej. Jest autorem książki o swoim życiu pt. *Z Głanowa do Wrocławia*.

Odnaczenia:

Za działalność naukową został odznaczony Krzyżem Kawalerskim i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Zasłużony dla Wynalazczości (1987) oraz Odznaką im. prof. Mierzejewskiego (1990), a także złotymi odznakami honorowymi SIMP, PZITB i NOT. Za znaczące osiągnięcia w rozwoju maszyn został odznaczony tytułem honorowym Generalnego Dyrektora Górnictwa. Ponadto: Krzyżem Partyzanckim (1974), Medalem Zwycięstwa i Wolności (1974) i medalem AK (1994), a także odznaczeniami Politechniki Wrocławskiej. W dniu 09.05.2010 r. w Gliwicach w konkursie „Masters” zajął pierwsze miejsce, otrzymał złoty medal i tytuł „Mistrza Polski” w pływaniu stylem klasycznym. W Święto Niepodległości 11.11.2010 r. został awansowany do stopnia kapitana. W dniu 15.12.2010 r. został odznaczony Diamentową Odznaką Honorową NOT.

Na Zjeździe Pierwszych Absolwentów Politechniki Wrocławskiej w 2000 roku otrzymał odnowiony dyplom Politechniki Wrocławskiej (po 50 latach od ukończenia studiów). W 1998 r. został wpisany do książki *Współcześni uczeni polscy* i do *Złotej Księgi Nauki Polskiej 2000 – Naukowcy przełomu wieków*, a także do wydawnictwa *Ludzie Nauki Polskiej*.

Aktywny działacz organizacji studenckich, naukowych, technicznych i kombatanckich. Wychowawca licznej rzeszy studentów, pracowników naukowo-badawczych i konstruktorów maszyn budowlanych. Na podkreślenie zasługują osiągnięcia w zakresie kształcenia kadry naukowej i konstruktorskiej maszyn budowlanych i dla górnictwa skalnego. Za działalność w rozwoju dyscypliny naukowej *maszyny robocze ciężkie i mechanizacja budownictwa* uzyskał 38 odznaczeń. Generalny dyrektor górnictwa skalnego.

W kadencji 2001–2012 r. jest przewodniczącym Kapituły Nagród i Wyróżnień Wrocławskiej Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT. Przewodniczący Komitetu Organizacyjnego Zjazdu Absolwentów Pierwszego Rocznika PWr. (12.06.2010 r.). Zjazd odbył się z okazji 100-lecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu i 65-lecia Politechniki Wrocławskiej.

Mgr inż. Jerzy Bar

Urodzony 10 III 1925 r. w Toruniu.

Praca:

Zakład Projektowy przy Zakładach Chemicznych Oświęcim. Od 1951 r. kolejno: starszy asystent projektanta, projektant, st. projektant w Pracowni Energetycznej. Od 1953 r. kierownik zespołu cieplnego w tej pracowni i główny projektant ogólnozakładowych sieci ciepłych, gospodarki kondensatem, gospodarki gazami opałowymi, sprężonym powietrzem i gazami technicznymi. Projektował i nadzorował budowę rurociągów międzyodziałowych i instalacji zbioru kondensatu na wytwórniach: Karbidu, Półkoku, Chloru, Butanolu-Oktanolu, Kauczuców, PVC, Styrenu i Polistyrenu w Oświęcimiu, Wytwórni Chloru w Bydgoszczy, PVC w Tarnowie. Opracował typowe elementy stacji kondensatu dla Resortu Chemii. Projektował i nadzorował budowę ogólnozakładowego systemu sieci ciepłych i gospodarki cieplnej w ZA Puławy, to samo dla Fabryki Butanolu-Oktanolu w Omsku.

Od roku 1972 do 1990 główny projektant „Rekonstrukcji i Modernizacji Estakad i Rurociągów” w Chemie Kombinatu Bitterfeld i zastępca kier. pracowni energetycznej. W tym okresie przy współpracy głównego energetyka CKB i inwestora, pracownia wykonała założenia techniczno-ekonomiczne i projekty wykonawcze dla Naftobudowy dla Mainthaltrasse, Hauptstrasse (2 zadania), Zwiprostrasse, BTNord (3 zadania), BTSüd (3 zadania). Prowadził również na tych budowach nadzory autorskie. W 1990 r. przeszedł na emeryturę.

Od 1990 do 2002 w firmie prywatnej projektował: węzły cieplne w blokach mieszkalnych i domkach jednorodzinnych, stacje wymienników ciepła od 10 kW do 12 MW, kotłownie na gaz ziemny i olej opałowy w zakresie od 20 kW do 8 MW. Pełnił nadzór nad wykonaniem.

Mgr inż. Jerzy Zbigniew Bardon

Praca:

Politechnika Wrocławska – asystent; Instytut Techniki Ciepłej, Wrocław – st. asystent; Wieczorowa Szkoła Inżynierska we Wrocławiu – st. asystent; Fabryka Wodomierzy, Wrocław – kier. Centralnego Laboratorium DKT; Zakłady Mechaniki Precyzyjnej Warszawa-Błonie – p.o. szefa kontroli technicznej i kier. Centralnego Laboratorium Badawczego DKT; Biuro Urzędzeń Techniki Jądrowej – kier. sekcji produkcji; Zjednoczone Zakłady Urzędzeń Jądrowych – kier. koordynacji i realizacji produkcji; Instytut Badań Jądrowych – Zakład Budowy Urzędzeń Badawczych – gł. konstruktor; Instytut Energii Atomowej – Zakład Doświadczalny Budowy Urzędzeń Badawczych – gł. specjalista ds. rozwojowo-wdrożeniowych.

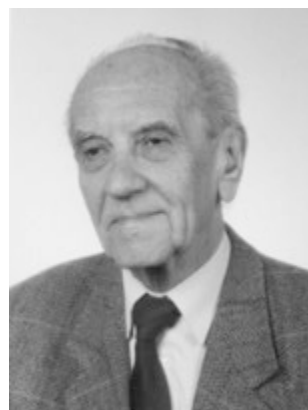

Mgr inż. Wiesław Bełtek

Urodzony 29 IX 1924 r. w Świętochłowicach.

Praca:

Politechnika Wrocławska, Katedra Turbin Parowych – asystent; Biuro Projektów Przemysłu Chemicznego we Wrocławiu – kierownik pracowni; NZPO Rokita – kierownik Wydziału Ciepłego; Biuro Projektów Gazoprojekt – generalny projektant; Elektrownia Basra – kierownik wydziału remontów; Badawczo-Doświadczalny Ośrodek Automatyzacji Przemysłu Chemicznego – kierownik pracowni; Przedsiębiorstwo Komplektacji Dostaw Eksportowych w Warszawie – kierownik wydziału; Polimex-Cekop – rzeczoznawca; Biuro Eksportu Elektrowni i Urzędzeń Przemysłu „Energoexport” – zastępca naczelnika wydziału w Warszawie. W ciągu następnych 27 lat do 1993 r., tj. do przejścia na emeryturę, kontynuował współpracę z przedsiębiorstwami handlu zagranicznego (Polimex, Elektrim, Budimex) w ramach przedsiębiorstwa generalnych dostaw Energoexport – kontraktacje i realizacje robót montażowych w Turcji, Finlandii, RFN i Libii.

Mgr. inż. Zbigniew Biel

Urodzony 25 V 1924 r. w Borysławiu, woj. lwowskie.

Praca:

Przedsiębiorstwo Energomontażowe Przemysłu Węglowego w Chorzowie – kierownik robót montażowych w dozorze montażu i remontu maszyn energetycznych, Śląskie Techniczne Zakłady Naukowe w Katowicach – nauczyciel przedmiotów technicznych; Energomontaż – Południe w Katowicach – zastępca kierownika działu produkcji.

Doc. mgr inż. Ireneusz Browarski

Urodzony 14 V 1920 r. w Wilkowiecku.

Praca:

Liceum Energetyczne – wykładowca przedmiotów zawodowych, Biuro Projektów DSPPR – projektant zajmujący się modernizacją starych i opracowaniem założeń wstępnych do nowych elektrociepłowni, Dolnośląskie Biuro Projektów Przemysłu Węglowego – konsultant ds. Automatyki, Zakład Elektroenergetyczny Politechniki Wrocławskiej przemianowany na Instytut Automatyki Systemów Energetycznych – starszy asystent, szereg stanowisk kierowniczych, samodzielny pracownik naukowo-badawczy, docent, dyrektor naczelny, Chińska Republika Ludowa – kierowanie montażem

i uruchomieniami urządzeń pomiarowo-kontrolnych i automatyki przy budowie elektrowni, Turcja – kierownik nadzoru AKPiA i Łączności na budowie elektrowni Yenikej.

Osiągnięcia:

Autor i współautor wielu nowatorskich rozwiązań z zakresu pomiarów, automatyki i sterowania w polskich, a także zagranicznych elektrowniach m.in. w: Chinach, Turcji, Czechosłowacji, Finlandii, Bułgarii i Jugosławii. Kierownik prac związanych z automatyzacją i uruchomieniem wielu elektrowni w Polsce i zagranicą. Jego praca stanowi znaczący wkład w rozwój polskiej energetyki i eksportu. Współtwórca Instytutu Automatyki Systemów Energetycznych (IASSE). Autor 21 publikacji w czasopiśmie naukowo-technicznych polskich i zagranicznych oraz kilku patentów.

Nagrody i wyróżnienia:

Nagroda Wojewódzka NOT I stopnia, Nagroda Państwowa – Nagroda Specjalna Ministra Handlu Zagranicznego za aktywizację eksportu do II obszaru płatniczego, Tytuł Mistrza Techniki Polskiej, „Zasłużony dla Energetyki”, medal od premiera Chin Czu-En-Laya – za zasługi w budowie elektrowni, „Zasłużony dla Budowy Elektrowni Oslomej” (Jugosławia), „Zasłużony dla Budowy Elektrowni Prunerov” (Czechosłowacja).

Mgr inż. Andrzej Burmecha

Urodzony 1 XII 1925 r. w Kielcach.

Praca:

Biuro Projektów Przemysłu Lekkiego Oddział Wrocław – projektant; Wrocławskie Zakłady Remontowo-Montażowe – kierownik grupy robót instalacyjnych; Zakłady Tworzyw Sztucznych „Erg” w Oławie – inspektor nadzoru; generalny realizator inwestycji w Zakładach Tworzyw Sztucznych w: Gliwicach, Czeladzi, Fabryce Farb i Lakierów w Złotym Stoku oraz podczas budowy Zakładu ZTS w Żarach. Główny specjalista ds. inwestycji w Zakładach Przetwórstwa i Handlu „HORTEX” w Prusicach.

Ważniejsze osiągnięcia:

Opracowanie technologiczne urządzeń mechanicznych do ochrony środowiska w Zakładach Przemysłu Lekkiego. Świadectwo autorskie o dokonaniu wynalazku „Urządzenie do mechanicznego izolowania rurociągów”.

Odznaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi, Złota Odznaka „Zasłużony dla Województwa Wrocławskiego i Miasta Wrocławia”, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski.

Mgr inż. Jerzy Cichoń

Urodzony 10 I 1922 r. w Borysławiu.

W listopadzie 1945 r. przybył do Wrocławia jako repatriant i został przyjęty na pierwszy rok studiów na Wydział Hutniczy Politechniki Wrocławskiej. Wstąpił do Straży Akademickiej, w której z kolegami Zbigniewem Bielem i Wojciechem Łukasiewiczem pełnili służbę oraz razem mieszkali w budynku dawnego Gimnazjum „Marii Magdaleny” (obecnie II Liceum Ogólnokształcące) przy ul. Parkowej. W Straży Akademickiej pełnił służbę do grudnia 1945 r. Od 1 stycznia 1946 r. otrzymał z Bratniej Pomocy przydział na mieszkanie przy ul. Kotsisa 27, w domu akademickim. Po likwidacji

cji Wydziału Hutniczego wybrał Wydział Mechaniczno-Elektrotechniczny, Oddział Mechaniczny Politechniki Wrocławskiej. Pracę zawodową rozpoczął w Biurze Projektów Górniczych „Poltegor”. W 1987 r. przeszedł na emeryturę.

U honorowany licznymi odznaczeniami państwowymi i resortowymi.

Dr inż. Andrzej Czerner

Urodzony 24 III 1927 r. w Sosnowcu.

Praca:

Zakład Elektroenergetyki Politechniki Wrocławskiej; „Energoprojekt” – Katowice; Kopalnia Węgla Kamiennego „Kleofas”; Haldex; Okręgowy Inspektorat Gospodarki Energetycznej w Katowicach; Zakład Badań i Ekspertyz Państwowego Inspektoratu Gospodarki Paliwowo-Energetycznej w Katowicach; Energochem w Gliwicach; Główny Instytut Górnictwa; Politechnika Śląska. Sekretarz naukowy w Ośrodku Badawczo-Rozwojowym Gospodarki Energetycznej w Katowicach.

Doc. dr inż. mech. Zdzisław Drozdowski

Urodzony 3 I 1923 r. w Kolbuszowej.

Praca:

Uniwersytet i Politechnika Wrocławska, Wydział Mechaniczny – mł. asystent, st. asystent; praca w przemyśle i biurach projektowych – st. konstruktor, gł. technolog, gł. konstruktor; Politechnika Wrocławska, Wydział Elektryczny – adiunkt, Wyższa Szkoła Inżynierska, Instytut Elektrotechniki Przemysłowej.

Ważniejsze osiągnięcia naukowe i zawodowe:

Członek Oddziału PAN w Poznaniu, dziekan Wydz. Elektrycznego WSI (1979–1981), z-ca dyrektora Instytutu, rzeczoznawca SEP.

Odznaczenia:

Medale wojskowe kombatanckie, Złoty Krzyż Zasługi, Nagroda Postępu Technicznego Wrocław 1970, Nagroda KNT 1972.

Doc. dr inż. Antoni Dziama

Urodzony w 1924 r. w Rzeszowie.

Do 1939 r. uczył się w gimnazjum w Rzeszowie, a w latach okupacji ukończył szkołę mechaniczną i do czerwca 1944 pracował w zakładach lotniczych. W lipcu 1945 r. zdał maturę w Liceum Mat.-Fiz. w Rzeszowie, a następnie wyjechał do Wrocławia, gdzie jako członek Straży Akademickiej pracował przy odbudowie i przygotowaniu organizacyjnym Uniwersytetu i Politechniki. Było to ważne i pilne, bo miało wpłynąć na decyzje władz w sprawie otwarcia uczelni i uruchomienia zajęć już w jesieni 1945 r. Studia na Wydziale Mechanicznym rozpoczął w listopadzie 1945 r., a dyplom mgr inż. uzyskał w 1950 r. Okres studiów to nie tylko nauka, ale także działalność w „Bratniaku”, Kole Mechaników, Aeroklubie Akademickim i różne dorywcze prace zarobkowe dla zdobycia środków na utrzymanie.

Już w czasie studiów angażował się jako asystent wolontariusz do prac pomocniczych u prof. W. Chowańca (wówczas adiunkta), biorąc udział w przygotowywaniu i demonstrowaniu ćwiczeń z obróbki skrawaniem i miernictwa warsztatowego. Od 1949 r. otrzymuje etat asystenta u prof. T. Lewickiego w Katedrze Elementów Maszyn, gdzie oprócz zajęć dydaktycznych wykonuje zlecane prace konstrukcyjne. W Katedrze Elementów Maszyn prowadzi ćwiczenia z rysunku technicznego i projektowania części maszyn na Wydziałach Mechanicznym i Elektrycznym, a także z geometrii wykreślnej dla Wydziału Górniczego. Awansuje na st. asystenta, a w roku 1953 na adiunkta, już u prof. T. Demetera, który powierza mu samodzielne wykłady z elementów maszyn dla Wydz. Elektrycznego. Od 1962 r. prowadzi wykłady i projektowanie także na studiach wieczorowych WSI oraz na studiach dziennych Wydz. Mechanicznego i Górniczego oraz na filiach w Świdnicy i Wałbrzychu.

Równoległe z pracą na Politechnice angażuje się na 1/2 etatu w Biurze Projektów Przemysłu Roszarniczego w latach 1951–1952, a w następnych latach w Spółdzielni Inżynieryjno-Projektowej. Nabyte doświadczenia wykorzystuje w swoich wykładach i ćwiczeniach projektowych. Po utworzeniu przy katedrze jednostki pomocniczej – Zakładu Elementów Maszyn – rezygnuje z zajęć poza Politechniką i skupia się na pracy dydaktycznej w katedrze, oraz na pracach konstrukcyjnych i badawczych dla przemysłu. Prace te dawały satysfakcję – z jednej strony poczucie własnej użyteczności, przydatności nabytej wiedzy technicznej, z drugiej strony uznanie i szacunek dla swojego stopnia zawodowego i doświadczenia, które nadal wzbogacał i weryfikował, właśnie przez ten praktyczny kontakt z przemysłem. W owym czasie potrzebna była uniwersalna wiedza i trzeba było podejmować problemy z zakresu różnych specjalności, jak np. transport wewnętrzny, obrabiarstwo do metali i drewna, tłocznie, prasy, maszyny do obróbki kamienia, maszyny

dla przemysłu papierniczego, ceramicznego i inne. Tu potwierdziło się, że inżynierowi potrzebna jest jako fundament dobra wiedza podstawowa, zdolność analizy i syntezy zjawisk fizykalnych w różnych warunkach eksploatacji maszyn oraz umiejętność wyszukiwania potrzebnych wiadomości w literaturze technicznej i innych źródłach. Wskutek braku po wojnie literatury polskiej korzystano głównie z książek i norm niemieckich, a w następnych latach także z licznych wydawnictw rosyjskojęzycznych, rzadziej z mało dostępnych wówczas angielskich. Na tej podstawie i korzystając z notatek z wykładów przygotowywano pierwsze skrypty i inne pomoce dydaktyczne. Po okresie koncentracji na dydaktyce następuje stabilizacja procesu nauczania i powstają warunki rozszerzenia działalności naukowej bazującej na współpracy z przemysłem. Swoją ukierunkowaną już pracę naukowo-badawczą intensyfikuje od 1955 r., koncentrując się na metodach projektowania, badań i obliczeń przekładni zębatych. Współpracuje w tej tematyce z wiodącym wytwórcą przekładni w Polsce, BZUT Bielsko-Biała. Dalsza praca naukowo-badawczą w tej dziedzinie owocuje uzyskaniem w 1962 r. stopnia doktora n.t. W kolejnych latach swoją działalność naukową koncentruje wokół metod projektowania układów napędowych, a zwłaszcza maszyn budowlanych, górniczych i pojazdów, co zostało udokumentowane w licznych raportach-sprawozdaniach instytutowych. Autor lub współautor około 70 publikacji w czasopiśmie technicznych krajowych i zagranicznych, 18 referatów konferencyjnych i 2 patentów. Autor 2 skryptów i współautor 2 dalszych, oraz autor 1 podręcznika akademickiego i współautor 2 dalszych wydanych przez PWN. W 1970 r. został powołany na stanowisko docenta w Instytucie Konstrukcji i Eksploatacji Maszyn. Jako nauczyciel akademicki doskonalił programy nauczania, traktując integralnie zagadnienia konstruowania maszyn, wnosząc wydatny wkład w przekształcanie dyscypliny *części maszyn* w nowocześnie i systemowo ujmowane *podstawy konstrukcji maszyn*. Jest wychowawcą wielu roczników inżynierów oraz promotorem 7 doktoratów.

Doświadczenia zawodowe wzbogacił w czasie pobytu za granicą. Przez 6 miesięcy przebywał na stażu naukowym w Technicznym Uniwersytecie w Dreźnie, gdzie prowadził badania nad zjawiskiem zacierania krążków przy ruchu poślizgowo-tocznym. W latach 1968–1969 pracował w dziale badawczo-rozwojowym (Research & Development) w Kanadzie, projektując układ jezdny gąsienicowy i wysięgnik teleskopowy prototypu kombajnu leśnego (firma Timberjack w Korporacji Eaton Yale & Town). W tym czasie został przyjęty do stowarzyszenia inżynierów (*Association of Professional Engineers of Ontario*), uzyskując prawo używania swojej, stowarzyszeniowej, imiennej pieczęci ze skrótem P.Eng. Zaakceptowano też polski doktorat jako PhD.

Udział w pracach organizacyjnych uczelni przejawiał się w aktywnym uczestnictwie, jako członek lub przewodniczący wielu komisji uczelnianych, wydziałowych i instytutowych oraz w pełnieniu różnych funkcji, m.in. prodziekana Wydz. Mech. przez 3 kadencje. Od 1981 r. był członkiem komitetu redakcyjnego serii podręczników *Podstawy konstrukcji maszyn*, wyd. PWN. Pełnione funkcje społecz-

ne: przewodniczący zarządu Studenckiego Towarzystwa Naukowego, wiceprzewodniczący Rady Oddz. ZNP, przewodn. Komitetu Rodzicielskiego Przedszkola PWr., członek założyciel Koła SIMP w PWr. w 1960 r. i jego późniejszy przewodniczący. Rzeczoznawca Tytułarny SIMP, członek Kolegium Rzeczoznawców, a następnie przewodniczący Rady Technicznej ZORPOT SIMP we Wrocławiu oraz członek Komitetu Ekspertów ZG SIMP. W latach 1977–1979 był przewodniczącym Rady Naukowo-Technicznej Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Maszyn dla Przemysłu Mięsnego. Od 1992 r. jest emerytem, ale nadal utrzymuje aktywny kontakt z uczelnią.

Odnaczenia i nagrody:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Złoty i Srebrny Krzyż Zasługi, Medal Rodła, Medal 40-lecia Polski Ludowej; Złota Odznaka PWr., Medal XXXV-lecia PWr. Medal 40-lecia PWr.; Odznaki: XV-lecia Wyzwolenia Dolnego Śląska, Tysiąclecia, Zasłużony dla Woj. Wrocł., Zasłużony dla m. Wrocławia, Złota Odznaka Honorowa SIMP, Srebrna Honorowa NOT, Medal 40-lecia NOT, Odznaka im. H. Mierzejewskiego, 3 nagrody Ministra Edukacji Narodowej za podręczniki akademickie, 13 nagród Rektora PWr., 3 nagrody Dziekana Wydz. Mech., 3 nagrody Dyrektora IKEM.

Mgr inż. Henryk Furmanowski

Urodzony 5 IX 1919 r. w Berlinie.

Praca:

Zakłady Lniarskie „Lenwit” w Witaszycach – naczelnik wydziału mechaniczno-energetycznego, kier. budowy pierwszej w Polsce Fabryki Płyt Paździerzowych; Zakłady Automatyki Przemysłowej (ZAP) w Ostrowie Wielkopolskim – kier. Biura Studiów i Postępu Technicznego, kier. Działu Techniczno-Handlowego, kier. Działu Technicznego Pracowni Projektowej. Z racji pełnionych funkcji czynny udział w realizacji kompleksowej automatyzacji bloków energetycznych w elektrowniach Adamów, Turoszów, Pątnów, Dolna Odra, Ostrołęka, Kozienice, Połaniec, Bełchatów.

Odnaczenia:

Medal X-lecia, Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi.

Mgr inż. Jan Graczyk

Urodzony 27 V 1923 r. w Pakości.

Praca:

Huta Stalowa Wola – st. konstruktor, kierownik biura konstrukcyjnego, zastępca głównego mechanika; kierownik utrzymania ruchu stalowni w Hucie War-

szawa; kierownik pracowni projektowej walcowni „Bi-prohut” Warszawa; główny projektant „Hutmaszprojekt-Hapeko”. Studium podyplomowe AGH w Krakowie z przeróbki plastycznej. Kierownictwo bądź udział w uruchomieniu obiektów: elektrostalownia, ciągi czyścące walcowni półwyrobów, walcownia średnirodobna w Hucie Warszawa; modernizacja walcowni średniej w NRD; walcownia kęsów w Uzbekistanie oraz walcownia prętów i walcówki w Mołdawii.

Odznaczenia i nagrody:

Srebrny Krzyż Zasługi, Złoty Krzyż Zasługi, Warszawski Krzyż Powstańczy, Zespołowa Nagroda Państwowa I stopnia; Mistrz Techniki „Życia Warszawy” – dwukrotnie; Nagroda Komitetu Nauki i Techniki.

Inż. mech., dr nauk ekon. Lechosław Han

Urodzony 1 XII 1924 r. w Chrzanowie (woj. małopolskie).

Rzecznik patentowy o uprawnieniach krajowych, European Patent Office i Office for Harmonization in the Internal Market (Trade Marks and Designs), rzeczoznawca Zespołu SIMP.

Przebieg studiów:

1945–1946 Politechnika Śląska Wydz. Mechaniczny (w sierpniu 1946 r. usunięty jako były żołnierz Szarych Szeregów, Związku Walki Zbrojnej i Armii Krajowej); 1946–1948 Politechnika Wrocławska Wydz. Mechaniczny (w 1948 r. aresztowany z przyczyn jak wyżej); 1957–1959 Politechnika Wrocławska – Studium Wieczorowe, Wydz. Mechaniczny; 1971–1973 Studium Podyplomowe Wynalazczości i Ochrony Własności Przemysłowej przy Wydz. Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego; 1980–1985 Seminarium Doktoranckie Informatyki Naukowej w Instytucie Informatyki Naukowej Technicznej i Ekonomicznej w Warszawie; doktoryzowany na Politechnice Wrocławskiej w Instytucie Organizacji i Zarządzania 3 VII 1986 r.

Praca:

W okresie wojny uczeń ślusarski i przyuczony frezer w Oberschlesische Lokomotiv Werke (Pierwsza Fabryka Lokomotyw w Polsce, Chrzanów); z-ca asystenta i mł. asystent Politechniki Wrocławskiej; nauczyciel szkolnictwa zawodowego; kier. zmiany, kier. sekcji kontroli technicznej, inż. metaloznawca, inż. postępu technicznego, st. konstruktor, kier. Działu Informatyki i Ochrony Własności Przemysłowej (rzecznik patentowy) FMR Agromet-Pilmet Wrocław, równolegle okresowo rzecznik patentowy Kopalni Węgla Kamiennego Nowa Ruda, Kombinat Górn-

czo-Hutniczego Miedzi w Lubinie i Akademii Rolniczej we Wrocławiu. Współpracuje z Wojewódzkim Klubem Techniki i Racjonalizacji we Wrocławiu; twórca wielu opatentowanych wynalazków.

Odnaczenia:

Brązowy Krzyż Zasługi z Mieczami, Krzyż Partyzancki, Krzyż Armii Krajowej, Medal Zwycięstwa i Wolności 1945, Odznaka „Akcja Burza”, Odznaka „Weterana Walk o Niepodległość”, Odznaka „Za wkład pracy społecznej w Światowym Związku Żołnierzy AK”, Srebrny Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski oraz wiele odznaczeń resortowych, municypalnych i organizacyjnych.

Prof. dr h.c. Henryk Hawrylak

Urodzony 24 V 1924 r. w Lublinie.

W 1945 roku ukończył Liceum Ogólnokształcące w Zamościu. W tym samym roku przybył do Wrocławia i został członkiem Akademickiej Straży Uniwersyteckiej w ramach Grupy Kulturalno-Naukowej. Odtąd przebieg jego kariery jest związany z Politechniką Wrocławską. Uczestniczył w pierwszych polskich wykładach na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym tej Uczelni, którą ukończył w 1950 roku. W swojej karierze naukowej uzyskał: stopień doktora nauk technicznych (1961), doktora habilitowanego (1965), tytuł profesora nadzwyczajnego (1969) i profesora zwyczajnego (1975). W powstałym w 1963 roku Instytucie Konstrukcji i Eksploatacji Maszyn Politechniki Wrocławskiej utworzył Zakład Maszyn i Urządzeń Górnictwa Odkrywkowego, którym kierował przez 25 lat. Wśród licznych funkcji, które pełnił blisko 30 lat na Uczelni, można wymienić funkcje: prodziekana i dziekana wydziału, dyrektora instytutu, przewodniczącego Prezydium Senatu oraz Pełnomocnika Rektora ds. Rozwoju Kadry Naukowej. Jego działalność naukowa oraz kierowanego przez niego zespołu badawczego koncentrowała się na zagadnieniach analizy i matematycznego modelowania procesów urabiania przestrzennej struktury kopalin użytecznych i skał oraz procesów oddziaływania narzędzi roboczych na te twory geologiczne. Badania nad problematyką kinetyki procesów ciągłego urabiania i ładowania surowców mineralnych były podstawą stworzenia w tej dziedzinie szkoły naukowej. Współpraca z licznymi ośrodkami naukowymi, badawczo-rozwojowymi i przemysłowymi doprowadziła do stworzenia podstaw zunifikowanych zestawów krajowych maszyn górnictwa odkrywkowego, w tym serii koparek wielonaczyniowych oraz ładowarko-zwałowarek.

Dorobek naukowy zawiera ponad 120 publikacji naukowych, w tym 8 książek, monografii i podręczników. Przeszło 90 pozycji niepublikowanych prac wykonanych dla przemysłu świadczy o znaczącej pozycji Profesora i jego zespołu. Ma

również niekwestionowany udział w kształceniu i rozwoju kadr naukowych. Wypromował 16 doktorów, z grona Jego współpracowników 4 osoby uzyskały stopień doktora habilitowanego, a 5 osób tytuł naukowy profesora.

O wysokim autorytecie naukowym Profesora świadczy także jego obecność w licznych radach, komitetach lub komisjach naukowych różnych ośrodków badawczych. Najważniejsze to: uczestnictwo w Komisjach Komitetu Nauki i Techniki, Komitetach Naukowych IV Wydziału Nauk Technicznych PAN, Komitecie Badań Naukowych, członek Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej ds. Kadr Naukowych przy Prezesie Rady Ministrów, a także piastowaną obecnie funkcję przewodniczącego Sekcji Nauk Technicznych Centralnej Komisji ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych. Przez kilkadziesiąt lat był przewodniczącym Rady Naukowej COBPGO Poltegor we Wrocławiu, a obecnie jest przewodniczącym Rady Naukowej Poltegor-Instytut we Wrocławiu i PIMB w Kobyłce. Był bardzo aktywnym działaczem Stowarzyszenia Inżynierów i Mechaników Polskich oraz Naczelnej Organizacji Technicznej. Za swoją działalność naukową, dydaktyczną, organizacyjną i społeczną prof. Hawrylak otrzymał liczne odznaczenia, wyróżnienia i tytuły, a w tym dwukrotnie Nagrodę Państwową, Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski i Medal Politechniki Wrocławskiej. Jest Honorowym Zasłużonym Pracownikiem wszystkich polskich kopalń węgla brunatnego. 15 listopada 2000 roku Senat Politechniki Wrocławskiej nadał Mu najwyższą godność akademicką – tytuł doktora honoris causa.

Prof. Hawrylak jest wybitnym twórcą nauki i techniki, nauczycielem wielu generacji pracowników nauki, badaczy i konstruktorów. Wielu z nich kontynuuje dzieło mistrza. On sam nadal cieszy się ogromnym autorytetem w środowisku naukowym i zawodowym w kraju i za granicą. Jego walory osobiste, talent organizacyjny, życzliwość dla ludzi, skromność i dobroć są powszechnie znane.

Prof. zw. dr hab. inż. Roman Koch

Urodzony 26 II 1920 r. w Kobylnicy Ruskiej, woj. lwowskie.

Po złożeniu egzaminu maturalnego w Państwowym Gimnazjum Humanistycznym w Jaworowie, od 1938 r. odbywał służbę wojskową w Szkole Podchorążych Rezerwy. Był uczestnikiem kampanii wrześniowej, biorąc udział w obronie Warszawy. Podczas okupacji przebywał na terenach ZSRR, a później na robotach w Rzeszy Niemieckiej. Po wojnie, od 1945 r., pracował w Państwowym Urzędzie Repatriacyjnym w Gorzowie, a jesienią tegoż roku rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej, gdzie w 1950 r. uzyskał dyplom magistra inżyniera mechanika-energetyka.

Pracę naukową rozpoczął już w 1948 r. jako asystent w Katedrze Inżynierii Chemicznej, w organizowaniu której pomagał prof. Z. Ziółkowskiemu, przechodząc później kolejne szczeble kariery naukowej. W 1961 r. obronił pracę doktorską *Niektóre zagadnienia kinetyki chemisorpcji CO₂ w wodnym roztworze NaOH*, a trzy lata później habilitował się na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej,

obejmując po roku stanowisko docenta na tym Wydziale. W 1970 r. otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1975 r. – profesora zwyczajnego.

Zainteresowania naukowe Profesora dotyczą procesów wymiany masy w aparatach kolumnowych, półkowych (półki zaworkowe) i z wypełnieniem. Zajmuje się także procesami mechanicznymi, jako bardziej energooszczędny, takimi jak filtracja, odwadnianie przez wyciskanie, sedymentacja itp. Jest autorem lub współautorem 94 publikacji naukowych zagranicznych i krajowych, podręczników akademickich: *Stoffaustausch in Ansoptionskolonnen* (Leipzig 1969), *Aparatura Chemiczna* (PWN 1912), *Procesy mechaniczne w inżynierii chemicznej* (WNT, 1992 i kolejne uzupełnione wydania: 1995, 1997), *Dyfuzyjno-ciepłoty rozdział substancji* (WNT, 1994) oraz kilku skryptów dla studentów. Od 1980 r. jest redaktorem naczelnym kwartalnika PAN *Inżynieria Chemiczna i Procesowa*. W ramach prac badawczych prowadzonych bezpośrednio w przemyśle zaprojektował i wdrożył do produkcji kolumnę desorpcyjną do regeneracji oleju po absorpcji CS_2 . Wdrożona do produkcji kolumna o wymiarach ϕ 300 mm i $H = 2000$ zastąpiła istniejące dotychczas 9 kolumn z wypełnieniem o wymiarach ϕ 2000 i $H = 3000$ każda. Wdrożona kolumna zapewniła prawie całkowitą regenerację oleju z zaabsorbowanego CS_2 i poprawiła zdecydowanie warunki pracy.

Pod kierunkiem prof. R. Kocha rozwinięto badania nad krystalizacją techniczną. W tym zakresie opublikowano obszerny rozdział w serii zeszytów „Nowa Technika”, umożliwiający projektantowi lepsze projektowanie i konstruowanie aparatury do krystalizacji. Opracowano również kinetykę krystalizacji siarczanu magnezowego i siarczanu cynkowego w krystalizatorze z mieszadłem. Wyznaczono w niej parametry kinetyczne powstawania zarodków oraz procesu wzrostu kryształów, co umożliwiło bardziej precyzyjne projektowanie aparatury do takiego procesu.

Odbył kilkumiesięczne staże naukowe w Moskwie, Wiedniu, Bochum, Monachium, Lipsku i Dreźnie, gdzie nawiązał współpracę naukową. Współpracował także z ośrodkami naukowymi w Magdeburgu, Veszprem, Budapeszcie, Moskwie, Stuttgarcie i w Mannheim. Kilkakrotnie opiniował dorobek naukowy profesorów o przyznaniu im tytułu doktora honoris causa w uczelniach polskich i zagranicznych. Wypromował 23 doktorantów, z których czterech się habilitowało, a trzech zostało profesorami.

W 1968 r. został dyrektorem powstałego i współorganizowanego przez niego Instytutu Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Ciepłych, którą to funkcję piastował w latach 1974–1981 oraz 1987–1990, będąc równocześnie kierownikiem Zakładu Aparatury Procesowej, przynależnego organizacyjnie od 1970 r. do Wydziału Mechaniczno-Energetycznego. Profesor był do 1982 r. członkiem Rady Wydziału Chemicznego, a następnie członkiem Rady Wydziału Mechaniczno-Energetycznego. W 1991 r. przeszedł na emeryturę, lecz nadal pracuje, biorąc czynny udział w pracach naukowych, dydaktycznych i organizacyjnych.

Profesor sprawował także wiele funkcji na terenie uczelni. Przez 16 lat był członkiem Senatu, pracując w jego komisjach, a następnie Seniosem Senatu i Rzecznikiem

Dyscyplinarnym dla Nauczycieli Akademickich. Jest członkiem Komitetu Inżynierii Chemicznej PAN od momentu jego powstania, pełniąc przez cztery kadencje funkcję zastępcy przewodniczącego. Profesor jest też członkiem towarzystw naukowych: Wrocławskiego Towarzystwa Nauk, SITPChem i SIMP. Przewodniczył Radzie Naukowej Instytutu Inżynierii Chemicznej PAN w Gliwicach i Radzie Naukowej Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Budowy Urządzeń Chemicznych „Cebea” w Krakowie.

Za działalność naukową i dydaktyczną został odznaczony Krzyżem Oficerskim i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej oraz innymi zaszczytnymi odznaczeniami. Otrzymał także kilkakrotnie Nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz Ministra Edukacji Narodowej a także za osiągnięcia naukowe i organizacyjne Prezesa PAN.

Z okazji jubileuszu 50-lecia Wydziału Mechaniczno-Energetycznego Politechniki Wrocławskiej w uznaniu zasług na polu dydaktycznym i naukowym otrzymał od kierownictwa Wydziału i studentów pamiątkowy dyplom, a 15 XI 2004 r. w dniu Święta Nauki Wrocławskiej Senat Politechniki uhonorował Go za wybitne zasługi dla Uczelni Medalem Politechniki Wrocławskiej.

Prof. zw. dr hab. inż. Romuald Kolman

Urodzony 17 VI 1922 r. we Lwowie.

Praca:

Politechnika Wroclawska – asystent; Politechnika Warszawska – st. asystent; Wojskowa Akademia Techniczna w Warszawie – st. asystent, adiunkt, docent; Wydawnictwa Naukowo-Techniczne w Warszawie – redaktor działu, st. redaktor, z-ca red. naczelnego ds. słownictwa technicznego; Politechnika Gdańska – docent, prof. nadzw., prof. zw., kier. Katedry Obróbki Skrawaniem, kier. Zakładu Inżynierii Jakości i Metrologii w Instytucie Technologii Budowy Maszyn; Uniwersytet Gdański; Wyższa Szkoła Zarządzania w Częstochowie. Także gościnnie – Politechnika Poznańska, Uniwersytet w Rostocku (NRD), Wyższa Szkoła Zarządzania w Olsztynie, Politechnika Częstochowska i Akademia Morska w Gdyni.

Twórca podstaw wiedzy teoretycznej i stosowanej o jakości oraz metodologii wartościowania poziomu jakości obiektów i procesów technicznych. Autor i współautor 423 publikacji (w tym 30 książek, podręczników i monografii). Inicjator i współorganizator kilkunastu krajowych (konferencje kwalitologiczne) i międzynarodowych konferencji naukowych. Wypromował 21 doktorów n.t., recenzent 75 prac doktorskich, 17 habilitacyjnych. Członek licznych stowarzyszeń (SIMP, NOT, TNOiK, PTT, GTN, Internationale Gesellschaft für Warenkunde und Technologie) i rad naukowych.

Laureat ponad 20 nagród (w tym 2 nagród Ministra NSzWiT – za monografię *Ilościowe określanie jakości* oraz za kształcenie młodej kadry).

Autor książek: *Ilościowe określanie jakości*, Warszawa 1973; *Inżynieria jakości*, Warszawa 1992; *Poradnik dla doktorantów i habilitantów*, Bydgoszcz 1994; *Jakość życia na co dzień*, Bydgoszcz 2002; *Zdobywanie wiedzy*, Bydgoszcz 2004; *Przemiany w otaczającym świecie*, Częstochowa 2005; *Faktografia życiowych przemian jakościowych*, w: *Przyczynki wiedzy o jakości*, Gdynia 2007; *Kwalitologia*, Warszawa 2009.

Odnaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, odznaka „Za Zasługi dla Gdańska” oraz złote odznaki honorowe SIMP, NOT i TNOiK, Polska Honorowa Nagroda Jakości, godność członka honorowego Towarzystwa Naukowego Organizacji i Kierownictwa.

Mgr inż. Tadeusz Kołodziej

Urodzony 17 IV 1922 r. w Kunicach.

Praca:

Politechnika Wrocławska – asystent; Zakład Elektroenergetyki Politechniki Wrocławskiej – kier. Oddziału Ciepłego; Huta Warszawa – kier. Wydziału Pomiarów i Automatyki; Instytut Energetyki – Warszawa – kier. Laboratorium Pomiarów Ciepłych i z-ca kier. Zakładu Urządzeń Ciepłych. Adiunkt w stanie spoczynku.

Odnaczenia:

Krzyż Partyzancki; Krzyż Armii Krajowej; Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski; Złoty Krzyż Zasługi; Złota Odznaka Zasłużonego dla Energetyki; Odznaka „Akcji Burza”; Odznaka Żołnierzy Armii Krajowej b. Okręgu Radomsko-Kieleckiego i inne.

Mgr inż. Stanisław Kołodziejczyk

Urodzony 10 X 1922 r. w Końskich. Zamieszkały we Wrocławiu.

Praca:

ZWAP A-5 w Świdnicy – kierownik Oddziału Obróbki Bezwiórowej, kierownik sekcji pomocy warsztatowych, p.o. gł. technologa; Dolmel we Wrocławiu – kierownik Hali A, zastępca gł. technologa; ZREMB we Wrocławiu – naczelny inżynier; „Gazoprojekt” Wrocław – generalny projektant; Biuro Konstrukcyjne ZREMB we Wrocławiu – st. projektant, kierownik pracowni; „Cebet” w Warszawie – st. projektant; „Miastoprojekt” Wrocław – st. projektant, weryfikator.

Dr inż. Stanisław Kopeczek

Urodzony 13 V 1913 r. w Itzmanach (Rumunia).

Szkolę powszechną ukończył w Sandomierzu, a szkołę średnią w Kamionce Strumiłowej (w 1933 r.). W 1933 r. rozpoczął studia na Politechnice Lwowskiej na Wydziale Mechanicznym. Po drugim roku przerwał studia i został powołany do Szkoły Podchorążych w Tarnopolu. W 1938 r. wstąpił na trzeci rok Politechniki Lwowskiej. W okresie wojny do 1944 r. pracował we Lwowie. W 1944 r. został wywieziony do Niemiec na przymusowe roboty. Po zakończeniu wojny pracował w Kielcach w Zakładach Mechanicznych. W 1947 r. został przyjęty na trzeci rok Wydziału Mechanicznego Politechniki Wrocławskiej i równocześnie został młodszym asystentem w Katedrze Pomiarów Maszyn.

W 1951 r. uzyskał dyplom mgra inż. mechanika i został adiunktem na Wydziale Mechanizacji Rolnictwa. W 1958 r. przeniósł się na Wydział Mechanizacji Rolnictwa Politechniki Poznańskiej. W 1968 r. otrzymał tytuł doktora nauk technicznych. W latach 1969 do 1975 był kierownikiem Katedry Organizacji i Technologii Naprawy Ciągników i Maszyn Rolniczych Akademii Rolniczej we Wrocławiu (jako starszy wykładowca). W latach 1975–1978 był w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Zielonej Górze starszym wykładowcą w Katedrze Eksploatacji Samochodów. W 1978 przeszedł na emeryturę. Był ponadto rzeczoznawcą samochodowym w PZMot.

Opublikował 14 prac naukowych, wykonał kilkaset ekspertyz oraz wiele opinii i recenzji. Jest autorem wielu projektów technologicznych. Odznaczony wieloma odznaczeniami państwowymi, stowarzyszeniowymi i uczelnianymi.

Mgr inż. Lech Kotowski

Urodzony 19 VII 1915 r. w Lublinie.

Praca:

W latach 1951–1956 Biuro Projektów „Energoprojekt” w Katowicach – główny projektant siłowni przemysłowych; „Energomontaż” w Katowicach – kierownik montażu turbin parowych w Hucie Bieruta w Częstochowie i w Elektrociepłowni Żerań w Warszawie. W latach 1956–1958 Szczecińska Stocznia Remontowa w Szczecinie – remont i montaż maszyn i mechanizmów okrętowych na jednostkach marynarki handlowej jako mechanik okrętowy – budowniczy. W latach 1958–1960 pracował na morzu jako inż. mechanik okrętowy na różnych zagranicznych statkach handlowych (pasażerskie i tankowiec).

W latach 1961–1984 w Koncernie „Gebrüder Sulzer” w Winterthur, Szwajcaria – Biuro Projektów Kotłów Parowych – kierownik oddziału wysokociśnieniowych, jednorurowych kotłów systemu „Sulzer”.

Odnaczenia:

Srebrna Odznaka „Przodownika Pracy”, Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi.

Mgr inż. Bohdan Krahelski

Urodzony 18 I 1925 r. w Ułasowszczyźnie (Białoruś).

Praca:

Politechnika Wrocławska, Katedra Materiałów Lotniczych – st. asystent; Wytwórnia Sprzętu Komunikacyjnego w Kaliszu – gł. metalurg, Huta Batory w Chorzowie – gł. technolog.

Osiągnięcia:

Cztery patenty z dziedziny kuźnictwa, uruchomienie produkcji silnika lotniczego WN-3 do samolotu „Bies”, prototypowe wdrożenie do produkcji metody TR kucia ciężkich wałów korbowych w Hucie Batory, (jednolitych powyżej 2 t) i składanych powyżej 10 t. Wydał kilka publikacji technicznych

Odnaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Srebrny Krzyż Zasługi z Mieczami, Złoty Krzyż Zasługi, Srebrny Krzyż Zasługi, Krzyż Armii Krajowej, Krzyż Wojska Polskiego dwukrotnie, Krzyż Partyzancki, Medal Zwycięstwa i Wolności.

Mgr inż. Jan Krynke

Urodzony 19 XII 1921 r. w Radomsku.

Praca:

Okręgowe Warsztaty PKS – technik normowania pracy, kierownik kontroli, z-ca kier. warsztatów; Jelczańskie Zakłady Samochodowe – st. konstruktor, kier. pracowni, kier. działu; Centralne Biuro Studiów i Projektów Transportu Drogowego i Lotniczego – st. projektant, kier. pracowni mechanicznej Przedsiębiorstw Projektowania i Dostaw Inwestycyjnych, późniejsze Prozamet-Bepes, Predom-Bibrozap i Predom-Projekt – kier. pracowni mechanicznej, weryfikator. Dwa patenty.

Odznaka XV-lecia Wyzwolenia Dolnego Śląska.

Zmarł 5.06.2009 r. we Wrocławiu. Został pochowany w rodzinnym grobowcu na Starym Cmentarzu w Radomsku.

Mgr inż. Jerzy Kuzior

Urodzony 10 XI 1920 r. w Grodźcu, woj. katowickie.

Praca:

Oficerska Szkoła Piechoty nr 1 we Wrocławiu – wykładowca fizyki i matematyki; Technikum Budowy Wagonów wraz z Wydziałem Zaocznym – wykładowca przedmiotów zawodowych; Technikum Mechaniczne nr 1 – wykładowca obrabiarek i narzędzi skrawających; Katedra Elementów Maszyn oraz Katedra Budowy Obrabiarek Politechniki Wrocławskiej – st. asystent; Technikum Samochodowe we Wrocławiu – dyrektor Wydziału Młodzieżowego; Centralny Ośrodek Szkolenia Maszynistów we Wrocławiu – wykładowca.

Odnaczenia:

Odnaka XV-lecia Wyzwolenia Dolnego Śląska, Medal Zwycięstwa i Wolności, Medal „Za Udział w Wojnie Obronnej 1939 r.”, Srebrna i Złota Odznaka Towarzystwa Miłośników Wrocławia, nagroda, dyplom i Srebrna Honorowa Odznaka Uniwersytetów Robotniczych ZSMP.

Mgr inż. Władysław Lange

Urodzony 15 VII 1921 r. w Siedliszczach.

Praca:

PKP – dyżurny ruchu DOKP Wrocław; Szkoła Przemysłowa przy Fabryce Wodomierzy – nauczyciel przedmiotów zawodowych; Technikum Budowy Wagonów – nauczyciel przedmiotów zawodowych; Biuro Projektów Przemysłu Roszarniczego – kier. pracowni, weryfikator; Wojewódzkie Biuro Projektów – kier. pracowni projektowej; Biuro Projektów Gazownictwa „Gazoprojekt” – kier. zespołu; Zakład Szkolenia Inwalidów – kier. Wydziału; Ośrodek Centralnego Szkolenia Maszynistów Ministerstwa Budownictwa i PMB – nauczyciel przedmiotów zawodowych; Zespół Szkół Zawodowych nr 2 – nauczyciel przedmiotów zawodowych.

Odnaczenia:

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Brązowy i Srebrny Medal za Zasługi dla Obronności Kraju, Odznaka Zasłużony dla Śląskiego Okręgu Wojskowego, 2 nagrody I stopnia Ministerstwa Oświaty.

Mgr inż. Jerzy Lewandowski

Urodzony 14 XI 1921 r. w Opatowcu.

Praca:

Politechnika Wrocławska – st. asystent; Akademia Ekonomiczna im. O. Langego we Wrocławiu – gł. specjalista ds. aparatury naukowej.

Osiągnięcia:

Współudział w wyposażeniu Akademii Ekonomicznej w nowoczesną aparaturę naukowo-badawczą, sprzęt informatyczny audiowizualny i poligraficzny. Opracowanie kilku rozdziałów w skrypcie napisanym przez zespół asystentów Katedry Pomiarów Maszynowych *Laboratorium pomiarów maszyn*; opracowanie rozdziału w skrypcie *Programowanie komputera Odra 1003*, wydany w 1972 r. Książka *Elektrotechnika*, cz. I. *Podstawy elektrotechniki* i cz. II. *Napędy elektryczne*, wydana w 1979 r. przez „Arkady”.

Odnaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi, Medal XXX-lecia PRL, Medal Zwycięstwa i Wolności 1945, medal brązowy Za Zasługi dla Obronności Kraju, Złota Odznaka Zasłużony dla woj. wrocławskiego i m. Wrocławia.

Inż. Franciszek Tomasz Ludwin

Urodzony 12 IX 1920 r. w Monowicach k. Oświęcimia.

W latach okupacji 1941–1944 żołnierz AK – Urzędów, Kraśnik, woj. lubelskie. W latach 1950–1955 więzień stalinowski.

Praca:

Fabryka Wodomierzy, Wrocław – starszy konstruktor, 1946–1950; Biuro Konstr. Przem. Masz. Leśnictwa, Wrocław – starszy konstruktor, 1955–1957; Technikum Energetyczne, Wrocław – wykładowca, 1957–1960; Zjedn. Zesp. Gospodarcze INCO, Zakład Produkcji Uszczelnień Technicznych, Wrocław – dyrektor, 1957–1991.

Ważniejsze osiągnięcia zawodowe:

Zorganizowanie i prowadzenie przez 33 lata produkcji uszczelnień technicznych, zwłaszcza do hydrauliki i pneumatyki dla maszyn, produkowanych na licencjach zachodnich. Sześć patentów, dotyczących rozwiązań i technologii uszczelnień. Liczne nagrody zakładowe i resortowe za opracowanie uszczelnień.

Odnaczenia:

Krzyż Armii Krajowej i Medal Wojska 1, 2, 3 – nadany w Londynie, Krzyż Partyzancki, Patent Weterana Walk o Wolność i Niepodległość, Odznaka „Akcji Burza”. Krzyż Komandorski i Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Brązowy, Srebrny i Złoty Medal za Zasługi dla Obronności Kraju, Medal „Wybitnemu Absolwentowi Politechniki Wrocławskiej” – 1985 r. Odznaka im. Henryka Mierzejewskiego, Złota honorowa Odznaka SIMP, Odznaka „Budowniczy Wrocławia”.

Mgr inż. Bolesław Markiewicz

Urodzony 22 I 1918 r. we Lwowie.

Praca:

Lwowskie Zakłady Naprawy Parowozów i Wagonów – technik, konstruktor; Politechnika Wrocławska – pom. pracownik naukowy; Technikum Mechaniczne Nr 1 we Wrocławiu – nauczyciel; Kuratorium Okręgu Szkolnego we Wrocławiu – wizytator, st. wizytator, kier. Oddziału; Okręgowy Ośrodek Metodyczny – kier. Sekcji; Kuratorium Okręgu Szkolnego we Wrocławiu i Technikum Mech-El. we Wrocławiu – wizytator metodyk.

Odnaczenia:

Odznaka XV-lecia Wyzwolenia Dolnego Śląska, dwukrotnie nagroda Ministra Oświaty i Wychowania I stopnia, Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski.

Mgr inż. Zygmunt Miller

Urodzony 18 IV 1925 r. w Skierniewicach.

Praca:

Politechnika Wrocławska – st. asystent CBK Nr 3 (maszyny rolnicze) w Poznaniu – dyrektor; Instytut Maszyn Rolniczych Poznań – dyr.; Poznańska Fabryka Maszyn Żniwnych – dyr.; Zjednoczenie Przemysłu Ciągników i Maszyn Rolniczych – gł. konstruktor; Centrala Handlowa Sprzętu Rolniczego „Agroma” w Warszawie – dyr.; Ministerstwo Przemysłu Maszynowego – dyr. generalny; Ministerstwo Przemysłu Maszyn Ciężkich i Rolniczych – dyr. generalny; Politechnika Warszawska – dyr. administracyjny.

Odnaczenia:

Krzyż Oficerski i Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Armii Krajowej, Medale X, XXX i XV-lecia PRL i inne.

Mgr inż. Janusz Mittek

Urodzony 4.09.1927 r. we Włocławku.

Praca:

Politechnika Wrocławska; Zakłady Chemiczne w Brzegu Dolnym – gł. energetyk; „Gazoprojekt” Wrocław – naczelny inżynier.

Otrzymał wiele nagród i odznaczeń.

Doc. dr inż. Stefan Mrowiec

Urodzony 3 III 1925 r. w Poznaniu.

Praca: Zakłady Mechaniczne „Wola” w Warszawie, Politechnika Wrocławska, WSI w Zielonej Górze.

Mgr inż. Zbigniew Młotkowski

Urodzony 28 X 1924 r. w Jaworowie.

Praca:

Podczas studiów – w eksploatacji Elektrowni Wrocławskiej. Po uzyskaniu dyplomu podjął pracę w Zakładzie Kotłów Przemysłowych Energomontaż we Wrocławiu jako inżynier budowy.

Pracował w budownictwie energetyki, był kierownikiem budowy elektrowni w Bydgoszczy i Łodzi, a następnie rozruchu Elektrowni Gośławice. W ramach kontraktów na eksport kompletnych obiektów przemysłowych prowadził roboty montażowe w Sri Lance, Grecji i Iranie. Od kilku lat zajmuje się eksportem budownictwa energetycznego w Biurze Eksportu „Ergoexport” w Warszawie.

Prof. zw. dr hab. inż. Szymon Pilecki

Urodzony 16 VII 1925 r. w Trokach, ziemi wileńskiej.

Emer. prof. zw. dr hab. inż. mechanik, emer. pułkownik WP, przewodn. zarządu Karaimskiego Związku Religijnego w RP.

Studia:

Wydz. Fizyczno-Matematyczny Uniwersytetu Wileńskiego 1944–1945; Wydziały: Hutniczy sem. I; Elektryczny sem. II–IV; Mechaniczny Politechniki Wrocławskiej mgr inż. (z b. dobrym wynikiem) 1951.

Praca:

Wytwórnia Sprzętu Komunikacyjnego we Wrocławiu, konstruktor, 1948–1950, Wydz. Lotniczy Politechniki Wrocławskiej, st. asystent, 1950–1951; Wojskowa Akademia Techniczna w Warszawie, wykładowca 1951–1961, z-ca kier. Katedry Aerodynamiki i Budowy Samolotów 1961–1968, dr 1962, por. 1952, kpt. 1953, mjr 1958, ppłk 1963, płk 1991; Inst. Podstawowych Problemów Techniki PAN w Warszawie adiunkt 1970–1971, dr hab. 1971, doc. 1971–1989, prof. nadzw. 1989–1993, prof. zw. od 1993 r., kier. Zakładu Akustyki Fizycznej 1980–1995.

Staże naukowe:

Inst. Fizycznej Metalurgii CSAV, Brno, 1975–1976; Inst. Fizyki Metali, Aachen, RFN, 1982.

Współpraca naukowa:

Inst. Fizycznej Metalurgii CSAV, Brno; Inst. Fizyki Uniwer. w Wiedniu; Inst. Fizyczno-Techniczny im. Joffego RAN w St. Petersburgu; Inst. Cybernetyki w Hawanie.

Członkostwo:

Karaimski Związek Religijny w RP od 1925 (przewodniczący zarządu od 1975 r.), Aeroklub PRL jako pilot szybowcowy, samolotowy i skoczek spadochr. 1948–1960, Polskie Towarzystwo Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej 1965–1990, SIMP 1971–1990, Stowarzyszenie Elektryków Polskich 1975–1990, Polskie Towarzystwo Akustyczne od 1993 r., Rady Mniejszości Narodowych w RP (sekretarz Zarządu 1991–1999).

Odznaczenia:

Brązowy (1962) i Srebrny (1968) Medal Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny, Złoty Krzyż Zasługi (1984), Nagroda. Sekr. Naukowego PAN 1985..

Osiągnięcia:

Inicjator i twórca dyfuzyjnej teorii zmęczenia metali (*Wstęp do dyfuzyjnej teorii zmęczenia metali*, Prace IPPT PAN nr 8/1970 oraz 7 artykułów w Biulet. PAN z 1969–1970) docenionej i rozwijanej następnie (po 1982 r.) na Zachodzie przez E.C. Aifantisa i współautorów – Bammanna, Walgraefa, Schillera etc. Promotor 5 doktoratów. Popularyzator wiedzy o Karaimach – jako uczestnik kilku programów telewizyjnych i radiowych, m.in. filmów w reżyserii: E. Straburzyńskiej „Ostatni Hazzan” TVP Wrocław, 1986; W. Szpaka „Karaimi – ginący naród” TVP2 1994; A. Oblickiej „Karaimi”, Polsat, 1996; J. Nowakowskiej „Karaimi” TVP1, 1996; U. Sochackiej „Karaimi polscy” TVP Kraków, 2001; A. Kulika „Na granicy światów” TVP Lublin 2001.

Publikacje:

Autor i współautor ok. 170 artykułów z techniki lotniczej i kosmicznej, roli defektów sieci krystalicznej w procesie pęknięcia, wykorzystania metod akustycznych w badaniach ciał stałych, anomalii tarcia wewnętrznego w brązie krzemowym i związku emisji akustycznej z trwałością zmęczeniową metali, 5 skryptów, 3 przekładów książek na jęz. polski, 9 ekspertyz i 11 książek, m.in. autor: *Lotnictwo. Mała encyklopedia* 1960 (wyd. II 1961), *Lotnictwo bez lotnisk*, 1962, *Od Ikara mędrsi* 1965 (przekład na jęz. węg. 1968), *Lotnictwo i kosmonautyka – zarys encyklopedyczny*, 1975 (wyd. III 1984); współautor: *Samoloty bojowe* 1969, *Elektroceramika – własności i badania t. 1 i 2*, 1981 i 1982, *Problemy współczesnej akustyki* 1991, *Emisja akustyczna – źródła, metody, zastosowania* 1994, *Nowoczesne metody badań i technologie materiałów ceramicznych* 1997, *Współczesna ceramika, wybrane technologie i metody badawcze* 1998, *Nowe kierunki technologii i badań materiałowych* 1999.

Wspomnienia pt. *Z Kresów Wschodnich ku Politechnice Wrocławskiej* opublikowane są w tomie II *Politechnika Wroclawska we wspomnieniach pierwszych absolwentów – Moja droga do Politechniki Wroclawskiej*, s. 155–166, Wrocław 1991.

Mgr inż. Wacław Połoczyński

Urodzony 18 X 1924 r. w Witulinie, woj. lubelskie.
Konstruktor budowy samolotów

Praca:

Od 1949 r. Ośrodek Szkolenia Inwalidów Wojennych i Wojskowych – instruktor; Biuro Projektów Prozamet – konstruktor; Wrocławskie Zakłady Metalurgiczne – gł. technolog; Mostostal – kier. działu technicznego; Centralny Zarząd Przedsiębiorstw Remontowo-Montażowych „Zremb” – st. inżynier; Wrocławskie Przedsiębiorstwo Sprzętowo-Transportowe Budownictwa – dyrektor.

Odnaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi, odznaczenia wojskowe, resortowe i regionalne, np. Budowniczy Wrocławia. Radny przez kilka kadencji. Pionier Wrocławia.

Mgr inż. Helena Riegger-Dreher

Urodzona 11 X 1924 r. w Warszawie.
Zamieszkała w Szwajcarii, w Zurichu.

Praca:

Po ukończeniu Wydz. Mech. w 1950 r. w „Energo-projekcie” w Katowicach: opracowanie zagadnień cieplnych, mechanicznych, hydrotechnicznych itd. Projekty szeregu elektrowni. Nadzory autorskie nad realizowanymi budowlami. Początkowo główny projektant. Od 1954 r. praca na stanowisku generalnego projektanta elektrowni Skawiny aż do terminowego uruchomienia (przez elektrownie) pierwszych 2 jednostek kotłowo-turbiniowych w końcu 1957 r. Od 1958 r. praca w Haifie (Izrael), w „Palestine Electric Corporation”. Praca doradcza oraz prowadzenie pertraktacji z międzynarodowymi dostawcami wyposażenia termiczno-maszynowego w związku z potrzebami modernizacji starych i budowa nowoczesnych elektrowni z przegrzewem międzystopniowym. Od 1961 r. praca w Szwajcarii w firmie „Gebrüder Sulzer”, Winterthur, w dziale kotłów przepływowych dla najwyższych ciśnień pary, ich systemów i urządzeń.

Później praca w dziale turbin parowych w firmie „Escher Wyss”, Zurich, przy skomputeryzowanym, termicznym obliczaniu części przepływowej i ułopotkowania turbiny, kontrola obiegu cieplnego, wybór urządzeń pomocniczych, przygotowanie pomiarów odbiorczych.

Przejęcie w 1968 r. do oddziału cieplnego znanej fabryki turbin, „Brown Boveri Co” (BBC), Baden. Praca w dziedzinie rozwoju kondensatorów i innych wymien-

ników ciepła. Następnie kierownictwo działu studiów i rozwoju systemów termicznych w elektrowniach konwencjonalnych i jądrowych. Przepływy dwufazowe w układach z wodą nasyconą (*boiling water*). Systemy ciepłownicze z regulowanymi upustami turbiny. Rozwiązania problemów rozruchowych z „bypassami” wysoko- i niskoprężnymi. Optymalne napędy pomp zasilających itd. Praca w BBC (później ABB) do emerytury w 1986 r. i jako doradca aż do 1993 r.

Publikacje:

Artykuł *Elektrownia w Skawinie* w „Przeglądzie Elektrotechnicznym” z grudnia 1958 r., wiele artykułów: w czasopiśmie „Brennstoff-Warme-Kraft” – nr 12 w 1973 r., w „Brown Boveri Mitteilungen” – nr 8 w 1978 r., nr 12 w 1981 r., nr 7 w 1986 r. oraz w różnych pismach amerykańskich.

Inne osiągnięcia:

Przygotowanie odpowiednich materiałów i patentów, odczytów technicznych itd. dla wielu licencjoholców na całym świecie oraz budowanych elektrowni w kraju i za granicą.

Odnaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi w 1954 r., Złoty Krzyż Zasługi w 1957 r.

Prof. dr hab. inż. Józef Rogowski

Urodzony 26 VII 1924 r. w Antoszówce, woj. tarnopolskie.

Praca:

Politechnika Wrocławska, Katedra Fizyki – asystent; Wojskowe Zakłady Motoryzacyjne Wrocław – kier. wydziału konstrukcyjno-technologicznego; Biuro Studiów i Projektów Transportu Drogowego i Lotniczego (Wrocław) – gł. projektant; Huta Warszawa – kier. wydziału mechanicznego i rozruchów; Biuro Studiów i Projektów Przemysłu Naftowego – kier. pracowni mechanicznej; Stołeczne Zakłady Budowy Maszyn i Konstrukcji Lekkich Warszawa – dyr. techniczny; Politechnika Warszawska, Instytut Ogrzewnictwa i Wentylacji – adiunkt.

Osiągnięcia:

Projekt i budowa typoszeregu wzorców ciśnień, budowa wzorca państwowego, organizacja laboratorium materiałoznawstwa, projekt i budowa typoszeregu pomp kamionkowych. Redaktor naczelny czasopisma „Zarządzanie i Edukacja”. W 1987 r. dr hab., w 1991 r. profesor Politechniki Lubelskiej.

Odnaczenia i nagrody:

Odnaka Zasłużonego Racjonalizatora, Złota Odznaka za Zasługi dla m. Warszawy, Srebrny Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, nagrody SIMP, nagrody Ministra Szkolnictwa Wyższego, nagrody Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki. Weteran walk o niepodległość, kapitan AK.

Mgr inż. Stanisław Romaniuk

Urodzony 18 VI 1922 r. w Sielczyku.

Praca:

Zakład Fizyki Doświadczalnej we Wrocławiu – asystent; Elektrownia Wrocławska – kier. utrzymania ruchu; Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego w Warszawie – st. radca; Instytut Organizacji Przemysłu Maszynowego w Warszawie – samodzielny pracownik naukowy; Huta Warszawa – kolejno: st. inspektor nadzoru, kier. nadzoru montażowego, kier. wydziału mechanicznego; Fabryka Łożysk Toczyńskich w Warszawie – gł. technolog; Przedsiębiorstwo Robót Instalacji Sanitarnych w Warszawie – gł. mechanik i energetyk; Biuro Eksportu ZKSiU „Mostostal” w Warszawie – gł. specjalista; Zjednoczenie Urządzeń Jądrowych w Warszawie – gł. specjalista, kier. działu; Biuro Eksportu Elektrowni i Urządzeń Przemysłowych „Energexport” w Warszawie – gł. specjalista; Przedsiębiorstwo Zagraniczne w Polsce OSTRA BAYN International Stone Work, Góra Kalwaria.

Osiągnięcia:

Autor podręczników dla techników.

Odnaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi, Złota Odznaka „Zasłużony dla Budownictwa”, medal za udział w budowie gazociągu orenburskiego.

Prof. dr hab. inż. Zdzisław Samsonowicz

Urodzony 30 VII 1923 r. w Dębicy.

Żołnierz AK pseudonim „Orski”, posiada tytuł Weterana Walk o Wolność i Niepodległość Ojczyzny. Przyjechał do Wrocławia 15.07.1945 r. z Grupą Naukowo-Kulturalną. Pełnił funkcję członka Straży Akademickiej Uniwersytetu, a później Straży Akademickiej Politechniki. Od chwili wejścia na teren Politechniki w sierpniu 1945 r. był jej pracownikiem. Zorganizował transport Politechniki i był jego kierownikiem, co m.in. zaowocowało znacznym przyspieszeniem prac przy odbudowie i zabezpieczeniu budynków. Był jednym z nielicznych członków założycieli Bratniej Pomocy i AZS (legitymacja nr 10), a później kierownikiem Sekcji Motorowej AZS; także jednym z założycieli Koła Mechaników i przez pewien okres jego prezes. Przeszedł wszystkie szczeble pracownika naukowo-dydaktycznego, od asystenta do profesora zwy-

czajnego w 1986 r. Od 1945 roku jeszcze jako student – zast. asystenta i młodszy asystent – organizował laboratoria oraz pracownie naukowo-dydaktyczne. Od lutego 1946 r. jako pracownik Katedry Technologii Metali brał udział w opracowaniu programów dydaktycznych, budował stanowiska badawcze i prowadził zajęcia dydaktyczne. Od 1951 r. prowadził wykłady na studiach dziennych i w WSI. Pierwszą pracę naukową opublikował w 1952 r. Stopień dra n.t. otrzymał w 1961 r., dra hab. w 1965 r., prof. nadzw. w 1972 r., a prof. zw. w 1986 r. Jest twórcą 2 szkół naukowych: Mechanizacji i Automatyzacji Odlewnictwa oraz Doskonalenia Metod Badawczych Materiałów Formierskich. Był zapraszany do innych uczelni krajowych (AGH, PW, PŚI) i zagranicznych (Magdeburg, Brno, Ljubliana, Kijów) w celu prowadzenia wykładów na studiach podyplomowych. Twórca kilku metod pomiarowych zwanych w odlewnictwie „metodami Samsonowicza” oraz konstrukcji kilku oryginalnych aparatów laboratoryjnych eksportowanych do wielu krajów, za co otrzymał Nagrodę Państwową II stopnia w 1984 r. Autor 17 patentów (i 10 zagranicznych), za co otrzymał Krzyż Kawalerski w 1973 r. Jest autorem 287 prac naukowych, w tym 17 podręczników i skryptów, oraz autorem lub współautorem 89 prac badawczych niepublikowanych. Wypromował 11 doktorów n.t. i był opiekunem 2 doktorów habilitowanych, z których jeden jest prof. zw. PWr. W Uczelni pełnił wiele funkcji: prodziekana, zast. dyrektora I-24, kierownika Zakładu Mechanizacji Automatyzacji Odlewnictwa, kierownika Zakładu Odlewnictwa, przewod. Komisji ds. Programów Nauczania, przewod. Komisji ds. Nadawania Tytułów Naukowych, członka Komisji ds. Przewodów Doktorskich i innych. Był członkiem Senatu, rzecznikiem dyscyplinarnym dla nauczycieli akademickich oraz przewodniczącym kilku komisji dziekańskich. Jego ważniejsze funkcje poza Uczelnią: członek Zespołu Naukowo-Dydaktycznego „Mechanika” oraz Zespołu Ekspertów Kierunku „Automatyka i Robotyka” w Ministerstwie Szkolnictwa Wyższego i Nauki (kilka kadencji). Jest członkiem: Komisji Budownictwa i Mechaniki PAN Oddział Wrocław, Komitetu Metalurgii i Odlewnictwa PAN, Komitetu Budowy Maszyn PAN. W latach 1959–1965 ściśle współpracował z Kliniką Kardiochirurgiczną. Za zasługi w rozwoju tej dziedziny medycyny otrzymał nagrodę Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w 1964 r., a w 1996 r. został uznany jako jeden z trzech zasłużonych perfuzjonistów w Europie. Za swą działalność naukową, wdrożeniową i organizacyjną otrzymał liczne nagrody: Państwową Nagrodę II st., 8 nagród ministrów, 39 nagród rektorów, 3 nagrody dziekana, 7 nagród dyrektora Instytutu, nagrodę Senatu, Srebrną i Złotą im. J. Buzka, nadane przez Stow. Techn. Odlewników Polskich, Złota i Srebrna NOT i wiele innych.

W 1993 r. przeszedł na emeryturę, lecz do 2005 roku prowadził seminaria doktoranckie. Jest przewodniczącym Kapituły „Wyróżniony Absolwent Politechniki Wrocławskiej”.

Odnaczenia:

Krzyż Armii Krajowej, Medal Wojska Polskiego, medale: Edukacji Narodowej, Zasłużony dla Politechniki Wrocławskiej, „Merito Wratislavia”, „Pro Memoria”, Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski O.O.P., Krzyż Komandorski O.O.P. i inne.

Prof. dr hab. inż. Andrzej Tadeusz Sołtyński

W czasie wojny brał czynny udział w działalności konspiracyjnej AK, a w powstaniu warszawskim w obronie Starówki.

Działalność zawodowa i naukowa:

1950–1956 ZM Ursus (technolog, kierownik działu, z-ca gł. konstruktora). 1956–1986 Zakład Ciągników Instytutu Budownictwa, Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa. Od 1959 kierownik zakładu. W latach 1960–1961 kierownik zespołu specjalistów organizujących montownię ciągników polskich w Brazylii.

W latach 1965–1966 stypendysta na stażu we francuskich ośrodkach naukowych. Przez 10 lat (1970–1980) prowadził na zlecenie Departamentu Rolnictwa USA badania naukowe z zagadnień mechaniki układu pojazd–teren, realizowane w ośrodkach naukowych w Polsce i USA oraz badania o podobnej tematyce realizowane w czterech krajach Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej. W latach 1976–1986 prowadził wykłady z budowy ciągników rolniczych oraz zagadnień badawczych w Politechnice Warszawskiej, a w latach 1996–2001 w Wyższej Szkole im. Włodkowica w Płocku.

W ramach konsultacji, uczestnictwa, wygłaszania referatów brał udział w kongresach, radach naukowych i zjazdach, oraz sympozjach w 22 krajach Europy, Ameryki i Azji. Autor 115 publikacji naukowo-technicznych i opracowań w czasopiśmie zagranicznych, w tym pierwszej w języku polskim monografii pt. *Mechanika układu pojazd–teren*, Wydawnictwo MON 1968, przetłumaczonej i wydanej w USA przez wydawnictwo wojskowe Tacom Warren Michigan. Promotor 6 prac doktorskich oraz recenzent 3 prac doktorskich, 3 habilitacji i 2 recenzji na tytuł profesora.

W latach 1982–1984 przewodniczył międzyresortowej Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, która ustaliła kierunki i zakres reorganizacji przemysłu ciągnikowego. W 1988 r. powołany przez Prymasa Polski na z-cę przewodniczącego Prymasowskiego Komitetu Rolniczego, współdziałał w organizowaniu Fundacji Rolniczej i Wodnej.

Mgr inż. Marcelli Stan

Urodzony 7 II 1920 r. w Wojnowicach.

Praca:

Politechnika Wroclawska – st. asystent w Katedrze Kotłów; Wroclawskie Biuro Projektów Roszarnicznych – kier. pracowni cieplnej; Zakład Energetyki Ciepłej w Katowicach – kier. działu; Energoprojekt Katowice – kier. Pracowni Ciepłej, generalny projektant; Termoizolacje-Zabrze – nac. inżynier, dyr. naczelny. Udział w opracowaniu pierwszej największej Elektrociepłowni Kraków-Łęg. Autor 3 patentów.

Odnaczenia:

Srebrny, Złoty i Kawalerski Krzyż Zasługi oraz wiele odznaczeń resortowych i wojewódzkich.

Prof. dr hab. inż. Jerzy Stańda

Urodzony 14 XII 1924 r. w Krakowie.

Praca i sprawowane funkcje:

Politechnika Wroclawska od 1948 r., ponadto Biuro Projektów Energetycznych „Energoprojekt” (w latach 1950–1952, projektant), Biuro Konstrukcyjne Przemysłu Torfowego (w latach 1953–1956, weryfikator), prodziekan Wydziału Mechaniczno-Energetycznego (1969–1978), zast. dyr. Instytutu Techniki Ciepłej i Mechaniki Płynów (1978–1981), dziekan Wydziału Mechaniczno-Energetycznego (1981–1987), dyrektor Instytutu Techniki Ciepłej i Mechaniki Płynów (1987–1993), ponownie dziekan Wydziału Mechaniczno-Energetycznego (1993–1996).

W roku 1996 przeszedł na emeryturę, lecz nadal pracował na Politechnice Wroclawskiej (od pełnego etatu do godzin zleconych) do 2008 roku.

Dydaktyka i osiągnięcia naukowe:

Zatrudniony od czerwca 1948 roku w Katedrze Pomiarów Maszyn na Wydziale Mechanicznym, a od 1954 r. na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym sprawował funkcję asystenta, od 1951 r. starszego asystenta, a od 1956 r. adiunkta. Doktorat uzyskał w roku 1961, habilitował się w roku 1966. Stopień docenta uzyskał w roku 1967, profesora nadzwyczajnego w roku 1978, a profesora zwyczajnego w roku 1991.

Prowadził zajęcia dydaktyczne z przedmiotów: miernictwo energetyczne, technologia wody kotłowej i wybrane zagadnienia techniki ciepłej.

Jest autorem i współautorem 120 publikacji krajowych i zagranicznych, w tym 3 patentów, autorem i współautorem 11 skryptów, 2 podręczników (jeden z nich trzykrotnie wznawiany), autorem oryginalnych konstrukcji aparatury pomiarowej w dziedzinie metrologii przepływu i ciśnienia. Ponadto był promotorem 13 doktorantów i opiekunem 4 rozpraw habilitacyjnych. Jest również autorem 40 recenzji prac doktorskich i habilitacyjnych, a także autorem licznych recenzji awansowych, wniosków profesorskich oraz recenzji i opinii dotyczących podręczników, artykułów i opracowań naukowych.

Współpracował z uczelnianymi i zagranicznymi ośrodkami naukowymi, szczególnie z Technicznym Uniwersytem w Dreźnie (Niemcy); Politechniką w Nancy (Francja), gdzie był opiekunem i promotorem prac dyplomowych dwóch studentów, którzy przebywali na stażu dyplomowym; Instytutem Mechaniki w Grenoble (Francja) oraz Politechniką Lwowską. Działal również aktywnie w Komitecie Metrologii i Aparatury Naukowej PAN, w Polskim Towarzystwie Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej oraz we Wrocławskim Towarzystwie Naukowym.

Odnaczenia:

Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Edukacji Narodowej, Medal 40-lecia PRL, Medal Politechniki Wrocławskiej (dla wybitnie zasłużonych dla Politechniki), Złota Odznaka ZNP, Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, ponadto medale pamiątkowe politechnik: Wrocławskiej, Częstochowskiej, El Minia (Egipt), Medal Pamiątkowy – Pierwsi Słuchacze Politechniki Wrocławskiej rocznik 1945.

Mgr inż. Zdzisław Szata

Urodzony 3 I 1921 roku w Będzinie.

Członek Akademickiej Straży Politechniki Wrocławskiej.

Na polecenie prof. D. Smoleńskiego oraz listu polecającego od rektora do dyrektora Kopalni „Milowice” w Sosnowcu organizował i konwojował razem z kolegą Włodzimierzem Skibińskim dostawę pierwszego węgla do Wrocławia. Z kopalni „Milowice” zorganizowano transport kolejowy z Sosnowca do Koźła-Portu, a następnie transport wodny do Wrocławia. Były to dwie barki, na każdej około 500 t węgla, przeznaczone dla Politechniki.

Przebieg pracy zawodowej:

Fabryka Kotłów w Sosnowcu – jako absolwent Śląskich Technicznych Zakładów Naukowych w Katowicach pracował na Wydziale Budowy Kotłów lokomotywowch jako

pracownik fizyczny przez okres dwóch lat. Następne dwa lata pracował w tej samej fabryce w biurze projektowania przyrządów i modernizacji zaplecza technicznego. Politechnika Wroclawska – w roku 1948/49 asystent na Wydziale Mechanicznym w Katedrze Elementów Maszyn u prof. Lewickiego. W tym samym okresie wykładał dwa przedmioty w Liceum Maszyn Budowlanych we Wrocławiu. W gliwickim Przedsiębiorstwie Urządzeń Transportowych „ZREMB” pracował 18 lat jako: kierownik biura konstrukcyjnego, dyrektor techniczny, dyrektor naczelny. Kombinat Dźwigów Osobowych „ZREMB” w Warszawie – przez 13 lat na stanowisku dyrektora naczelnego kombinatu. Następnie jako przedstawiciel Dyrekcji Budowy Stacji Kompresorowych „Energo-pol” w Wołgogradzie. Przez kolejne dwa lata na stanowisku dyrektora produkcji w Przedsiębiorstwie Polonijno-Zagranicznym „Zerkopol”. Na emeryturze konsultant w zakresie doradztwa gospodarczego dla przedsiębiorstw.

Ważniejsze osiągnięcia:

W Gliwicach – wdrożenie do produkcji seryjnej podnośników widłowych z zastosowaniem sprzęgła i przekładni hydrokinetycznej, układów wspomagających, rewersu oraz produkcji wielkoseryjnej siłowników hydraulicznych.

W Warszawie – wdrożenie do produkcji nowoczesnych sterowań w elektrycznych dźwigach osobowych o prędkości 1, 1,5, 2,5 m/s. Zastosowanie elektronicznej tablicy sterowniczej, eliminując przekaźniki. Wdrożenie do produkcji dźwigu „Standard”.

Wdrożenie organizacji wielkoseryjnej produkcji i montażu dźwigów: osobowych, towarowo-osobowych, towarowych, szpitalnych o łącznej produkcji czterech tysięcy sztuk rocznie.

Odnaczenia:

Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Srebrny Krzyż Zasługi, Medale: X i XXX-lecia PRL, Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, Zasłużony dla Budownictwa i PMB, Zasłużony w Rozwoju Woj. Katowickiego, Zasłużony dla Warszawy, honorowa odznaka za zasługi dla miasta, nadana przez władze Poznania, honorowa odznaka Za zasługi dla Obronności Kraju i wiele innych.

Mgr inż. Czesław Szczurkowski

Urodzony 10 VIII 1924 r. w Śniekozach.

Do wybuchu II wojny światowej ukończył w Sandomierzu dwie klasy gimnazjum, trzecią – w czasie okupacji na tajnych kompletach w Łowiczu w roku 1941. Czwartą klasę gimnazjum i dwie klasy liceum na tajnych kompletach w powiecie sandomierskim. Po ukończeniu liceum złożył egzamin maturalny przed Tajną Komisją Nauczania w Sandomierzu. Po powrocie z Łowicza 1 lipca 1941 r. wstąpił do BCH. Wiosną 1944 r. ukończył skoszarowany kurs podchorążych BCH. Po ukoń-

czeniu szkoły oficerskiej został komendantem kursu podoficerskiego. W kwietniu 1944 r. BCH zgodnie z poleceniem generała Sikorskiego zostały włączone do AK. W ramach tej organizacji uczestniczył w skoszarowaniu i wymarszu na pomoc powstaniu w Warszawie. Oddziały dotarły tylko w okolice Staszowa, dalszy przemarsz został udaremniony przez wkroczenie wojsk sowieckich na Przyczółek Sandomierski i utworzenie linii frontu na okres sierpień 1944–styczeń 1945.

Po zakończeniu działań wojennych, 15 listopada 1945 r., rozpoczął studia jako student pierwszego rocznika na Politechnice Wrocławskiej. W 1951 roku ukończył Wydział Mechaniczno-Energetyczny. Po krótkim stażu we Wrocławiu, w Zakładzie Kotłów Przemysłowych,

podjął pracę jako kierownik budowy Elektrociepłowni w Dworach koło Oświęcimia. W kwietniu 1960 r. wyjechał do Chin jako kierownik grupy polskich specjalistów do nadzorowania budowy i uruchomienia dwóch elektrowni w Dżembi i Czengtu całkowicie z polskich urządzeń. Z okazji zakończenia prac i uruchomienia bloków energetycznych otrzymał odznaczenie z rąk premiera Chin Czou En Laja.

Po powrocie do kraju w październiku 1961 r. kilka lat pracował jako główny inżynier budowy Elektrowni Łagisza. Następnie przeszedł na stanowisko zastępcy naczelnego inżyniera w przedsiębiorstwie Energomontaż-Południe w Katowicach. W następnych latach wyjeżdżał w dalszym ciągu na budowy zagraniczne: pół roku w NRD; pół roku w RFN jako kierownik budowy w Zagłębiu Ruhry; następnie dwa lata w Egipcie jako kierownik budowy kotłowni w Kombinacie Materiałów Budowlanych w Kairze Nasr-City.

Równoległe z pracą zawodową bierze udział w pracach społecznych. Od 1959 roku należy do Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich SIMP. W organizacji tej pełnił różne funkcje. Przez wiele lat był przewodniczącym Zakładowego Koła SIMP, przez dwie kadencje – przewodniczącym Zarządu Wojewódzkiego SIMP w Katowicach, będąc równocześnie Członkiem Zarządu Głównego SIMP i Członkiem Rady Głównej NOT w Warszawie.

Odnaczenia:

Krzyż Partyzancki, Złoty Krzyż Zasługi, Medal Chińskiej Republiki Ludowej, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złota Odznaka „Zasłużonemu w Rozwoju Województwa Katowickiego”, Złota Odznaka „Zasłużony dla Budownictwa”, Zasłużonemu w Rozwoju Ruchu Wynalazczego, Złota Odznaka Honorowa NOT, Złota Odznaka „Zasłużony dla Energetyki”, Krzyż Batalionów Chłopskich, Medal 50 Lat Nauki – Pierwsi Słuchacze Politechniki Wrocławskiej, godność członka honorowego SIMP.

Prof. dr hab. inż. Tadeusz Świerzawski

Urodzony 14 IX 1925 r. w Złoczowie.

Zamieszkały w USA

Pracownik naukowy Politechniki Śląskiej, a następnie profesor w USA.

Prof. dr inż. Mieczysław Teisseyre

Urodzony 6 VIII 1925 r. we Lwowie.

Praca:

Wytwórnia Konstrukcji Stalowych w Warszawie – pomocnik ślusarski; Urząd Wojewódzki we Wrocławiu- kreślarz; Politechnika Wrocławska – kolejno asystent, st. asystent, adiunkt, docent, prof. nadzw., prof. zwyczajny w Instytucie Techniki Ciepłej i Mechaniki Płynów Politechniki Wrocławskiej, gdzie kierował do 1999 roku Zakładem Techniki Pyłowej, a następnie Zakładem Ochrony Atmosfery. W latach 1957–1960 prowadził budowę dwóch stacji geofizycznych i hydroelektrowni w Wietnamie.

Ważniejsze osiągnięcia zawodowe:

Prace naukowo-badawcze i wdrożeniowe w dziedzinach odpylania gazów przemysłowych, transportu pneumatycznego pyłów węglowych, tworzenia nowej aparatury pomiarowej dla energetyki i ochrony środowiska oraz prace normalizacyjne. Promotorstwo 11 doktoratów, 2 książki, 162 publikacje, 8 skryptów akad., 25 patentów, ok. 250 raportów z prac badawczych i 11 istotnych wdrożeń produkcyjnych.

Odznaczenia:

Za udział w konspiracji i Powstaniu Warszawskim – Krzyż Walecznych, Krzyż Armii Krajowej, Warszawski Krzyż Powstańczy, Krzyż Partyzancki. Za działalność zawodową – Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Nar., Medal Politechniki Wrocławskiej, 3 nagrody ministra, 1 Senatu PWr., Złoty Medal Targów w Lipsku i 3 nagrody w konkursach za osiągnięcia techniczne. Został uhonorowany Odznaką Zasłużonego Działacza Żeglarstwa Polskiego.

Mgr inż. Miron Trofimiak

Praca:

Zarząd Przemysłu Maszynowego Leśnictwa we Wrocławiu – st. konstruktor; Zakład Przemysłu Maszynowego Leśnictwa we Wrocławiu – naczelny inżynier; Kraśnicka Fabryka Wyrobów Metalowych Kraśnik – st. inżynier inwestycji; Technikum i Zasadnicza Szkoła Metalowa Kraśnik – z-ca dyr.; Zespół Szkół Zawodowych Kraśnik – kier. Warsztatów; Liceum i Zasadnicza Szkoła Metalowa w Złotorzy – z-ca dyr.; Zespół Szkół Zawodowych nr 3 w Jeleniej Górze – z-ca dyr.; Kuratorium Oświaty i Wychowania w Jeleniej Górze – st. wizytator; Zespół Szkół Zawodowych nr 3 w Jeleniej Górze – kier. Technikum Mechanicznego dla pracujących. W 1982 r. przeszedł na emeryturę.

Ważniejsze osiągnięcia:

Studia pedagogiczne i podyplomowe dla kadry kierowniczej Ministerstwa Oświaty i Wychowania.

Odnaczenia i nagrody:

Złoty Krzyż Zasługi, Medal za Wolność i Demokrację, Nagroda Ministerstwa Oświaty I Stopnia.

Mgr inż. Jan Janusz Trzęsimiech

Urodzony 16 VII 1920 r. w Dąbrowie Górniczej.

Praca:

Politechnika Wrocławska – asystent przy Katedrze Kotłów Parowych; asystent w Głównym Instytucie Mechaniki przy Uniwersytecie i Politechnice we Wrocławiu. W Biurze Studiów i Projektów Energetycznych „Energoprojekt” w Katowicach – kier. Działu Modernizacji Kotłów, kier. Zespołowej Pracowni Ciepłno-Maszynowej; generalny projektant elektrowni Ha-Noi, Hon-Gay, Hai-Phong i Nam-Dinh w Wietnamie; generalny projektant Elektrowni Pomorzany i Elektrociepłowni Poznań II-Karolin, „Energoprojekt” w Katowicach.

Odnaczenia:

Brązowy, Srebrny, Złoty Krzyż Zasługi, Złota Odznaka Zasłużonego w rozwoju woj. katowickiego, Młodzieżowa Odznaka i Złoty Medal za rozbudowę elektrowni w Wietnamie.

Mgr inż. Roman Węgrzyn

Urodzony 27 VII 1928 r. we Lwowie.

Praca:

Szefostwo Służby Samochodowej WP w latach 1950–1953 w stopniu kapitana. 1953–1954 projektant w Biurze Projektów Kolejowych w Krakowie. Od 1954 r. ze względu na wybitne walory wokalne solista śpiewak, 1954–1966 w Operze Krakowskiej, 1966–1968 solista Teatru Wielkiego w Poznaniu, od 1968 r. tenor solista Teatru Wielkiego w Warszawie. Wiele występów zagranicznych. W latach 1979–1996 wykładowca śpiewu solowego w Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie. Profesor śpiewu w warszawskich szkołach muzycznych II st.

Odnaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Mgr inż. Jan Kazimierz Załęski

Urodzony 26 II 1924 r. w majątku rodzinnym Wyszmontów koło Ożarowa na ziemi sandomierskiej.

Po śmierci ojca, matka Róża Załęska wraz z czworgiem dzieci przeprowadziła się w 1932 r. do Sandomierza. Uczył się po kolei w czteroklasowej szkole koedukacyjnej przy Seminarium Nauczycielskim, w Szkole Powszechnej i w Gimnazjum Państwowym im. Marszałka Piłsudskiego.

Wybuch wojny spowodował powrót rodziny do Wyszmontowa. Po zdaniu małej matury wyjechał do Warszawy, gdzie podjął pracę ucznia w Zakładach Przemysłowo-Handlowych Paschalskiego i jednocześnie uczęszczał do tzw. kolejówki – szkoły dokształcającej.

W Warszawie wstąpił w szeregi ZWZ. Po roku, poszukiwany przez Gestapo, musiał natychmiast opuścić Warszawę. W Krakowie, gdzie zamieszkał od 1942 r. dostał się do Szkoły Przemysłowej, tam też został wciągnięty do Szarych Szeregów (kompania „Bartek”) i uczestniczył w wielu akcjach dywersyjnych.

Ponownie poszukiwany przez Gestapo, wyjechał w Miechowskie, gdzie został wcielony do konnego oddziału AK pod dowództwem rotmistrza Skarbek-Borowskiego, gdzie walczył pod pseudonimem „Zaprawa”. Po wejściu wojsk radzieckich był aresztowany i uwięziony przez UB w Miechowie.

W latach 1945–1952 studiował na Politechnice Wrocławskiej i jednocześnie należał do Aeroklubu Wrocławskiego, gdzie przez wiele lat uprawiał sport szybowcowy.

Po przeniesieniu się do Warszawy w 1953 r., gdzie wraz z żoną Marią Stolin-ską-Kalkstein budował swe życie, pracował jako technik w dziedzinie klimatyzacji i wentylacji.

W początku lat siedemdziesiątych, dzięki pomocy brata Andrzeja Załęskiego, mieszkającego w Belgii od czasów wojny, wyjechał na roczny staż do Courtrai, do firmy „Verkor”.

Dziesięć lat później dostał pracę w Wyższej Szkole Architektury w Algierii (w El Harrach na przedmieściach Algieru), gdzie w latach 1980–1983 wykładał po francusku zasady wentylacji i klimatyzacji. Po skończonym kontrakcie na tej uczelni, pracował do 1985 roku w biurze projektów BEJS – Boufarik, nowo rozwijającej się firmie, gdzie jego praca polegała na rozpatrywaniu ofert i ekspertyzach stanu instalacji obiektów. W końcu 1985 r. powrócił do Polski.

W 1986 r. przeszedł na emeryturę. Otrzymał uprawnienia kombatanckie, uczestniczył w wielu zebraniach dotyczących okresu wojny.

Należał do „Klubu Miłośników Sandomierza”, pisywał artykuły do kilku wydawnictw w Sandomierzu i w Ożarowie.

Odnaczenia:

Brązowy Krzyż Zasługi z Mieczami, Krzyż Armii Krajowej, Medal Wojska.

Inż. Zbigniew Zwoliński

Urodzony 9 VI 1926 r. w Zmysłówce.

Praca:

Od 1949 r. „Pafawag” Wrocław – szef produkcji; „Chorzowska Wytwórnia Konstrukcji Stalowych „Konstal” – z-ca dyr. ds. technicznych; Katowickie Zakłady Wyróbów Metalowych – z-ca dyr. ds. technicznych; Wytwórnia Konstrukcji Stalowych „Mostostal” w Radomsku – dyr.; obecnie Będzińskie Przedsiębiorstwo Konstrukcji Stalowych i Urządzeń Przemysłowych „Mostostal” w Będzinie – dyrektor.

Odnaczenia i nagrody:

Srebrny Krzyż Zasługi i Krzyż Kawalerski i Oficerski Orderu Odrodzenia Polski; dwie nagrody Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i oraz jedna Wojewódzkiego Zarządu NOT – za postęp techniczny i uruchomienie produkcji nowoczesnych tramwajów; nagroda specjalna zespołowa Komitetu Nagród Państwowych za zaprojektowanie i realizację trasy mostowej łażenkowskiej.

Bibliografia

1. *Politechnika Wroclawska w okresie dziesieciolecia 1945–1955*, pod red. T. Broniewskiego, I. Kisiela, J. Kozuchowskiego, PWN, Warszawa 1957.
2. *Ksiąga XXV-lecia Politechniki Wroclawskiej 1945–1970*, t. I–II, Wroclaw, Zakład Narodowy im. Ossolińskich, 1970.
3. *Ksiąga Pamiątkowa Pierwszych Słuchaczy Politechniki Wroclawskiej Roku Inauguracyjnego 1945*, Wydawnictwo Politechniki Wroclawskiej, Wroclaw 1985.
4. *Politechnika Wroclawska we wspomnieniach pierwszych absolwentów*, Wydawnictwo Politechniki Wroclawskiej, Wroclaw 1990.
5. *Politechnika Wroclawska we wspomnieniach pierwszych absolwentów. Moja droga do Politechniki Wroclawskiej*, Stowarzyszenie Absolwentów Politechniki Wroclawskiej, Wroclaw 1991.
6. *Ksiąga Jubileuszowa 50-lecia Politechniki Wroclawskiej 1945–1995*, Oficyna Wydawnicza Politechniki Wroclawskiej, Wroclaw 1995.
7. *Politechnika Wroclawska we wspomnieniach pierwszych absolwentów. Spojrzenie na minione lata Wroclaw 1945–1995*, Oficyna Wydawnicza Politechniki Wroclawskiej, Wroclaw 1998.
8. Samsonowicz Z., *Wspomnienie o Straży Akademickiej Politechniki we Wroclawiu*, Oficyna Wydawnicza Politechniki Wroclawskiej, Wroclaw 2002.
9. Banyś K., *Historia Wydziału Hutniczego Politechniki Wroclawskiej*, Oficyna Wydawnicza Politechniki Wroclawskiej, Wroclaw 2004.
10. *Ksiąga Pamiątkowa Zjazdu Pierwszych Słuchaczy Politechniki Wroclawskiej z okazji 60-lecia Uczelni, 1945–2005*, Oficyna Wydawnicza Politechniki Wroclawskiej, Wroclaw 2005.

Aneks – refleksje po Zjeździe

Uroczystość Zjazdu, zamieszczone listy wszystkich Absolwentów Pierwszego Rocznika, a szczególnie ich biogramy budzą zadumę i refleksję nad tym, co przeżyli członkowie Zjazdu w swoim życiu.

Skończył się nasz Zjazd Absolwentów Pierwszego Rocznika Politechniki Wrocławskiej. Gdy rozmyślam nad jego przebiegiem, to odczuwam pewną dumę z tego, iż ten nasz Zjazd był aż tak ważnym, w moim odbiorze, wydarzeniem w 65 rocznicę powstania naszej Uczelni. Wydaje mi się, że dobrze to odczułem, gdyż w rozmowach z naszymi młodszymi kolegami przejawiała się życzliwa zazdrość, że to nie oni są tym Pierwszym Rocznikiem. Odebrałem z ich strony wewnętrzne zobowiązanie, że oni także będą dążyć do współdziałania w dalszym rozkwicie Politechniki Wrocławskiej. Z tych rozmów wynika pewność, że nasi młodszy koledzy spełnią to oczekiwanie, a my za 5 lat na kolejnym Zjeździe będziemy podziwiać jeszcze piękniejszą naszą Alma Mater. Jestem wdzięczny naszym młodszym kolegom za te rozmowy, jak również jestem wdzięczny wszystkim, którzy brali udział w naszym Zjeździe.

Nie mogę też nie podziękować za pracę nad wydaniem książki pani Małgorzacie Malisz i panu Stanisławowi Lochyńskiemu ze Stowarzyszenia Absolwentów, a także Oficynie Wydawniczej za jej przygotowanie.

Kończąc tę krótką wypowiedź, chcę w imieniu wszystkich pracowników Uczelni i uczestników naszego Święta wyrazić naszej Alma Mater życzenia w formie takiej, jaką często używa Honorowy Przewodniczący Stowarzyszenia Absolwentów Politechniki Wrocławskiej prof. Jan Kmita:

Nostra Academia Polytechnica Wratislaviensis vivat, crescat, floreat.

Kazimierz Banyś

SPIS TREŚCI

CZĘŚĆ I

Zjazd Absolwentów Pierwszego Roczника Politechniki Wrocławskiej w 2010 r.

Przedmowa Przewodniczącego Stowarzyszenia Absolwentów Politechniki Wrocławskiej	5
Zjazdu Pierwszych Absolwentów Politechniki Wrocławskiej	6
Otwarcie Zjazdu	7
Powitanie gości przez JM Rektora PWr. prof. Tadeusza Więckowskiego	11
Przemówienie Przewodniczącego Komitetu Organizacyjnego Zjazdu Absolwentów Pierwszego Roczника PWr. prof. Kazimierza Banysia	13
Wystąpienie JM Rektora PWr. prof. Tadeusza Więckowskiego	17
Wręczenie dyplomów honorowych i odznaczeń	19
Listy gratulacyjne	28
Podziękowanie Przewodniczącego Komitetu Organizacyjnego Zjazdu Absolwentów Pierwszego Roczника PWr. prof. Kazimierza Banysia	38
Zakończenie części oficjalnej Zjazdu	40
Spotkanie popołudniowe	40
Spotkanie wieczorne	41
Lista nazwisk absolwentów – uczestników Zjazdu 12 VI 2010 r.	45
Postscriptum – nominacje	46

CZĘŚĆ II

Biogramy pierwszych absolwentów Politechniki Wrocławskiej

Rektorzy Politechniki Wrocławskiej	50
Z dziejów Uczelni	52
Wydział Architektury	57
Wydział Budownictwa Lądowego i Wodnego	77
Wydział Chemiczny	107
Wydział Elektryczny	127
Wydział Mechaniczny	151
Bibliografia	193
Aneks – refleksje po Zjeździe	194